

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

Besluiten aangenomen krachtens titel V van het Verdrag betreffende de Europese Unie

2001/352/GBVB:

- ★ **Besluit van de Raad van 9 april 2001 tot sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Joegoslavië (FRJ) betreffende de activiteiten van de Waarnemersmissie van de Europese Unie (EUMM) in de FRJ** 1
- Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Joegoslavië betreffende de activiteiten van de Waarnemersmissie van de Europese Unie (EUMM) in de Federale Republiek Joegoslavië** 2

I *Besluiten waarvan de publicatie voorwaarde is voor de toepassing*

- Verordening (EG) nr. 886/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van forfaitaire invoerwaarden voor de bepaling van de invoerprijzen van bepaalde soorten groenten en fruit 5
- Verordening (EG) nr. 887/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van rondkorrelige volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2281/2000 7
- Verordening (EG) nr. 888/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van halflangkorrelige en langkorrelige A volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2282/2000 8
- Verordening (EG) nr. 889/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van halflangkorrelige en langkorrelige A volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2283/2000 9
- Verordening (EG) nr. 890/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van langkorrelige volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2284/2000 10
- Verordening (EG) nr. 891/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumsubsidie voor de verzending van langkorrelige gedopte rijst naar het eiland Réunion, in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2285/2000 11

Verordening (EG) nr. 892/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumaankoopprijs en de bij interventie aan te kopen hoeveelheden rundvlees voor de 266e deelinschrijving in het kader van de algemene interventie maatregelen overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 1627/89	12
Verordening (EG) nr. 893/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van de maximumaankoopprijs voor de tweede deelinschrijving op grond van Verordening (EG) nr. 690/2001	14
* Richtlijn 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen	15

II Besluiten waarvan de publicatie niet voorwaarde is voor de toepassing

Raad

2001/353/EG:

* Besluit van de Raad van 9 april 2001 tot vaststelling van de nieuwe richtsnoeren die gelden voor acties en maatregelen die genomen zullen worden krachtens het meerjarenprogramma ter bevordering van de internationale samenwerking in de energiesector (1998-2002), voortvloeiend uit het meerjarenkaderprogramma voor acties in de energiesector en begeleidende maatregelen	24
--	-----------

Commissie

2001/354/EG:

* Beschikking van de Commissie van 20 maart 2001 in een procedure op grond van artikel 82 van het EG-Verdrag (zaak COMP/35.141 — Deutsche Post AG) ⁽¹⁾ (kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 728)	27
---	-----------

2001/355/EG:

* Beschikking van de Commissie van 19 april 2001 betreffende de verlenging van een aan Duitsland verleende ontheffing uit hoofde van artikel 8, lid 2, onder c), van Richtlijn 70/156/EEG van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan (kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 1095)	45
--	-----------

2001/356/EG:

* Beschikking van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk en houdende intrekking van Beschikking 2001/172/EG ⁽¹⁾ (kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 1406)	46
---	-----------

⁽¹⁾ Voor de EER relevante tekst

(Besluiten aangenomen krachtens titel V van het Verdrag betreffende de Europese Unie)

BESLUIT VAN DE RAAD
van 9 april 2001
tot sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Joegoslavië (FRJ) betreffende de activiteiten van de Waarnemersmissie van de Europese Unie (EUMM) in de FRJ

(2001/352/GBVB)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, inzonderheid op artikel 24,

Gezien de aanbeveling van het voorzitterschap,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De Raad heeft op 22 december 2000 Gemeenschappelijk Optreden 2000/811/GBVB betreffende de Waarnemersmissie van de Europese Unie ⁽¹⁾ aangenomen.
- (2) In artikel 6 van dat gemeenschappelijk optreden staat dat de voorwaarden voor de operaties van de EUMM in het gebied waarvoor zij bevoegd is, worden vastgelegd in overeenkomsten die volgens de procedure van artikel 24 van het Verdrag worden gesloten.
- (3) Ingevolge het besluit van de Raad van 12 maart 2001 waarbij het voorzitterschap wordt gemachtigd onderhandelingen te openen, heeft het voorzitterschap met de FRJ onderhandeld over een overeenkomst betreffende de activiteiten van de EUMM.
- (4) Die overeenkomst dient te worden goedgekeurd,

BESLUIT:

Artikel 1

De Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Joegoslavië betreffende de activiteiten van de Waarnemers-

mersmissie van de Europese Unie (EUMM) wordt namens de Europese Unie goedgekeurd.

De tekst van de overeenkomst is aan dit besluit gehecht.

Artikel 2

De voorzitter van de Raad wordt gemachtigd de persoon aan te wijzen die ermee wordt belast de overeenkomst te ondertekenen, teneinde de Europese Unie te binden.

Artikel 3

Dit besluit wordt bekendgemaakt in het Publicatieblad.

Het treedt in werking op de dag van zijn bekendmaking.

Gedaan te Luxemburg, 9 april 2001.

Voor de Raad

De voorzitter

A. LINDH

⁽¹⁾ PB L 328 van 31.12.2000, blz. 53.

VERTALING

OVEREENKOMST

tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Joegoslavië betreffende de activiteiten van de Waarnemersmissie van de Europese Unie (EUMM) in de Federale Republiek Joegoslavië

DE EUROPESE UNIE,

enerzijds,

en

DE FEDERALE REPUBLIEK JOEGOSLAVIË,

hierna het gastland genoemd,

anderzijds,

samen hierna de deelnemende partijen genoemd,

Rekening houdend met

- de aanwezigheid van de Waarnemersmissie van de Europese Gemeenschap (ECMM) in de westelijke Balkan sinds 1991,
- het aanbod van de Europese Unie en haar lidstaten om een Waarnemersmissie van de Europese Unie (EUMM) in de Federale Republiek Joegoslavië te organiseren en de aanvaarding van dat aanbod door de regering van de Federale Republiek Joegoslavië,
- de aanneming door de Raad van de Europese Unie op 22 december 2000 van Gemeenschappelijk Optreden 2000/811/GBVB betreffende de Waarnemersmissie van de Europese Unie, waarbij de ECMM wordt omgezet in de EUMM, als instrument van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid van de Europese Unie (GBVB) dat, voortbouwend op eerdere initiatieven, moet bijdragen tot de effectieve formulering van het beleid van de Europese Unie inzake de westelijke Balkan,

ZIJN HET VOLGENDE OVEREENGEKOMEN:

*Artikel I***Mandaat**

1. De Waarnemersmissie van de Europese Unie, hierna EUMM genoemd, die voorheen als de Waarnemersmissie van de Europese Gemeenschap (ECMM) in de regio gevestigd was en thans haar hoofdkwartier in Sarajevo heeft, vestigt een missiekantoor in Belgrado en eventuele andere kantoren in de Federale Republiek Joegoslavië waartoe het hoofd van de missie, in overleg en overeenstemming met het gastland, kan besluiten, teneinde bij te dragen tot de effectieve formulering van het beleid van de Europese Unie inzake de westelijke Balkan.

De voornaamste taken van de EUMM zijn:

- a) de ontwikkelingen inzake beleid en veiligheid volgen in het gebied waarvoor zij bevoegd is;
- b) bijzondere aandacht schenken aan grenstoezicht, etnische kwesties en terugkeer van vluchtelingen;
- c) analytische rapporten op basis van de ontvangen opdrachten opstellen;
- d) bijdragen tot vroegtijdige waarschuwing en wekken van vertrouwen, in het kader van het beleid van stabilisering dat de Europese Unie in dat gebied voert.

2. Het gastland verstrekt de EUMM alle informatie en verleent zijn volledige medewerking, voorzover nodig voor de verwezenlijking van de doelstellingen van de EUMM. Het gastland kan een verbindingsofficier bij de EUMM benoemen.

*Artikel II***Status**

1. Het gastland neemt alle nodige maatregelen voor de bescherming, de veiligheid en de beveiliging van de EUMM en haar leden. Over eventuele specifieke voorzieningen die door het gastland worden voorgesteld, wordt vóór de implementatie eerst overeenstemming bereikt met het missiehoofd.
2. Voor de uitvoering van haar activiteiten kunnen de EUMM en haar personeel zich met hun vervoermiddelen en uitrusting vrij verplaatsen, zoals voor de uitvoering van het missiemandaat is vereist.
3. Bij de uitvoering van haar activiteiten kan het personeel van de EUMM vergezeld worden door een tolk en, op verzoek van de EUMM, een door het gastland aangestelde escorteofficier.
4. De EUMM kan op haar missiekantoor in Belgrado en, op besluit van het missiehoofd, ook elders de vlag van de Europese Unie uithangen.
5. Voertuigen en andere vervoermiddelen van de EUMM dragen een duidelijk missieherkenningsteken, waarvan de bevoegde autoriteiten in kennis worden gesteld.

*Artikel III***Samenstelling**

1. Het missiehoofd van de EUMM wordt aangesteld door de Raad van de Europese Unie.

2. Ander EUMM-personeel wordt door de lidstaten van de Europese Unie gedetacheerd. Zij krijgen van het missiehoofd, die onder de secretaris-generaal/hoge vertegenwoordiger ressorteert, specifieke taken toebedeeld. Noorwegen en Slowakije, die ten tijde van de sluiting van deze overeenkomst deelnemen aan de EUMM, kunnen ook personeel voor de EUMM aanstellen en daardoor samen met de Europese Unie en haar lidstaten tot de zendende partijen behoren.

3. De personeelsleden van de EUMM worden waarnemers genoemd.

4. De regeringen van de zendende partijen stellen waarnemers bij de EUMM aan.

5. Het missiehoofd bepaalt in overleg en overeenstemming met het gastland het aantal waarnemers in het kader van deze overeenkomst.

6. Waarnemers ondernemen geen actie of activiteit die onverenigbaar is met het onpartijdige karakter van hun taken.

7. De EUMM kan zich laten bijstaan door het administratieve en technische personeel van de zendende partijen. De administratieve en technische personeelsleden van de EUMM hebben een status die gelijkwaardig is aan de status, vastgelegd in het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer, van in ambassades werkzaam administratief en technisch personeel van de zendende partijen.

8. De EUMM kan plaatselijk het benodigde hulppersoneel aanwerven. Op verzoek van het missiehoofd vergemakkelijkt het gastland de aanwerving van gekwalificeerd plaatselijk personeel door de EUMM. Het hulppersoneel van de EUMM geniet een status die gelijkwaardig is aan de status, vastgelegd in het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer, van in ambassades werkzaam plaatselijk personeel.

Artikel IV

Wapens en kleding

1. Waarnemers kunnen geen wapens dragen.
2. Waarnemers dragen burgerkleding, met een duidelijk EUMM-herkenningsteken.

Artikel V

Verantwoordelijkheden

1. De EUMM opereert in de Federale Republiek Joegoslavië onder de verantwoordelijkheid van het missiehoofd.
2. Het missiehoofd brengt regelmatig via de secretaris-generaal/hoge vertegenwoordiger aan de Raad van de Europese Unie verslag uit over de activiteiten en bevindingen van de EUMM.
3. De taken van de EUMM worden door de secretaris-generaal/hoge vertegenwoordiger in nauwe samenwerking met het voorzitterschap omschreven, overeenkomstig het door de Raad vastgestelde beleid betreffende de westelijke Balkan.
4. Het missiehoofd licht het gastland regelmatig in over de activiteiten van de EUMM.

Artikel VI

Reizen en vervoer

1. Voor voertuigen en andere vervoermiddelen van de EUMM geldt geen verplichte registratie of vergunning, en voor

elk voertuig moet een aansprakelijkheidsverzekering zijn afgesloten.

2. De EUMM kan zonder betaling van rechten, tolgelden of andere kosten gebruikmaken van wegen, bruggen, kanalen en andere wateren, havenvoorzieningen en luchthavens.

3. Het gastland maakt het voor de EUMM gemakkelijk haar eigen voertuigen en andere vervoermiddelen te gebruiken.

Artikel VII

Communicatie

1. Het personeel van de EUMM heeft tegen de laagste prijs toegang tot de nodige telecommunicatieapparatuur van het gastland voor de uitoefening van zijn activiteiten, waaronder communicatie met diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers van de zendende partijen.

2. De EUMM heeft het recht op onbeperkte communicatie via haar eigen radio's (waaronder satelliet-, mobiele en draagbare radio's), telefoon, telegraaf, fax of anderszins. Het gastland stelt na de ondertekening van deze overeenkomst de vereiste radiofrequenties beschikbaar.

Artikel VIII

Voorrechten en immuniteiten

1. De EUMM krijgt de status van diplomatieke missie.
2. Waarnemers krijgen voor de duur van hun missie de voorrechten en immuniteiten van diplomatieke vertegenwoordigers, zulks overeenkomstig het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer.
3. Het missiekantoor in Belgrado, andere kantoren en alle vervoermiddelen van de Europese Unie zijn onschendbaar.
4. De voorrechten en immuniteiten bedoeld in dit artikel worden aan de waarnemers toegekend voor de duur van de missie en blijven daarna gelden ten aanzien van tijdens hun missie verrichte handelingen.
5. Het gastland vergemakkelijkt alle verplaatsingen van het missiehoofd en het personeel van de EUMM. De EUMM verstrekt het gastland een lijst van leden van de EUMM en stelt het gastland vooraf op de hoogte van de aankomst en het vertrek van personeelsleden van de EUMM. Personeelsleden van de EUMM dragen hun nationale paspoort alsmede een EUMM-identiteitskaart.
6. Het gastland erkent het recht van de zendende partijen en van de EUMM om vrij van rechten of andere beperkingen apparatuur, reserves, voorraden en andere goederen die nodig zijn voor het exclusieve en officiële gebruik van de EUMM, in te voeren. Het gastland erkent ook hun recht die goederen op het grondgebied van het gastland aan te kopen of dergelijke aangekochte of ingevoerde apparatuur, reserves, voorraden en andere goederen uit te voeren of anderszins van de hand te doen. Het gastland erkent ook het recht van de waarnemers om goederen voor hun eigen persoonlijke gebruik vrij van rechten of andere beperkingen aan te kopen en/of in te voeren, en uit te voeren.

*Artikel IX***Huisvesting en praktische regelingen**

De regering van de Federale Republiek Joegoslavië zal de EUMM op dier verzoek bijstaan bij het vinden van geschikte kantoorruimte en huisvesting. De deelnemende partijen zullen besluiten over andere bepalingen inzake voorrechten en immuniteiten alsmede over praktische regelingen, waaronder dringende medische bijstand en evacuatie in geval van nood, alsmede over de benodigde reisdocumenten.

*Artikel X***Inwerkingtreding**

Deze overeenkomst treedt bij de ondertekening in werking. De bepalingen ervan worden door het gastland vanaf de datum van parafering voorlopig toegepast totdat de overeenkomst bij de ondertekening in werking treedt. De overeenkomst blijft van kracht totdat een van de deelnemende partijen de andere twee maanden van tevoren mededeelt dat zij voornemens is te verzoeken om beëindiging van de in de overeenkomst vermelde activiteiten. Deze overeenkomst vervangt het memorandum van overeenstemming van 13 juli 1991.

Gedaan te Belgrado, 25 april 2001, in vier exemplaren in de Engelse taal.

Voor de Europese Unie

Voor de Federale Republiek Joegoslavië

I

(Besluiten waarvan de publicatie voorwaarde is voor de toepassing)

VERORDENING (EG) Nr. 886/2001 VAN DE COMMISSIE
van 4 mei 2001
tot vaststelling van forfaitaire invoerwaarden voor de bepaling van de invoerprijzen van bepaalde
soorten groenten en fruit

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3223/94 van de Commissie van 21 december 1994 houdende uitvoeringsbepalingen van de invoerregeling voor groenten en fruit ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1498/98 ⁽²⁾, en met name op artikel 4, lid 1,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) In Verordening (EG) nr. 3223/94 zijn op grond van de multilaterale handelsbesprekingen in het kader van de Uruguayronde de criteria vastgesteld aan de hand waarvan de Commissie voor de producten en de periodes die in de bijlage bij die verordening zijn vermeld, de forfaitaire waarden bij invoer uit derde landen vaststelt.

- (2) Op grond van de bovenvermelde criteria moeten de forfaitaire invoerwaarden worden vastgesteld op de in de bijlage bij deze verordening vermelde niveaus,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De in artikel 4 van Verordening (EG) nr. 3223/94 bedoelde forfaitaire invoerwaarden worden vastgesteld zoals aangegeven in de tabel in de bijlage bij deze verordening.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB L 337 van 24.12.1994, blz. 66.

⁽²⁾ PB L 198 van 15.7.1998, blz. 4.

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 4 mei 2001 tot vaststelling van forfaitaire invoerwaarden voor de bepaling van de invoerprijzen van bepaalde soorten groenten en fruit

(in EUR/100 kg)

GN-code	Code derde landen ⁽¹⁾	Forfaitaire invoerwaarde
0702 00 00	052	83,7
	204	77,5
	212	110,1
	999	90,4
0707 00 05	052	104,1
	628	135,4
	999	119,8
0709 90 70	052	86,6
	999	86,6
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	69,1
	204	49,5
	212	63,0
	220	61,9
	600	61,0
	624	58,2
	999	60,4
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	88,5
	400	106,8
	404	89,5
	508	79,3
	512	93,7
	528	88,0
	720	131,5
	804	138,2
	999	101,9

⁽¹⁾ Landennomenclatuur vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 2032/2000 van de Commissie (PB L 243 van 28.9.2000, blz. 14). De code „999” staat voor „andere oorsprong”.

VERORDENING (EG) Nr. 887/2001 VAN DE COMMISSIE**van 4 mei 2001****tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van rondkorrelige volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2281/2000**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van 22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1667/2000 ⁽²⁾, en met name op artikel 13, lid 3,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij Verordening (EG) nr. 2281/2000 van de Commissie ⁽³⁾ is een inschrijving voor de vaststelling van de restitutie bij uitvoer van rijst opengesteld.
- (2) Overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 584/75 van de Commissie ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan de Commissie volgens de procedure van artikel 22 van Verordening (EG) nr. 3072/95 op grond van de ingediende offertes besluiten een maximumrestitutie bij uitvoer vast te stellen. Bij deze vaststelling moet met name rekening worden gehouden met de in artikel 13 van Verordening (EG) nr. 3072/95 genoemde criteria. Er wordt toege-

wezen aan de inschrijver(s) wiens (wier) offerte ten hoogste gelijk is aan de maximumrestitutie bij uitvoer.

- (3) De toepassing van bovenbedoelde criteria op de huidige marktsituatie leidt voor de betrokken rijst tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer op het in artikel 1 vermelde bedrag.
- (4) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De maximumrestitutie bij uitvoer van rondkorrelige volwitte rijst naar bepaalde derde landen in het kader van de in Verordening (EG) nr. 2281/2000 bedoelde inschrijving wordt op grond van de van 27 april tot en met 3 mei 2001 ingediende offertes vastgesteld op 230,00 EUR/t.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1995, blz. 18.⁽²⁾ PB L 193 van 29.7.2000, blz. 3.⁽³⁾ PB L 260 van 14.10.2000, blz. 7.⁽⁴⁾ PB L 61 van 7.3.1975, blz. 25.⁽⁵⁾ PB L 35 van 15.2.1995, blz. 8.

VERORDENING (EG) Nr. 888/2001 VAN DE COMMISSIE**van 4 mei 2001****tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van halflangkorrelige en langkorrelige A volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2282/2000**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van 22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1667/2000 ⁽²⁾, en met name op artikel 13, lid 3,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij Verordening (EG) nr. 2282/2000 van de Commissie ⁽³⁾ is een inschrijving voor de vaststelling van de restitutie bij uitvoer van rijst opgesteld.
- (2) Overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 584/75 van de Commissie ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan de Commissie volgens de procedure van artikel 22 van Verordening (EG) nr. 3072/95 op grond van de ingediende offertes besluiten een maximumrestitutie bij uitvoer vast te stellen. Bij deze vaststelling moet met name rekening worden gehouden met de in artikel 13 van Verordening (EG) nr. 3072/95 genoemde criteria. Er wordt toegevoegd aan de inschrijver(s) wiens (wier) offerte ten hoogste gelijk is aan de maximumrestitutie bij uitvoer.

(3) De toepassing van bovenbedoelde criteria op de huidige marktsituatie voor de betrokken rijst leidt tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer op het in artikel 1 vermelde bedrag.

(4) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De maximumrestitutie bij uitvoer van halflangkorrelige en langkorrelige A volwitte rijst naar bepaalde derde landen in Europa in het kader van de in Verordening (EG) nr. 2282/2000 bedoelde inschrijving wordt op grond van de van 27 april tot en met 3 mei 2001 ingediende offertes vastgesteld op 234,00 EUR/t.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1995, blz. 18.

⁽²⁾ PB L 193 van 29.7.2000, blz. 3.

⁽³⁾ PB L 260 van 14.10.2000, blz. 10.

⁽⁴⁾ PB L 61 van 7.3.1975, blz. 25.

⁽⁵⁾ PB L 35 van 15.2.1995, blz. 8.

VERORDENING (EG) Nr. 889/2001 VAN DE COMMISSIE
van 4 mei 2001

**tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van halflangkorrelige en langkorrelige A
volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2283/2000**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van 22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1667/2000 ⁽²⁾, en met name op artikel 13, lid 3,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij Verordening (EG) nr. 2283/2000 van de Commissie ⁽³⁾ is een inschrijving voor de vaststelling van de restitutie bij uitvoer van rijst opengesteld.
- (2) Overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 584/75 van de Commissie ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan de Commissie volgens de procedure van artikel 22 van Verordening (EG) nr. 3072/95 op grond van de ingediende offertes besluiten een maximumrestitutie bij uitvoer vast te stellen. Bij deze vaststelling moet met name rekening worden gehouden met de in artikel 13 van Verordening (EG) nr. 3072/95 genoemde criteria. Er wordt toege-

wezen aan de inschrijver(s) wiens (wier) offerte ten hoogste gelijk is aan de maximumrestitutie bij uitvoer.

- (3) De toepassing van bovenbedoelde criteria op de huidige marktsituatie voor de betrokken rijst leidt tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer op het in artikel 1 vermelde bedrag.
- (4) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De maximumrestitutie bij uitvoer van halflangkorrelige en langkorrelige A volwitte rijst naar bepaalde derde landen in het kader van de in Verordening (EG) nr. 2283/2000 bedoelde inschrijving wordt op grond van de van 27 april tot en met 3 mei 2001 ingediende offertes vastgesteld op 252,00 EUR/t.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1995, blz. 18.

⁽²⁾ PB L 193 van 29.7.2000, blz. 3.

⁽³⁾ PB L 260 van 14.10.2000, blz. 13.

⁽⁴⁾ PB L 61 van 7.3.1975, blz. 25.

⁽⁵⁾ PB L 35 van 15.2.1995, blz. 8.

VERORDENING (EG) Nr. 890/2001 VAN DE COMMISSIE**van 4 mei 2001****tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer van langkorrelige volwitte rijst in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2284/2000**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van 22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1667/2000 ⁽²⁾, en met name op artikel 13, lid 3,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij Verordening (EG) nr. 2284/2000 van de Commissie ⁽³⁾ is een inschrijving voor de vaststelling van de restitutie bij uitvoer van rijst opengesteld.
- (2) Overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 584/75 van de Commissie ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 299/95 ⁽⁵⁾, kan de Commissie volgens de procedure van artikel 22 van Verordening (EG) nr. 3072/95 op grond van de ingediende offertes besluiten een maximumrestitutie bij uitvoer vast te stellen. Bij deze vaststelling moet met name rekening worden gehouden met de in artikel 13 van Verordening (EG) nr. 3072/95 genoemde criteria. Er wordt toege-

wezen aan de inschrijver(s) wiens (wier) offerte ten hoogste gelijk is aan de maximumrestitutie bij uitvoer.

- (3) De toepassing van bovenbedoelde criteria op de huidige marktsituatie leidt voor de betrokken rijst tot vaststelling van de maximumrestitutie bij uitvoer op het in artikel 1 vermelde bedrag.
- (4) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De maximumrestitutie bij uitvoer van langkorrelige volwitte rijst van GN-code 1006 30 67 naar bepaalde derde landen in het kader van de in Verordening (EG) nr. 2284/2000 bedoelde inschrijving wordt op grond van de van 27 april tot en met 3 mei 2001 ingediende offertes vastgesteld op 330,00 EUR/t.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1995, blz. 18.⁽²⁾ PB L 193 van 29.7.2000, blz. 3.⁽³⁾ PB L 260 van 14.10.2000, blz. 16.⁽⁴⁾ PB L 61 van 7.3.1975, blz. 25.⁽⁵⁾ PB L 35 van 15.2.1995, blz. 8.

VERORDENING (EG) Nr. 891/2001 VAN DE COMMISSIE**van 4 mei 2001****tot vaststelling van de maximumsubsidie voor de verzending van langkorrelige gedopte rijst naar het eiland Réunion, in het kader van de inschrijving bedoeld in Verordening (EG) nr. 2285/2000**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van 22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1667/2000 ⁽²⁾, en met name op artikel 10, lid 1,Gelet op Verordening (EEG) nr. 2692/89 van de Commissie van 6 september 1989 houdende uitvoeringsbepalingen inzake de verzending van rijst naar Réunion ⁽³⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1453/1999 ⁽⁴⁾, inzonderheid op artikel 9, lid 1,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij Verordening (EG) nr. 2285/2000 van de Commissie ⁽⁵⁾ is een inschrijving voor de vaststelling van de subsidie voor de verzending van rijst naar het eiland Réunion opengesteld.
- (2) Overeenkomstig artikel 9 van Verordening (EEG) nr. 2692/89, kan de Commissie volgens de procedure van artikel 22 van Verordening (EG) nr. 3072/95 op grond van de ingediende offertes, besluiten een maximumsubsidie vast te stellen.

- (3) Bij deze vaststelling moet met name rekening worden gehouden met de in de artikelen 2 en 3 van Verordening (EEG) nr. 2692/89 genoemde criteria. Er wordt toegevoegd aan iedere inschrijver wiens offerte gelijk is aan of lager is dan de maximumsubsidie.

- (4) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Op grond van de offertes die van 30 april tot en met 3 mei 2001 zijn ingediend in het kader van de in Verordening (EG) nr. 2285/2000 bedoelde inschrijving wordt een maximumsubsidie van 330,00 EUR/t vastgesteld voor de verzending van langkorrelige gedopte rijst van GN-code 1006 20 98 naar het eiland Réunion.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1995, blz. 18.⁽²⁾ PB L 193 van 29.7.2000, blz. 3.⁽³⁾ PB L 261 van 7.9.1989, blz. 8.⁽⁴⁾ PB L 167 van 2.7.1999, blz. 19.⁽⁵⁾ PB L 260 van 14.10.2000, blz. 19.

VERORDENING (EG) Nr. 892/2001 VAN DE COMMISSIE

van 4 mei 2001

tot vaststelling van de maximaankoopprijs en de bij interventie aan te kopen hoeveelheden rundvlees voor de 266e deelinschrijving in het kader van de algemene interventie maatregelen overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 1627/89

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 1254/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector rundvlees ⁽¹⁾, en met name op artikel 47, lid 8,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij Verordening (EG) nr. 562/2000 van de Commissie van 15 maart 2000 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1254/1999 van de Raad wat de openbare interventieaankoop in de sector rundvlees betreft ⁽²⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 590/2001 ⁽³⁾, zijn de voorschriften inzake de openbare interventieaankoop vastgesteld. Overeenkomstig voornoemde verordening is een inschrijving geopend bij artikel 1, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1627/89 van de Commissie van 9 juni 1989 betreffende de aankoop van rundvlees door middel van inschrijving ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 840/2001 ⁽⁵⁾.
- (2) Op grond van artikel 13, lid 1, van Verordening (EG) nr. 562/2000 moet, rekening houdend met de ontvangen offertes, een maximaankoopprijs voor de kwaliteit R 3 worden vastgesteld, eventueel voor elke deelinschrijving. Overeenkomstig artikel 36 van dezelfde verordening worden alleen de offertes in aanmerking genomen met een prijs die lager is dan of gelijk is aan de genoemde maximumprijs, en ook niet hoger dan de gemiddelde nationale of regionale marktprijs, verhoogd met het in artikel 6, lid 2, van Verordening (EG) nr. 590/2001 vermelde bedrag.
- (3) Na onderzoek van de offertes die voor de 266e deelinschrijving zijn ingediend, overeenkomstig artikel 47, lid 8, van Verordening (EG) nr. 1254/1999, en rekening houdend met hetgeen vereist is met het oog op een redelijke ondersteuning van de markt en met de seizoensgebonden ontwikkeling van de aantallen geslachte dieren en prijzen, moeten de maximaankoopprijs en de voor interventie te aanvaarden hoeveelheden worden vastgesteld voor categorie A en moet geen gevolg worden gegeven aan de inschrijving voor categorie C.

- (4) Bij artikel 7 van Verordening (EG) nr. 590/2001 is de openbare interventie ook geopend voor hele of halve karkassen van magere runderen en zijn specifieke bepalingen vastgesteld als aanvulling op de bepalingen betreffende de interventie voor andere producten.
- (5) Veterinaire eisen die zijn vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en producten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽⁶⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/118/EEG ⁽⁷⁾, en/of van Richtlijn 89/662/EEG van de Raad van 11 december 1989 inzake veterinaire controles in het intracommunautaire handelsverkeer in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽⁸⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/118/EEG, houden in dat momenteel in bepaalde gebieden met het oog op bescherming tegen mond- en klauwzeer beperkingen gelden voor het vervoer van dierlijke producten. In dit verband is het dienstig de bepalingen in herinnering te brengen van artikel 4, lid 2, onder b), van Verordening (EG) nr. 562/2000 en bijgevolg te bepalen dat de betrokken producten uit die gebieden niet in aanmerking komen voor deze inschrijving.
- (6) In verband met de ontwikkelingen op de markt moet de onderhavige verordening onmiddellijk in werking treden.
- (7) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor rundvlees,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Voor de 266e deelinschrijving op grond van Verordening (EEG) nr. 1627/89:

- a) wordt voor categorie A:
 - de maximaankoopprijs vastgesteld op 226,00 EUR/100 kg voor hele of halve karkassen van kwaliteit R 3,
 - de maximumhoeveelheid hele en halve karkassen en voorvoeten die voor interventie wordt aanvaard, vastgesteld op 11 922,0 t;

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999, blz. 21.

⁽²⁾ PB L 68 van 16.3.2000, blz. 22.

⁽³⁾ PB L 86 van 27.3.2001, blz. 30. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 826/2001 (PB L 120 van 28.4.2001, blz. 7).

⁽⁴⁾ PB L 159 van 10.6.1989, blz. 36.

⁽⁵⁾ PB L 120 van 28.4.2001, blz. 28.

⁽⁶⁾ PB L 224 van 18.8.1990, blz. 29.

⁽⁷⁾ PB L 62 van 15.3.1993, blz. 49.

⁽⁸⁾ PB L 395 van 30.12.1989, blz. 13.

b) wordt voor categorie C geen gevolg gegeven aan de inschrijving;

Artikel 2

Hele of halve karkassen waarvoor op grond van maatregelen voor bescherming tegen mond- en klauwzeer beperkingen ten aanzien van het vervoer zijn vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van de Richtlijnen 90/425/EEG en/of 89/662/EEG, kunnen, op grond van artikel 4, lid 2, onder b), van Verordening (EG) nr. 562/2000, niet voor interventie worden aangekocht in het kader van de in deze verordening bedoelde inschrijving.

c) wordt voor hele of halve karkassen van magere runderen zoals bedoeld in artikel 7 van Verordening (EG) nr. 590/2001:

— de maximaankoopprijs vastgesteld op 376,00 EUR/100 kg voor hele of halve karkassen,

— de maximumhoeveelheid hele karkassen en halve karkassen vastgesteld op 110 t.

Artikel 3

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

VERORDENING (EG) Nr. 893/2001 VAN DE COMMISSIE**van 4 mei 2001****tot vaststelling van de maximumaankooprijks voor de tweede deelinschrijving op grond van Verordening (EG) nr. 690/2001**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 1254/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector rundvlees ⁽¹⁾,Gelet op Verordening (EG) nr. 690/2001 van de Commissie van 3 april 2001 betreffende bijzondere marktondersteuningsmaatregelen in de rundvleessector ⁽²⁾, en met name op artikel 3, lid 1,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Op grond van artikel 2, lid 2, van Verordening (EG) nr. 690/2001 is in Verordening (EG) nr. 713/2001 betreffende de aankoop van rundvlees op grond van Verordening (EG) nr. 690/2001 van de Commissie ⁽³⁾ de lijst van lidstaten vastgesteld waarvoor op 30 april 2001 de tweede deelinschrijving geopend is.
- (2) Overeenkomstig artikel 3, lid 1, van Verordening (EG) nr. 690/2001 wordt, rekening houdend met het bepaalde in artikel 3, lid 2, van die verordening, eventueel een maximumaankooprijks voor de referentieklaas vastgesteld op grond van de ontvangen offertes.

- (3) Met het oog op een redelijke ondersteuning van de rundvleesmarkt moet voor de betrokken lidstaten een maximumaankooprijks worden vastgesteld. Wegens het verschil in marktprijks tussen die lidstaten moeten verschillende maximumaankooprijks worden vastgesteld.
- (4) Aangezien de marktondersteuningsmaatregelen dringend moeten worden vastgesteld, moet deze verordening onmiddellijk in werking treden.
- (5) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité van beheer voor rundvlees,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Voor de op 30 april 2001 geopende tweede deelinschrijving op grond van Verordening (EG) nr. 690/2001 wordt de volgende maximumaankooprijks vastgesteld:

- in Oostenrijk: 164,45 EUR/100 kg,
- in Nederland: 165,00 EUR/100 kg.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 5 mei 2001.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999, blz. 21.⁽²⁾ PB L 95 van 5.4.2001, blz. 8.⁽³⁾ PB L 100 van 11.4.2001, blz. 3.

RICHTLIJN 2001/24/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD
van 4 april 2001
betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 47, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Europees Monetair Instituut ⁽³⁾,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag ⁽⁴⁾,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Overeenkomstig de doelstellingen van het Verdrag dient de harmonische en evenwichtige ontwikkeling van de economische activiteiten in de gehele Gemeenschap te worden bevorderd door elk beletsel voor de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap weg te nemen.
- (2) Terzelfder tijd dient er aandacht te worden geschonken aan de situatie die zich kan voordoen in geval van moeilijkheden bij een kredietinstelling, met name wanneer deze bijkantoren in andere lidstaten heeft.
- (3) Deze richtlijn past in het communautaire wetgevingskader dat tot stand is gekomen bij Richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen ⁽⁵⁾. Hieruit volgt dat zolang de kredietinstelling werkzaam is, zij met haar bijkantoren één enkel geheel vormt dat is onderworpen aan toezicht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de voor de gehele Gemeenschap geldende vergunning is verleend.
- (4) Het zou zeer ongepast zijn het geheel dat de kredietinstelling met haar bijkantoren vormt, op te breken wanneer er saneringsmaatregelen moeten worden vastgesteld of er een liquidatieprocedure moet worden geopend.
- (5) De aanneming van Richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de

depositogarantiestelsels ⁽⁶⁾, waarbij het beginsel van verplichte deelneming door kredietinstellingen aan een depositogarantiestelsel van de lidstaat van herkomst is ingevoerd, maakt de noodzaak tot onderlinge erkenning van saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures nog manifester.

- (6) De administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst, dienen als enige bevoegd te zijn tot het vaststellen en uitvoeren van saneringsmaatregelen overeenkomstig de in deze lidstaat geldende wetgeving en praktijken. Aangezien het onbegonnen werk is de in de lidstaten geldende wetgevingen en praktijken te harmoniseren, is het dienstig over te gaan tot wederzijdse erkenning door de lidstaten van de maatregelen die elke lidstaat treft om kredietinstellingen waaraan hij vergunning heeft verleend weer levensvatbaar te maken.
- (7) Gewaarborgd moet worden dat de door de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst vastgestelde maatregelen voor de sanering van kredietinstellingen, alsmede de maatregelen, vastgesteld door de personen of organen die door deze bevoegde instanties zijn aangewezen om het beheer over deze saneringsmaatregelen te voeren, in alle lidstaten rechtswerking hebben, met inbegrip van de maatregelen die opschorting van de betalingen, opschorting van executie of verlaging van de schuldvorderingen kunnen behelzen, alsmede elke andere maatregel die de reeds bestaande rechten van derden kan aantasten.
- (8) Bepaalde maatregelen, met name die welke gevolgen hebben voor de werking van de interne structuur van de kredietinstelling of voor de rechten van de bestuurders of de aandeelhouders, hoeven niet door deze richtlijn te worden bestreken om volledige rechtswerking te hebben in andere lidstaten dan de lidstaat van herkomst, voorzover, krachtens de regels van het internationaal privaatrecht, het recht van de lidstaat van herkomst van toepassing is.
- (9) Voor bepaalde maatregelen, met name de maatregelen die verband houden met de handhaving van de voorwaarden waaronder vergunning is verleend, geldt reeds de wederzijdse erkenning uit hoofde van Richtlijn 2000/12/EG, voorzover deze maatregelen op het tijdstip dat zij worden getroffen niet de rechten van derden aantasten die reeds bestaan.
- (10) In dat verband mogen personen die bij de werking van de interne structuur van kredietinstellingen betrokken zijn, alsmede bestuurders en aandeelhouders van die kredietinstellingen, voor de toepassing van deze richtlijn in die hoedanigheid beschouwd, niet als derden worden aangemerkt.

⁽¹⁾ PB C 356 van 31.12.1985, blz. 55 en

PB C 36 van 8.2.1988, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 263 van 20.10.1986, blz. 13.

⁽³⁾ PB C 332 van 30.10.1998, blz. 13.

⁽⁴⁾ Advies van het Europees Parlement van 13 maart 1987, PB C 99 van 13.4.1987, blz. 211, bevestigd op 2 december 1993 (PB C 342 van 20.12.1993, blz. 30), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 17 juli 2000 (PB C 300 van 20.10.2000, blz. 13) en besluit van het Europees Parlement van 16 januari 2001 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad). Besluit van de Raad van 12 maart 2001.

⁽⁵⁾ PB L 126 van 26.5.2000, blz. 1. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 2000/28/EG (PB L 275 van 27.10.2000, blz. 37).

⁽⁶⁾ PB L 135 van 31.5.1994, blz. 5.

- (11) Ter inlichting van derden moet de tenuitvoerlegging van saneringsmaatregelen worden bekendgemaakt in de lidstaten waar zich bijkantoren bevinden wanneer die maatregelen de uitoefening van bepaalde rechten van derden kunnen doorkruisen.
- (12) Het beginsel van gelijke behandeling van de schuldeisers met betrekking tot hun toegang tot rechtsmiddelen vergt dat de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst het nodige doen om de schuldeisers van de lidstaat van ontvangst in staat te stellen die rechtsmiddelen binnen de daarvoor gestelde termijn in te stellen.
- (13) De rol van de administratieve of rechterlijke instanties met betrekking tot saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures voor in verschillende lidstaten gevestigde bijkantoren van kredietinstellingen met statutaire zetel buiten de Gemeenschap behoeft enige coördinatie.
- (14) Een in moeilijkheden verkerende kredietinstelling moet bij ontstentenis of bij mislukking van saneringsmaatregelen aan liquidatie worden onderworpen. Voor dat geval moet worden voorzien in bepalingen betreffende de wederzijdse erkenning van liquidatieprocedures en de daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen in de Gemeenschap.
- (15) De belangrijke rol die de voor het toezicht op de kredietinstellingen bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst spelen voordat de liquidatieprocedure wordt geopend, kan tijdens de liquidatie vervuld blijven, om een correcte afwikkeling van de liquidatieprocedure mogelijk te maken.
- (16) De gelijke behandeling van de schuldeisers vereist dat de liquidatie van de kredietinstelling plaatsvindt overeenkomstig de beginselen van eenheid en universaliteit, die de exclusieve bevoegdheid veronderstellen van de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst, alsmede de erkenning van hun beslissingen, die in de overige lidstaten zonder verdere formaliteiten de daaraan bij het recht van de lidstaat van herkomst toegekende rechtsgevolgen moeten kunnen sorteren, tenzij in deze richtlijn anders is bepaald.
- (17) De uitzondering betreffende de gevolgen van saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures voor bepaalde overeenkomsten en rechten blijft beperkt tot die gevolgen en is niet van toepassing op enig ander aspect van de saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures, zoals de indiening, de verificatie, de toelating en de rangindeling van de respectieve vorderingen ten aanzien van dergelijke overeenkomsten en rechten, alsmede de regels betreffende de verdeling van de opbrengst van de te gelde gemaakte goederen, welke worden beheerst door de wetgeving van de lidstaat van herkomst.
- (18) Vrijwillige liquidatie is mogelijk wanneer de kredietinstelling solvabel is. De administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst kunnen niettemin in voorkomend geval een saneringsmaatregel vaststellen of een liquidatieprocedure openen, zelfs na de aanvang van een vrijwillige liquidatie.
- (19) De intrekking van de bankvergunning is een van de noodzakelijke gevolgen wanneer tot liquidatie van een kredietinstelling wordt overgegaan. Die intrekking mag evenwel geen beletsel vormen voor het voortzetten van bepaalde werkzaamheden van de kredietinstelling, voorzover zulks noodzakelijk of dienstig is met het oog op de liquidatie. Deze voortzetting van de werkzaamheden kan evenwel door de lidstaat van herkomst worden onderworpen aan de instemming en de controle van de voor het toezicht op de kredietinstellingen bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst.
- (20) Individuele kennisgeving aan de bekende schuldeisers is even essentieel als bekendmaking om hen zo nodig in staat te stellen hun vorderingen of opmerkingen betreffende hun vorderingen binnen de desbetreffende termijnen in te dienen. Zulks mag er niet toe leiden dat schuldeisers met woonplaats in een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst op grond van hun woonplaats of de aard van hun vorderingen worden gediscrimineerd. De schuldeisers moeten gedurende de liquidatieprocedure op gezette tijden op passende wijze op de hoogte worden gehouden.
- (21) Alleen voor de toepassing van de bepalingen van deze richtlijn op de saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures betreffende in de Gemeenschap gevestigde bijkantoren van een kredietinstelling met statutaire zetel in een derde land, gelden voor „lidstaat van herkomst”, „bevoegde autoriteiten” en „administratieve of rechterlijke instanties” de definities van de lidstaat van het bijkantoor.
- (22) Wanneer een kredietinstelling met statutaire zetel buiten de Gemeenschap bijkantoren in verscheidene lidstaten heeft, wordt voor de toepassing van deze richtlijn elk bijkantoor individueel behandeld. De administratieve of rechterlijke instanties en de bevoegde autoriteiten alsmede de bewindvoerders en de liquidateurs streven er in dat geval naar hun optreden te coördineren.
- (23) Hoewel er dient te worden vastgehouden aan het beginsel dat het recht van de lidstaat van herkomst bepalend is voor alle procesrechtelijke en materieelrechtelijke gevolgen van saneringsmaatregelen of liquidatieprocedures, dient te worden bedacht dat die gevolgen strijdig kunnen zijn met de regels die normaliter in het kader van de economische en financiële werkzaamheden van de kredietinstelling en haar bijkantoren in andere lidstaten van toepassing zijn. Verwijzing naar het recht van een andere lidstaat betekent in sommige gevallen een noodzakelijke nuancering van het beginsel van toepassing van het recht van de lidstaat van herkomst.
- (24) Deze nuancering is in het bijzonder noodzakelijk om de door een arbeidsovereenkomst met de kredietinstelling verbonden werknemers te beschermen en de rechtszekerheid van transacties inzake bepaalde goederen te garanderen alsook de integriteit te handhaven van overeenkomstig het recht van een lidstaat functionerende gereguleerde markten waar handel in financiële instrumenten.

- (25) De in het kader van een betalings- en afwikkelingssysteem verrichte transacties vallen onder het toepassingsgebied van Richtlijn 98/26/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 mei 1998 betreffende het definitieve karakter van de afwikkeling van betalingen en effectentransacties in betalings- en afwikkelingssystemen ⁽¹⁾.
- (26) De aanneming van deze richtlijn doet geen afbreuk aan de bepalingen van Richtlijn 93/26/EG uit hoofde waarvan een insolventieprocedure van invloed mag zijn noch op de tegenwerpbaarheid van naar behoren in een systeem ingevoerde opdrachten noch op de in verband met een systeem gestelde zakelijke zekerheden.
- (27) Bepaalde saneringsmaatregelen of liquidatieprocedures behelzen de aanwijzing van een met het beheer van deze maatregelen of procedures belaste persoon. De erkenning van diens aanwijzing en van diens bevoegdheden in alle andere lidstaten vormt dan ook een essentieel element voor de tenuitvoerlegging van de in de lidstaat van herkomst gegeven beslissingen. Er moet evenwel worden aangegeven binnen welke grenzen deze persoon zijn bevoegdheden mag uitoefenen wanneer hij buiten de lidstaat van herkomst optreedt.
- (28) Schuldeisers die met de kredietinstellingen verbintenissen zijn aangegaan voordat een saneringsmaatregel is vastgesteld of een liquidatieprocedure is geopend, dienen te worden beschermd tegen de inzake nietigheid, vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid geldende regels van het recht van de lidstaat van herkomst, wanneer degene te wiens behoeve de transactie is uitgevoerd, het bewijs levert dat in het op de transactie van toepassing zijnde recht geen in dit specifieke geval geldend rechtsmiddel voorhanden is waarmee de rechtshandeling in kwestie kan worden bestreden.
- (29) Het vertrouwen van de derde verkrijger in de inhoud van registers of rekeningen voor bepaalde activa die aan inschrijving in die registers of op een rekening zijn onderworpen, en bij uitbreiding het vertrouwen van de verkrijger van een onroerend goed, dient, ook nadat een liquidatieprocedure is geopend of een saneringsmaatregel is vastgesteld, te worden behoud. Dit vertrouwen kan alleen in stand worden gehouden indien de geldigheid van de verkrijging wordt beheerst door het recht van de plaats waar het onroerend goed is gelegen of van de lidstaat onder het gezag waarvan het register of de rekening wordt gehouden.
- (30) Bij wijze van uitzondering op de toepassing van de lex concursus worden de gevolgen van de saneringsmaatregelen of de liquidatieprocedures voor een aanhangig rechtsgeding beheerst door het recht van de lidstaat waar dat geding aanhangig is. De gevolgen van die maatregelen of procedures voor de afzonderlijke executiemaatregelen die uit deze rechtsvorderingen voortkomen, worden beheerst door de wetgeving van de lidstaat van herkomst, overeenkomstig de algemene regel van de richtlijn.
- (31) Er moet worden bepaald dat de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst, onverwijld de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst informeren over het treffen van een sanerings-

maatregel of de opening van een liquidatieprocedure, zo mogelijk voordat de maatregel wordt getroffen of de procedure wordt geopend, zoniet, onmiddellijk daarna.

- (32) Het beroepsgeheim overeenkomstig artikel 30 van Richtlijn 2000/12/EG vormt een wezenlijk onderdeel van alle informatie- en overlegprocedures. Derhalve moet het worden geëerbiedigd door alle bij deze procedures betrokken administratieve instanties, terwijl de rechterlijke instanties op dit punt aan de voor hen geldende nationale bepalingen onderworpen blijven,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

TITEL I

TOEPASSINGSGEBIED EN DEFINITIES

Artikel 1

Toepassingsgebied

1. Deze richtlijn is van toepassing op kredietinstellingen en hun in een andere lidstaat dan die van de statutaire zetel opgerichte bijkantoren, in de zin van artikel 1, punten 1 en 3, van Richtlijn 2000/12/EG, behoudens de voorwaarden en uitzonderingen van artikel 2, lid 3, van die richtlijn.

2. De bepalingen van deze richtlijn die betrekking hebben op de bijkantoren van een kredietinstelling die haar statutaire zetel buiten de Gemeenschap heeft, zijn alleen van toepassing wanneer deze kredietinstelling in ten minste twee lidstaten van de Gemeenschap bijkantoren heeft.

Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- „lidstaat van herkomst”: de lidstaat van herkomst in de zin van Richtlijn 2000/12/EG, artikel 1, punt 6;
- „lidstaat van ontvangst”: de lidstaat van ontvangst in de zin van Richtlijn 2000/12/EG, artikel 1, punt 7;
- „bijkantoor”: een bijkantoor in de zin van Richtlijn 2000/12/EG, artikel 1, punt 3;
- „bevoegde autoriteiten”: de bevoegde autoriteiten in de zin van Richtlijn 2000/12/EG, artikel 1, punt 4;
- „bewindvoerder”: elke persoon of elk orgaan, aangewezen door de administratieve of rechterlijke instanties om het beheer over saneringsmaatregelen te voeren;
- „administratieve of rechterlijke instanties”: de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaten die bevoegd zijn terzake van saneringsmaatregelen of liquidatieprocedures;
- „saneringsmaatregelen”: maatregelen die bestemd zijn om de financiële positie van een kredietinstelling in stand te houden of te herstellen, en die van dien aard zijn dat zij de bestaande rechten van derden kunnen aantasten, met inbegrip van maatregelen die opschorting van de betaling, opschorting van executiemaatregelen of verlaging van de schuldvorderingen mogelijk maken;

⁽¹⁾ PB L 166 van 11.6.1998, blz. 45.

- „liquidateur”: elke persoon of elk orgaan, aangewezen door de administratieve of rechterlijke instanties om het beheer over een liquidatieprocedure te voeren;
- „liquidatieprocedure”: een collectieve procedure, die door een administratieve of rechterlijke instantie van een lidstaat wordt ingeleid en gecontroleerd, teneinde de activa onder toezicht van deze instanties te gelde te maken, ook wanneer deze procedure wordt afgesloten met een gerechtelijk akkoord of vergelijkbare maatregel;
- „gereguleerde markt”: een gereguleerde markt in de zin van Richtlijn 93/22/EEG, artikel 1, punt 13;
- „instrumenten”: alle instrumenten zoals bedoeld in deel B van de bijlage bij Richtlijn 93/22/EEG.

TITEL II

SANERINGSMAATREGELEN

A. Kredietinstellingen met statutaire zetel binnen de Gemeenschap

Artikel 3

Vaststelling van saneringsmaatregelen — toepasselijk recht

1. Alleen de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst zijn bevoegd te beslissen om ten aanzien van een kredietinstelling, met inbegrip van haar in andere lidstaten gevestigde bijkantoren, een of meer saneringsmaatregelen ten uitvoer te leggen.

2. De saneringsmaatregelen worden ten uitvoer gelegd overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen en de procedures van de lidstaat van herkomst, tenzij in deze richtlijn anders is bepaald.

Deze maatregelen hebben overeenkomstig de wetgeving van deze lidstaat en zonder verdere formaliteiten volledige rechtswerving in de gehele Gemeenschap, ook jegens derden in de andere lidstaten en zelfs indien de op dezen toepasselijke voorschriften van de lidstaat van ontvangst niet in dergelijke maatregelen voorzien of de tenuitvoerlegging daarvan afhankelijk stellen van voorwaarden die niet zijn vervuld.

Saneringsmaatregelen hebben rechtswerving in de gehele Gemeenschap zodra zij die hebben in de lidstaat waar zij worden getroffen.

Artikel 4

Kennisgeving aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst

De administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst stellen de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst onverwijld en met alle middelen in kennis van hun beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel, alsmede van de mogelijke concrete gevolgen van die maatregel; zij doen dit zo mogelijk vóór de vaststelling van de maatregel of anders onmiddellijk daarna. De informatie wordt overgebracht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst.

Artikel 5

Kennisgeving aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst

Indien de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van ontvangst het noodzakelijk achten dat op hun grondgebied een of meer saneringsmaatregelen ten uitvoer worden gelegd, zo stellen zij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst hiervan in kennis. De informatie wordt overgebracht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst.

Artikel 6

Bekendmaking

1. Wanneer de tenuitvoerlegging van saneringsmaatregelen waartoe overeenkomstig artikel 3, leden 1 en 2, is besloten, de rechten van derden in een lidstaat van ontvangst kan raken en er tegen de beslissing waarbij de maatregel wordt gelast in de lidstaat van herkomst beroep openstaat, maken de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst, de bewindvoerder of elke in de lidstaat van herkomst daartoe gemachtigde persoon een uittreksel uit hun beslissing bekend in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*, alsmede in twee nationale dagbladen van iedere lidstaat van ontvangst, zodat tijdig beroep kan worden ingesteld.

2. Het in lid 1 bedoelde uittreksel uit de beslissing wordt zo spoedig mogelijk via de meest geschikte kanalen toegezonden aan het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen, alsmede aan twee nationale dagbladen van iedere lidstaat van ontvangst.

3. Het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen maakt het uittreksel uiterlijk twaalf dagen na de toezending bekend.

4. Het bekend te maken uittreksel uit de beslissing vermeldt in de officiële taal of talen van de betrokken lidstaten onder meer het onderwerp van de beslissing, de rechtsgrondslag, de beroepstermijnen — met vooral, in bevattelijke vorm, de uiterste datum waarop beroep kan worden ingesteld —, en het volledige adres van de instantie of rechter die voor het beroep bevoegd is.

5. De saneringsmaatregelen zijn van toepassing onafhankelijk van de maatregelen van de leden 1, 2 en 3 en hebben volledige rechtswerving jegens schuldeisers, tenzij de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst, of de wetgeving van die lidstaat betreffende deze maatregelen, anders bepalen.

Artikel 7

Verplichting tot kennisgeving aan bekende schuldeisers — recht tot het indienen van vorderingen

1. Schrijft de wetgeving van de lidstaat van herkomst voor dat een vordering moet worden ingediend om erkend te kunnen worden, of dat een maatregel ter kennis moet worden gebracht van de schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in die staat, dan stellen de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst of

de bewindvoerder ook de bekende schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in de andere lidstaten in kennis, overeenkomstig het bepaalde in artikel 14 en artikel 17, lid 1.

2. Indien de wetgeving van de lidstaat van herkomst bepaalt dat schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in die staat het recht hebben vorderingen in te dienen of opmerkingen met betrekking tot hun vorderingen te maken, zo geldt dit recht ook voor schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in de andere lidstaten, overeenkomstig het bepaalde in artikel 16 en artikel 17, lid 2.

B. Kredietinstellingen met statutaire zetel buiten de Gemeenschap

Artikel 8

Bijkantoren van kredietinstellingen uit derde landen

1. De administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van ontvangst van een bijkantoor van een kredietinstelling met statutaire zetel buiten de Gemeenschap stellen de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten van ontvangst waar de kredietinstelling bijkantoren heeft opgericht — en die zijn opgenomen in de jaarlijks in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekendgemaakte lijst, zoals bedoeld in artikel 11 van Richtlijn 2000/12/EG —, onverwijld en met alle middelen in kennis van hun beslissing tot vaststelling van een saneringsmaatregel, alsmede van de mogelijke concrete gevolgen van die maatregel; zij doen dit zo mogelijk vóór de vaststelling van de maatregel of anders onmiddellijk daarna. De informatie wordt overgebracht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst waarvan de administratieve of rechterlijke instanties de maatregel hebben gelast.

2. De in lid 1 bedoelde administratieve of rechterlijke instanties bejveren zich hun optreden te coördineren.

TITEL III

LIQUIDATIEPROCEDURE

A. Kredietinstellingen met statutaire zetel binnen de Gemeenschap

Artikel 9

Opening van een liquidatieprocedure — kennisgeving aan andere bevoegde autoriteiten

1. Alleen de administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst die verantwoordelijk zijn voor de liquidatie zijn bevoegd te beslissen om ten aanzien van een kredietinstelling, met inbegrip van haar in andere lidstaten gevestigde bijkantoren, een liquidatieprocedure te openen.

Een beslissing tot opening van een liquidatieprocedure door de administratieve of rechterlijke instantie van de lidstaat van herkomst wordt op het grondgebied van alle andere lidstaten zonder verdere formaliteiten erkend en heeft aldaar rechtswerving zodra zij rechtswerving heeft in de lidstaat waar de procedure wordt geopend.

2. De administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van herkomst stellen de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst onverwijld en met alle middelen in

kennis van hun beslissing tot opening van een liquidatieprocedure, alsmede van de mogelijke concrete gevolgen van die procedure; zij doen dit zo mogelijk vóór de opening van de procedure of anders onmiddellijk daarna. De informatie wordt overgebracht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst.

Artikel 10

Toepasselijk recht

1. De kredietinstelling wordt geliquideerd overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen en de procedures van de lidstaat van herkomst, tenzij in deze richtlijn anders is bepaald.

2. Het recht van de lidstaat van herkomst bepaalt in het bijzonder:

- a) welke goederen tot de boedel behoren en de status van goederen die de kredietinstelling na de opening van de liquidatieprocedure heeft verkregen;
- b) de respectieve bevoegdheden van de kredietinstelling en de liquidateur;
- c) de voorwaarden waaronder een verrekening kan worden tegengeworpen;
- d) de gevolgen van de liquidatieprocedure voor lopende overeenkomsten waarbij de kredietinstelling partij is;
- e) de gevolgen van de liquidatieprocedure voor individuele vervolgingen, met uitzondering van aanhangige rechtszaken als bepaald in artikel 32;
- f) welke vorderingen te verhalen zijn op het vermogen van de kredietinstelling en de status van vorderingen die na de opening van de liquidatieprocedure zijn ontstaan;
- g) de regels betreffende indiening, verificatie en toelating van de vorderingen;
- h) de regels betreffende de verdeling van de opbrengst van de te gelde gemaakte goederen, de rangindeling van de vorderingen, en de rechten van schuldeisers die na de opening van de liquidatieprocedure gedeeltelijk zijn voldaan op grond van een zakelijk recht of ingevolge verrekening;
- i) de voorwaarden voor en de gevolgen van de beëindiging van de liquidatieprocedure, met name door een gerechtelijk akkoord;
- j) de rechten van de schuldeisers nadat de liquidatieprocedure beëindigd is;
- k) voor wiens rekening de kosten en uitgaven van de liquidatieprocedure zijn;
- l) de regels betreffende nietigheid, vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid van de voor het geheel van de schuldeisers nadelige rechtshandelingen.

Artikel 11

Raadpleging van de bevoegde autoriteiten vóór vrijwillige liquidatie

1. Alvorens de statutaire organen van een kredietinstelling tot vrijwillige liquidatie beslissen, raadplegen zij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst op de meest aangegeven wijze.

2. De vrijwillige liquidatie van een kredietinstelling belet niet dat een saneringsmaatregel wordt genomen of een liquidatieprocedure wordt geopend.

Artikel 12

Intrekking van de vergunning van een kredietinstelling

1. Wanneer ten aanzien van een kredietinstelling wordt beslist een liquidatieprocedure te openen zonder of na het mislukken van saneringsmaatregelen, wordt de vergunning van deze kredietinstelling ingetrokken, onder naleving van met name de procedure van artikel 22, lid 9, van Richtlijn 2000/12/EG.

2. De in lid 1 bedoelde intrekking van de vergunning belet niet dat de met de liquidatie belaste persoon of personen bepaalde activiteiten van de kredietinstelling voortzetten, voorzover zulks ten behoeve van de liquidatie noodzakelijk of aangewezen is.

De lidstaat van herkomst kan bepalen dat deze activiteiten met de instemming en onder de controle van de bevoegde autoriteiten van deze lidstaat worden verricht.

Artikel 13

Bekendmaking

De liquidateurs of een administratieve of rechterlijke instantie dragen zorg voor de openbaarmaking van de beslissing tot opening van de liquidatieprocedure door opneming van een uittreksel uit die beslissing in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*, alsmede in ten minste twee nationale dagbladen van iedere lidstaat van ontvangst.

Artikel 14

Kennisgeving aan de bekende schuldeisers

1. Wanneer een liquidatieprocedure wordt geopend, stelt de administratieve of rechterlijke instantie van de lidstaat van herkomst, of de liquidateur, de bekende schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in een ander lidstaat daarvan onverwijld individueel in kennis, tenzij de wetgeving van de lidstaat van herkomst niet voorschrijft dat de vordering moet worden ingediend om erkend te kunnen worden.

2. Deze kennisgeving gebeurt door toezending van een bericht en betreft met name de in acht te nemen termijnen, de sancties ten aanzien van die termijnen, het orgaan of de instantie waarbij de vorderingen of opmerkingen betreffende vorderingen moeten worden ingediend en de andere voorgeschreven maatregelen. Het bericht vermeldt ook of schuldeisers met een voorrecht of een zakelijke zekerheid hun vordering moeten indienen.

Artikel 15

Uitvoering van verbintenissen

Eenieder die een verbintenis jegens een kredietinstelling die geen rechtspersoon is en ten aanzien waarvan in een andere lidstaat een liquidatieprocedure is geopend, uitvoert ten voordele van die kredietinstelling, terwijl hij dat had moeten doen ten voordele van de liquidateur, is desalniettemin bevrijd, op voorwaarde dat hij van de opening van de procedure niet op de

hoogte was. Wie een dergelijke verbintenis heeft uitgevoerd vóór de bekendmaking van artikel 13 wordt, behoudens tegenbewijs, geacht van de opening van de liquidatieprocedure niet op de hoogte te zijn geweest; wie een dergelijke verbintenis heeft uitgevoerd na de bekendmaking van artikel 13 wordt, behoudens tegenbewijs, geacht wel van de opening van de procedure op de hoogte te zijn geweest.

Artikel 16

Recht om vorderingen in te dienen

1. Schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst, met inbegrip van overheidsinstanties van de lidstaten, hebben het recht vorderingen of schriftelijke opmerkingen betreffende hun vorderingen in te dienen.

2. De vorderingen van schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in andere lidstaten dan de lidstaat van herkomst krijgen dezelfde behandeling en dezelfde rangindeling als soortgelijke vorderingen die de schuldeisers met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in de lidstaat van herkomst kunnen indienen.

3. Tenzij de wetgeving van de lidstaat van herkomst de indiening van opmerkingen betreffende vorderingen voorschrijft, legt de schuldeiser een afschrift van eventuele bewijsstukken over en doet hij opgave van aard, datum van ontstaan en bedrag van de vordering; hij geeft tevens aan of hij voor de vordering op een voorrecht, een zakelijke zekerheid of een eigendomsvoorbehoud inroept, en op welke goederen de zekerheid betrekking heeft.

Artikel 17

Taal

1. De in de artikelen 13 en 14 bedoelde kennisgeving geschiedt in een officiële taal van de lidstaat van herkomst. Hiertoe wordt gebruik gemaakt van een formulier dat in alle officiële talen van de Europese Unie het opschrift draagt: „Oproep tot indiening van schuldvorderingen. Termijnen” of, wanneer het recht van de lidstaat van herkomst voorziet in de indiening van opmerkingen betreffende de vorderingen, het opschrift: „Oproep tot indiening van opmerkingen betreffende schuldvorderingen. Termijnen”.

2. Elke schuldeiser met woonplaats, gewone verblijfplaats of statutaire zetel in een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst, kan zijn vordering of de opmerkingen betreffende zijn vordering, indienen in een officiële taal van die andere lidstaat. In dat geval moet de indiening van de vordering (of de opmerkingen betreffende de vordering) niettemin in een officiële taal van de lidstaat van herkomst het opschrift dragen: „Indiening van een vordering” (of „Indiening van opmerkingen betreffende een vordering”). Voorts kan een vertaling in die taal van de indiening van de vordering (respectievelijk de opmerkingen betreffende een vordering) worden verlangd.

Artikel 18

Regelmatig informeren van de schuldeisers

De liquidateurs houden de schuldeisers regelmatig, op passende wijze, op de hoogte van met name het verloop van de liquidatie.

B. Kredietinstellingen met statutaire zetel buiten de Gemeenschap

Artikel 21

Zakelijke rechten van derden

Artikel 19

Bijkantoren van kredietinstellingen uit derde landen

1. De administratieve of rechterlijke instanties van de lidstaat van ontvangst van een bijkantoor van een kredietinstelling met statutaire zetel buiten de Gemeenschap stellen de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten van ontvangst waar de kredietinstelling bijkantoren heeft opgericht — welke zijn opgenomen in de jaarlijks in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekendgemaakte lijst, zoals bedoeld in artikel 11, van Richtlijn 2000/12/EG —, onverwijld en met alle middelen in kennis van hun beslissing tot opening van een liquidatieprocedure, alsmede van de mogelijke concrete gevolgen van deze procedure; zij doen dit zo mogelijk vóór de opening van de procedure of anders onmiddellijk daarna. De informatie wordt overgebracht door de bevoegde autoriteiten van de eerstgenoemde lidstaat van ontvangst.

2. De administratieve of rechterlijke instanties die beslissen tot opening van een procedure tot liquidatie van een bijkantoor van een kredietinstelling met statutaire zetel buiten de Gemeenschap, stellen de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten van ontvangst in kennis van de opening van een liquidatieprocedure en van de intrekking van de vergunning.

De informatie wordt overgebracht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst waar de beslissing tot opening van de procedure is gegeven.

3. De in lid 1 bedoelde administratieve of rechterlijke instanties en autoriteiten bijveren zich hun optreden te coördineren.

Ook de eventuele liquidateurs trachten hun optreden te coördineren.

TITEL IV

BEPALINGEN DIE ZOWEL VOOR SANERINGSMAATREGELEN ALS VOOR LIQUIDATIEPROCEDURES GELDEN

Artikel 20

Gevolgen voor bepaalde overeenkomsten en rechten

De gevolgen van een saneringsmaatregel of van de opening van een liquidatieprocedure:

- voor arbeidsovereenkomsten en arbeidsbetrekkingen, worden uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat dat op de arbeidsovereenkomst van toepassing is;
- voor een overeenkomst die het recht geeft op het genot of de verkrijging van een onroerend goed, worden uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat waar het onroerend goed gelegen is. Dit recht bepaalt of een goed roerend dan wel onroerend is;
- voor de rechten op een onroerend goed, een schip of een luchtvaartuig dat is onderworpen aan inschrijving in een openbaar register, worden uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat onder het gezag waarvan het register wordt gehouden.

1. Het starten van saneringsmaatregelen of de opening van een liquidatieprocedure laat onverlet het zakelijk recht van een schuldeiser of van een derde op lichamelijke of onlichamelijke roerende of onroerende goederen — zowel bepaalde goederen als gehelen van onbepaalde goederen met een wisselende samenstelling —, die toebehoren aan de kredietinstelling en die zich op het tijdstip waarop de maatregelen worden gestart of de procedure wordt geopend op het grondgebied van een andere lidstaat bevinden.

2. Onder rechten in de zin van lid 1 worden met name verstaan:

- het recht een goed te gelde te maken of te laten maken en te worden voldaan uit de opbrengst van of de inkomsten uit dat goed, in het bijzonder op grond van pand of hypotheek;
- het exclusieve recht een vordering te innen, in het bijzonder door middel van een pandrecht op de vordering of door de cessie van die vordering tot zekerheid;
- het recht om het goed terug te eisen en/of de teruggave ervan te verlangen van eenieder die het tegen de wil van de rechthebbende in bezit of in gebruik heeft;
- het zakelijke recht om van een goed de vruchten te trekken.

3. Met een zakelijk recht wordt gelijkgesteld het in een openbaar register ingeschreven recht tot verkrijging van een zakelijk recht in de zin van lid 1, dat aan derden kan worden tegengeworpen.

4. Lid 1 vormt geen beletsel voor het instellen van vorderingen tot nietigheid, vernietiging of niet-tegenwerpbaarheid zoals bedoeld in artikel 10, lid 2, onder l).

Artikel 22

Eigendomsvoorbehoud

1. Het starten van saneringsmaatregelen of de opening van een liquidatieprocedure tegen een kredietinstelling die een goed koopt laat de op een eigendomsvoorbehoud berustende rechten van de verkoper onverlet wanneer dat goed zich op het tijdstip waarop de maatregelen worden gestart of de procedure wordt geopend, bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de maatregelen zijn gestart of de procedure is geopend.

2. Het starten van saneringsmaatregelen of de opening van een liquidatieprocedure tegen een kredietinstelling die een goed verkoopt nadat de levering van dat goed heeft plaatsgevonden, is geen grond voor ontbinding of opzegging van de verkoop en belet de koper niet de eigendom van het gekochte goed te verkrijgen wanneer dit goed zich op het tijdstip waarop de saneringsmaatregelen zijn gestart of de procedure is geopend, bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de maatregelen zijn gestart of de procedure is geopend.

3. De leden 1 en 2 vormen geen beletsel voor het instellen van vorderingen tot nietigheid, vernietiging of niet-tegenwerpbaarheid zoals bedoeld in artikel 10, lid 2, onder l).

*Artikel 23***Verrekening**

1. Het starten van saneringsmaatregelen of de opening van een liquidatieprocedure laat het recht van een schuldeiser op verrekening van zijn vordering met de vordering van de kredietinstelling onverlet wanneer die verrekening is toegestaan bij het recht dat op de vordering van de kredietinstelling van toepassing is.

2. De in lid 1 uiteengezette regel vormt geen beletsel voor het instellen van vorderingen tot nietigheid, vernietiging of niet-tegenwerpbaarheid zoals bedoeld in artikel 10, lid 2, onder l).

*Artikel 24***Lex rei sitae**

Het uitoefenen van eigendomsrechten op instrumenten of andere rechten op dergelijke instrumenten waarvan het bestaan of de overdracht inschrijving veronderstelt in een register, op een rekening of in een in een lidstaat bijgehouden of gesitueerd gecentraliseerd effectendepot, wordt uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat waar het register, de rekening of het gecentraliseerde effectendepot waar deze rechten zijn ingeschreven, wordt bijgehouden of is gesitueerd.

*Artikel 25***Verrekening en novatie**

Gevallen van verrekening en novatie („netting agreements”) worden uitsluitend geregeld door het recht dat van toepassing is op de overeenkomst tot verrekening of novatie.

*Artikel 26***Retrocessieovereenkomsten**

Gevallen van retrocessie („repurchase agreements”) worden uitsluitend geregeld door het recht dat van toepassing is op de overeenkomst tot retrocessie, onverminderd artikel 24.

*Artikel 27***Gereguleerde markten**

Transacties op gereguleerde markten worden uitsluitend geregeld door het recht dat van toepassing is op de overeenkomst betreffende de transactie, onverminderd het bepaalde in artikel 24.

*Artikel 28***Bewijs van aanwijzing van de liquidateur**

1. De aanwijzing van de bewindvoerder of de liquidateur wordt aangetoond met een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van het aanwijzingsbesluit of van enig ander door de administratieve of rechterlijke instantie van de lidstaat van herkomst opgesteld attest.

Er kan een vertaling worden verlangd in een officiële taal van de lidstaat waar de bewindvoerder of liquidateur wil optreden; een legalisatie of soortgelijke formaliteit mag niet worden verlangd.

2. Bewindvoerders en liquidateurs zijn gemachtigd om op het grondgebied van alle lidstaten de bevoegdheden uit te oefenen die zij kunnen uitoefenen op het grondgebied van de lidstaat van herkomst. Zij kunnen tevens personen aanwijzen die tot taak hebben hen bij te staan of, in voorkomend geval, te vertegenwoordigen bij de afwikkeling van de saneringsmaatregel of de liquidatie, met name in de lidstaten van ontvangst, meer bepaald om eventuele moeilijkheden van de schuldeisers van de lidstaat van ontvangst te helpen oplossen.

3. Bij de uitoefening van zijn bevoegdheden richt de bewindvoerder of liquidateur zich naar het recht van de lidstaten waar hij wil optreden, meer bepaald met betrekking tot de wijze waarop goederen te gelde worden gemaakt en het informeren van de werknemers. Deze bevoegdheden mogen niet de aanwending van dwangmiddelen behelzen, noch het recht om uitspraak te doen in gedingen of geschillen.

*Artikel 29***Inschrijving in een openbaar register**

1. De bewindvoerder, de liquidateur of enige administratieve of rechterlijke instantie in de lidstaat van herkomst kan verzoeken dat een saneringsmaatregel of de beslissing tot opening van een liquidatieprocedure wordt ingeschreven in het kadaster, het handelsregister en enig ander openbaar register dat in de andere lidstaten wordt bijgehouden.

Iedere lidstaat kan evenwel de inschrijving verplicht stellen. In dat geval neemt de in de eerste alinea bedoelde persoon of instantie de nodige maatregelen om inschrijving te waarborgen.

2. De kosten van de inschrijving worden als kosten en uitgaven van de procedure beschouwd.

*Artikel 30***Nadelige rechtshandelingen**

1. Artikel 10 geldt niet met betrekking tot de regels betreffende nietigheid, vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid van de voor het geheel van de schuldeisers nadelige rechtshandelingen, indien degene die voordeel heeft bij die rechtshandelingen het bewijs levert dat:

- de voor de gezamenlijke schuldeisers nadelige rechtshandeling onderworpen is aan het recht van een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst, en
- dat recht niet voorziet in de mogelijkheid om die rechtshandeling te bestrijden.

2. Wanneer een door een rechterlijke instantie gelaste saneringsmaatregel voorschriften bevat inzake de nietigheid, vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid van de voor het geheel van de schuldeisers nadelige rechtshandelingen die vóór het vaststellen van de maatregel zijn verricht, is artikel 3, lid 2, in de in lid 1 van het onderhavige artikel bedoelde gevallen niet van toepassing.

Artikel 31

Bescherming van derden

Indien de kredietinstelling na de vaststelling van een saneringsmaatregel of na de opening van de liquidatieprocedure met een handeling onder bezwarende titel beschikt over:

- een onroerend goed,
- een schip of een luchtvaartuig dat aan inschrijving in een openbaar register onderworpen is, of
- instrumenten of rechten betreffende dergelijke instrumenten waarvan het bestaan of de overdracht inschrijving veronderstelt in een register, op een rekening of in een in een lidstaat bijgehouden of gesitueerd gecentraliseerd effectendepot,

zo wordt de rechtsgeldigheid van die handeling beheerst door het recht van de lidstaat waar dat onroerend goed gelegen is of onder het gezag waarvan dat register, die rekening of dat effectendepot wordt bijgehouden.

Artikel 32

Aanhangige rechtsgedingen

De gevolgen van saneringsmaatregelen of liquidatieprocedures voor een aanhangig rechtsgeding betreffende een goed of recht waarover de kredietinstelling het beheer en de beschikking heeft verloren, worden uitsluitend beheerst door het recht van de lidstaat waar het rechtsgeding aanhangig is.

Artikel 33

Beroepsgeheim

Eenieder die in het kader van de informatie- of overlegprocedures van de artikelen 4, 5, 8, 9, 11 en 19, gegevens moet ontvangen of verstrekken, is aan het beroepsgeheim gebonden, overeenkomstig de regels en voorwaarden van artikel 30 van Richtlijn 2000/12/EG, met uitzondering van rechterlijke instanties, die aan de geldende nationale bepalingen onderworpen zijn.

TITEL V

SLOTBEPALINGEN

Artikel 34

Uitvoering

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om op 5 mei 2004 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

De ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen zijn alleen van toepassing op saneringsmaatregelen die zijn vastgesteld of liquidatieprocedures die zijn geopend de in de eerste alinea bedoelde datum. Van vóór het bedoelde tijdstip daterende maatregelen of procedures blijven vallen onder het recht dat van toepassing was op het tijdstip waarop de maatregel werd vastgesteld of de procedure werd geopend.

2. Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

3. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 35

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 36

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Luxemburg, 4 april 2001.

Voor het Europees Parlement

De voorzitter

N. FONTAINE

Voor de Raad

De voorzitter

B. ROSENGREN

II

(Besluiten waarvan de publicatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

RAAD

BESLUIT VAN DE RAAD

van 9 april 2001

tot vaststelling van de nieuwe richtsnoeren die gelden voor acties en maatregelen die genomen zullen worden krachtens het meerjarenprogramma ter bevordering van de internationale samenwerking in de energiesector (1998-2002), voortvloeiend uit het meerjarenkaderprogramma voor acties in de energiesector en begeleidende maatregelen

(2001/353/EG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Beschikking 1999/21/EG, Euratom van de Raad van 14 december 1998 tot vaststelling van een meerjarenkaderprogramma voor acties in de energiesector (1998-2002) en begeleidende maatregelen ⁽¹⁾, inzonderheid op artikel 4,

Gelet op Beschikking 1999/23/EG van de Raad van 14 december 1998 tot vaststelling van een meerjarenprogramma ter bevordering van de internationale samenwerking in de energiesector (1998-2002) ⁽²⁾, (hierna Synergy-programma),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Om het Synergy-programma doeltreffender te maken, moet de uitvoering ervan bijgesteld worden, in het bijzonder met betrekking tot taken die verband houden met het beheer van programma's en projecten.
- (2) Het Synergy-programma heeft geresulteerd in een aanzienlijk aantal kleine contracten die over een uitgestrekt geografisch gebied verspreid waren, zoals in het laatste beoordelingsverslag is opgemerkt.
- (3) Het Synergy-programma is een van de programma's waarvoor in vergelijking met het zeer brede scala van activiteiten die het bestrijkt slechts beperkte middelen beschikbaar zijn. De uitvoering moet dan ook meer afgestemd worden op bepaalde prioriteiten waarbij het aantal contracten dat in het kader van dit programma wordt behandeld, moet worden verminderd en het gemiddeld bedrag dat daarvoor is uitgetrokken moet worden verhoogd, zodat de doelstellingen kunnen worden bereikt welke door de hervorming van de activi-

teiten van de Commissie op het gebied van het programma-beheer zijn vastgesteld.

- (4) De Commissie heeft nieuwe richtsnoeren ingediend voor de acties en maatregelen die in het kader van het Synergy-programma moeten worden ondernomen. Het Comité voor het kaderprogramma heeft deze richtsnoeren niet aanvaard.
- (5) Met dit besluit wordt niet vooruitgelopen op besluiten over andere programma's in het lopende kaderprogramma op het gebied van energie (1998-2002), noch op het aangekondigde voorstel voor een meerjarenkaderprogramma.
- (6) De richtsnoeren mogen geen invloed hebben op het in artikel 5 van Beschikking 1999/23/EG genoemde actieprogramma, noch op het in de bijlage bij die beschikking opgenomen indicatieve programma,

BESLUIT:

Enig artikel

De Raad keurt de richtsnoeren goed betreffende het Synergy-programma, die als bijlage bij het onderhavige besluit zijn opgenomen en die prevaleert onverminderd het in artikel 5 van Beschikking 1999/23/EG genoemde actieprogramma, noch aan het in de bijlage bij die beschikking opgenomen indicatieve programma.

Gedaan te Luxemburg, 9 april 2001.

Voor de Raad

De voorzitter

A. LINDH

⁽¹⁾ PB L 7 van 13.1.1999, blz. 16.

⁽²⁾ PB L 7 van 13.1.1999, blz. 23.

BIJLAGE

NIEUWE RICHTSNOEREN VOOR HET SYNERGY-PROGRAMMA

Overwogen wordt de uitvoering van het Synergy-programma bij te stellen ⁽¹⁾, deze bijstelling heeft met name betrekking op de uitvoerende taken in verband met het beheer van programma's en projecten, om activiteiten en middelen aan de prioriteiten aan te passen.

Vergeleken met het zeer ruime scala van activiteiten zijn er voor dit programma slechts zeer beperkte financiële middelen beschikbaar. In het verleden, met name tijdens vergaderingen van het Comité van het kaderprogramma voor energie is er verscheidene malen op gewezen dat de activiteiten meer toegespitst zouden moeten worden op een aantal doelstellingen. Om het Synergy-programma zichtbaarder te maken ten opzichte van de acties voor internationale samenwerking op energiegebied van andere door de Commissie beheerde programma's voor externe betrekkingen, is het van belang de specifieke kenmerken ervan te onderstrepen en het derhalve te profileren als het externe onderdeel van het kaderprogramma voor energie.

Derhalve neemt de Raad maatregelen om:

- het Synergy-programma op bepaalde acties toe te spitsen;
- het beheer ervan te wijzigen.

Binnen het kader van Beschikking 1999/23/EG, met inbegrip van het in artikel 5 van die beschikking genoemde actieprogramma en van het in de bijlage bij die beschikking opgenomen indicatieve programma, zal de uitvoering van dit programma geherïenteerd worden op activiteiten op de twee volgende gebieden:

- continuïteit van de voorziening;
- een bijdrage leveren aan de uitvoering van het Protocol van Kyoto.

Voorts gaat het erom de acties zodanig toe te spitsen dat een goed beheer met behulp van de beschikbare menselijke en financiële middelen mogelijk wordt.

I. Toespitsen van de activiteiten

Continuïteit van de voorziening is een van de prioritaire doelstellingen van de energiesector in de Europese Unie. Duurzame ontwikkeling en de verplichtingen van de Unie in het kader van het Kyoto-protocol zijn sectoren waar milieuproblemen worden aangepakt die van belang zijn voor de continuïteit van de voorziening. De aspecten betreffende de internationale samenwerking, zoals deze uiteengezet zijn in de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende de politieke maatregelen die door de Europese Unie zijn voorgesteld om de uitstoot van broeikasgassen terug te dringen (naar een Europees programma inzake klimaatverandering (EPK) (COM(2000) 88), moeten worden opgenomen in de strategie die met het Synergy-programma wordt gevolgd.

De doelstellingen van het Synergy-programma zullen bestaan in een grotere continuïteit van de voorziening en in de toepassing van de flexibiliteitsmechanismen van Kyoto. Dit zullen de kernactiviteiten van het Synergy-programma zijn, waardoor het zich duidelijk onderscheidt van andere communautaire programma's die met internationale samenwerking op energiegebied gepaard kunnen gaan.

A. Doelstelling van de continuïteit van de voorziening

Het belang van het thema continuïteit van de voorziening wordt onderstreept in het groenboek van de Commissie: Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening.

Daarbij wordt met het programma geen nieuwe richting ingeslagen, maar wordt het toegespitst op een van de doelstellingen die reeds was aangegeven in Beschikking 1999/23/EG waarmee het Synergy-programma werd vastgesteld. Meer specifiek zullen met het programma in dit kader acties gefinancierd worden die een bijdrage leveren aan een of meer van de volgende doelstellingen:

- de analyse van de voorwaarden van energievoorziening voor de Europese Unie en de toekomst-perspectieven, met name via een studie van de vooruitzichten voor de productie en de uitvoer naar Europa vanuit de producerende landen;
- de bevordering van een dialoog tussen de Europese Unie, de producerende landen in het algemeen, de voornaamste exporteurs naar Europa en de internationale organisaties; de instelling van werkgroepen en de financiering van vergaderingen of opleidingsacties;
- de ondersteuning van de ontwikkeling van een energiebeleid in de producerende en doorvoerlanden, om hun productie te optimaliseren of hen in de internationale distributienetwerken te integreren en het vaststellen van een beleid waarmee vrije toegang wordt verkregen tot de productie en het vervoer van energie, in het bijzonder door de goedkeuring van wettelijke kaders ter bevordering van de liberalisering;
- de analyse van de investeringen in de productie en doorvoer van energie in regio's die bij de Europese energievoorziening een belangrijke rol spelen: haalbaarheidsstudies op technisch, economisch, milieu- en financieel gebied, seminars of conferenties over dit soort investeringen, enzovoort.

⁽¹⁾ De Commissie heeft daartoe een drempel van 400 000 EUR voorgesteld.

Rekening houdend met de aan de gang zijnde uitbreiding zal het Synergy-programma ook gebruikt worden voor projecten die een grotere continuïteit van de voorziening in de kandidaat-lidstaten garanderen, als aanvulling op de acties van de Save- en Altener-programma's in die landen. Voorbeelden zijn:

- een analyse van de bijdrage van de verschillende energiebronnen aan de energiebalans van een kandidaat-lidstaat, met inbegrip van de ingevoerde energie;
- acties waardoor het regionale handelsverkeer tussen derde landen en kandidaat-lidstaten gestimuleerd wordt.

B. Bijdrage aan de uitvoering van het Protocol van Kyoto

Dit nieuwe activiteitenterrein past in het perspectief van mededeling COM(2000) 88 en in de huidige werkzaamheden van de zesde conferentie van de partijen.

In dit kader zullen uit het programma acties gefinancierd worden die bijdragen aan de ontwikkeling van de flexibiliteitsmechanismen; derde landen kunnen terzake maatregelen nemen op de volgende gebieden:

- capaciteitsopbouw en de ontwikkeling van wederzijds inzicht in de toepassing van de Kyoto-mechanismen in de energiesector;
- maatregelen inzake energie-efficiëntie, zoals de bevordering van warmtekrachtkoppeling en onderzoek van bestaande installaties;
- ontwikkeling van mechanismen voor de investeringsfinanciering ten aanzien van schone technologie;
- bevordering van duurzame energie, in het bijzonder van energiebronnen die aanzienlijke mogelijkheden bieden om de doelstellingen van het Protocol van Kyoto te helpen verwezenlijken;
- streven naar een zo goed mogelijk huishoudelijk energiegebruik in landelijke en in stadsgebieden (overdracht van technologie, het creëren van capaciteit);
- bevordering van technologie voor een schoon gebruik van steenkool.

II. Het programmabeheer verbeteren

Definitie van de beoordelings- en selectiecriteria

1. a) Met het oog op een efficiënter gebruik van de middelen zullen de activiteiten in het kader van het Synergy-programma toegespitst zijn op een beperkt aantal projecten, al dan niet tegelijkertijd gespreid over meerdere landen of regio's, of zal er een tweejarenkader worden opgezet.
b) Het accent wordt gelegd op de voortgangsbewaking, de resultaten, de kwaliteit van het middelenbeheer en de doeltreffendheid van de gefinancierde projecten.
2. De voorstellen dienen betrekking te hebben op ten minste twee deelnemers van ten minste twee lidstaten van de Gemeenschap (EG-deelnemers) en een deelnemer van een derde land, teneinde hieruit zoveel mogelijk profijt te trekken. In dit verband worden internationale organisaties (zoals het Internationaal Energieagentschap en het Secretariaat van het Energiehandvest) als EG-deelnemers aangemerkt indien de lidstaten of de Commissie daarvan deel uitmaken.
3. Als hoofdcriterium geldt dat projecten moeten bijdragen aan de continuïteit van de voorziening of aan de flexibiliteitscriteria van het Kyoto-protocol.
4. Overige, algemene criteria zijn: de kosten-batenverhouding, de kwaliteit van het ingediende programma, de mogelijkheden van de deelnemers om dit tot een goed eind te brengen en de kwaliteit van de medefinanciering.
5. In het algemeen bedraagt de financiering uit het Synergy-programma per project ten minste 250 000 EUR.
6. Het is evenwel mogelijk uit het Synergy-programma projecten voor een kleiner bedrag te financieren, voorzover zij aan de in punt II.3 en II.4 bedoelde eisen voldoen en het om projecten gaat van een hoog kwaliteitsniveau die tevens voor het programma een duidelijk nut hebben, zoals projecten die bijdragen tot de ontwikkeling van passend beleid en passende maatregelen inzake energie ter verwezenlijking van de doelstellingen van het programma.
7. Projecten kunnen eventueel gecombineerd worden (clustering) onder leiding van een coördinator. Het voorstel voor een combinatie gaat in beginsel uit van de aanvrager van het project. In dat geval zal het bedrag van de financiering worden bepaald op basis van het totaalbedrag van de gecombineerde projecten.
8. In het kader van het Synergy-programma mag de Gemeenschap in het algemeen voor ten hoogste 50 % meefinancieren.

De beoordeling wordt uitgevoerd door de Commissie, overeenkomstig artikel 3 van Beschikking 1999/23/EG, op basis van de criteria die zijn vastgelegd in de uitnodiging tot het indienen van voorstellen en gedefinieerd met medewerking van het in artikel 4 van Beschikking 1999/21/EG, Euratom bedoelde comité.

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 20 maart 2001

in een procedure op grond van artikel 82 van het EG-Verdrag

(zaak COMP/35.141 — Deutsche Post AG)

(kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 728)

(Slechts de tekst in de Duitse taal is authentiek)

(Voor de EER relevante tekst)

(2001/354/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962 — Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1216/1999 ⁽²⁾, en met name op artikel 3 en artikel 15, lid 2,

Gezien de klacht van United Parcel Service van 7 juli 1994, waarbij werd aangevoerd dat Deutsche Post AG inbreuk had gemaakt op artikel 82 van het EG-Verdrag en waarbij de Commissie werd verzocht om de beëindiging van die inbreuken te gelasten,

Gezien het besluit van de Commissie van 7 augustus 2000 om in deze zaak een procedure in te leiden,

Gezien het besluit van de Commissie van 4 oktober 2000 om de procedure die op 7 augustus 2000 in deze zaak werd ingeleid, uit te breiden,

Na de betrokken ondernemingen in de gelegenheid te hebben gesteld hun opmerkingen over de punten van bezwaar van de Commissie kenbaar te maken overeenkomstig artikel 19, lid 1, van Verordening nr. 17 en Verordening (EG) nr. 2842/98 van de Commissie van 22 december 1998 betreffende het horen van belanghebbenden en derden in bepaalde procedures op grond van de artikelen 85 en 86 van het EG-Verdrag ⁽³⁾,

Na raadpleging van het Adviescomité voor mededingingsregelingen en economische machtsposities,

Overwegende hetgeen volgt:

I. DE FEITEN

A. DE KLAGER

- (1) De klager United Parcel Service („UPS”) is een particuliere Amerikaanse onderneming met hoofdzetel te Atlanta, Georgia, Verenigde Staten van Amerika. UPS is een van de belangrijke concurrenten van Deutsche Post AG op het gebied van het vervoer van pakketten tussen zakelijke klanten, de zogenaamde business-to-business-diensten („b-to-b-diensten”). Daarnaast verricht UPS naar eigen zeggen in geringere mate ook pakketdiensten voor postorderbedrijven, de zogenaamde business-to-consumer-diensten („b-to-c-diensten”).

⁽¹⁾ PB 13 van 21.2.1962, blz. 204/62.

⁽²⁾ PB L 148 van 15.6.1999, blz. 5.

⁽³⁾ PB L 354 van 30.12.1998, blz. 18.

B. DE BETROKKEN ONDERNEMING

- (2) Deutsche Post AG („DPAG”) is een naamloze vennootschap die in 1995 is ontstaan uit Deutsche Bundespost Postdienst („DBP”). DBP werd krachtens de Postverfassungsgesetz („PostVerfG”), die op 1 juli 1989 in werking trad, het voor postdiensten verantwoordelijke onderdeel van de voormalige Deutsche Bundespost („BP”). Vóór 1 juli 1989 werden postdiensten door de BP verricht. DPAG, DBP en de BP worden hierna DPAG genoemd. De hoofdactiviteit van DPAG bestaat in de verzending van brieven. Voor de verzending van brieven tot een gewicht van 200 g beschikt DPAG over een bij wet toegekend exclusief recht (de „voorbehouden sector”) (4). In 1998 beliep de omzet van DPAG in de voorbehouden sector [...] (*) miljard DEM, d.w.z. bijna [...] % van de totale omzet van DPAG van 28,6 miljard DEM. Uit de door DPAG verstrekte berekening van de jaarlijkse kosten en inkomsten blijkt dat in de voorbehouden sector sinds ten minste [...] winst wordt gemaakt (5):

Tabel 1

Kosten en inkomsten van DPAG in de voorbehouden sector 1990-1999

(in miljoen DEM)									
Jaar	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Inkomsten	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Kosten	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Winst	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

C. DE KLACHT

- (3) In zijn in juli 1994 ingediend verzoek overeenkomstig artikel 3 van Verordening nr. 7 voerde de klager UPS aan dat DPAG inkomsten uit het winstgevend briefmonopolie gebruikt om niet-kosten-dekkende verkopen op het gebied van de commerciële pakketdiensten te financieren. Zonder deze „kruissubsidiëring” uit de voorbehouden sector zou DPAG de langdurige verliezen bij de in een concurrentiesituatie verrichte pakketdiensten niet hebben kunnen financieren. De klager eist derhalve dat de verkopen onder de kostprijs worden verboden en dat de voorbehouden sector structureel wordt gescheiden van de niet-voorbehouden pakketdiensten. Anders zou het ook voor een efficiënte onderneming niet mogelijk zijn stand te houden tegen de prijsdruk van DPAG in de sector commerciële pakketdiensten.

D. PAKKETDIENSTEN VOOR POSTORDERBEDRIJVEN

- (4) Deze beschikking heeft betrekking op het kortingen- en prijsbeleid van DPAG op het gebied van pakketdiensten voor postorderbedrijven in Duitsland. Pakketdiensten, inclusief diensten voor postorderbedrijven, behoren in Duitsland niet tot de voorbehouden sector. Sinds ongeveer 1976 worden in Duitsland commerciële pakketdiensten aangeboden door concurrenten, voornamelijk b-to-b-diensten op het gebied van de verzending van pakketten. Postorderbedrijven vormen voor DPAG verreweg de belangrijkste groep afnemers van pakketdiensten (6).

E. HET ECONOMISCHE BEGRIIP „KRUISSUBSIDIËRING”

- (5) Het belangrijkste verwijt van de klager luidt dat DPAG haar commerciële pakketdiensten onder de kostprijs aanbiedt om de concurrenten op dit gebied van de markt te drukken. De verliezen die hierdoor ontstaan zou DPAG dekken met behulp van de in de voorbehouden sector gemaakte winst. Hiermee zou DPAG zich schuldig maken aan een vorm van kruissubsidiëring van de commerciële pakketdiensten door de voorbehouden brievenpost die de concurrentie schaadt.

(4) Zie artikel 51 Postgesetz: „Bis zum 31. Dezember 2002 steht der Deutschen Post AG das ausschließliche Recht zu, Briefsendungen und adressierte Kataloge, deren Einzelgewicht weniger als 200 g und deren Einzelpreis bis zum Fünffachen des am 31. Dezember 1997 geltenden Preises für entsprechende Postsendungen der untersten Gewichtsklasse beträgt, gewerbsmäßig zu befördern (gesetzliche Exklusivlizenz).” (Tot 31 december 2002 beschikt de Deutsche Post AG over het exclusieve recht om tegen betaling brieven en geadresseerde catalogi met een gewicht van minder dan 200 g en een prijs van ten hoogste het vijfvoudige van de op 31 december 1997 geldende prijs voor postzendingen van de laagste gewichtsklasse te vervoeren (bij wet toegekende exclusieve vergunning)).

(*) Zakegeheim.

(5) Zie de brief van DPAG van 23 december 1999, bijlage 1.

(6) Zie bijlage 2 van de brief van DPAG van 6 december 1999.

De relevante begrippen op het gebied van de kosten

- (6) Economisch gezien is sprake van kruissubsidiëring wanneer enerzijds de inkomsten van een dienst niet toereikend zijn om de incrementele kosten (incremental costs) ⁽⁷⁾ van deze dienst te dekken en anderzijds een dienst of een heel bedrijfs onderdeel voorhanden is waarvan de inkomsten hoger zijn dan de „stand-alone“-kosten. Dit laatste geeft de bron van de kruissubsidiëring aan, terwijl onvoldoende dekking van de incrementele kosten duidt op de bestemming ervan. In het onderhavige geval is de voorbehouden sector een duurzame financieringsbron, want de door DPAG in tabel 1 verstrekte gegevens tonen aan dat de totale inkomsten van de voorbehouden sector hoger zijn dan de stand-alone-kosten ervan ⁽⁸⁾.
- (7) Wanneer wordt nagegaan of de incrementele kosten van de pakketdiensten voor postorderbedrijven gedekt zijn, moet een onderscheid worden gemaakt tussen de incrementele kosten die alleen voor het verrichten van deze dienst moeten worden gemaakt en de gemeenschappelijke vaste kosten, die niet alleen aan deze dienst kunnen worden toegerekend.

Invloed van de openbare dienstverleningstaak van DPAG

- (8) Bij de bepaling van het aandeel van de gemeenschappelijke vaste kosten moet rekening worden gehouden met het feit dat DPAG wettelijk verplicht is over een zodanige reservecapaciteit te beschikken dat te allen tijde een piekaanbod van pakketten aan het postloket overeenkomstig de wettelijk voorgeschreven kwaliteitseisen kan worden afgehandeld ⁽⁹⁾. Zelfs wanneer DPAG geen pakketdiensten voor postorderbedrijven zou aanbieden, zou zij jegens deze klanten verplicht zijn pakketten en catalogi binnen de voorgeschreven termijn via het postloket af te wikkelen. Dit is het gevolg van de algemene verplichting volgens welke elke potentiële gebruiker van postdiensten er recht op heeft tegen uniforme prijzen gebruik te maken van de via het loket aangeboden pakketdiensten van DPAG, waarbij deze diensten aan de voorgeschreven kwaliteitseisen moeten voldoen. In tegenstelling tot een particuliere onderneming zoals UPS heeft DPAG bij afstoting van een bepaalde pakketdienst niet de mogelijkheid om personele en materiële middelen volledig in verhouding met de vermindering van de verzonden hoeveelheid te reduceren. Ook wanneer de betrokken pakketdienst wordt beëindigd, moet een toereikend deel van de bestaande personele en materiële middelen als reserve voorradig zijn voor de afhandeling van de loketdiensten overeenkomstig de wettelijk voorgeschreven kwaliteitseisen (in het gehele leveringsgebied D + 2 voor 80 % van de zendingen). Deze verplichting om reservecapaciteit voorradig te houden wordt in de economie met het begrip carrier of last resort omschreven ⁽¹⁰⁾.
- (9) Wanneer DPAG in het kader van haar openbare dienstverleningstaak infrastructuur voorradig houdt, dan moet als volgt worden onderscheiden tussen de gemeenschappelijke capaciteitsreserveringskosten en de incrementele kosten van afzonderlijke diensten:
- Capaciteitsreserveringskosten ontstaan onafhankelijk van de aangeboden diensten en de afgehandelde hoeveelheid pakketten alleen door het voorradig houden van capaciteit, waardoor iedereen de mogelijkheid heeft om pakketten via de standaarddienstverlening aan het postloket te verzenden. Kosten die voortvloeien uit de wettelijke verplichting om een algemeen toegankelijke

⁽⁷⁾ De incrementele kosten (incremental costs) omvatten uitsluitend kosten die alleen voor één afzonderlijke pakketdienst moeten worden gemaakt. De incrementele kosten omvatten niet de vaste kosten die niet slechts voor één dienst moeten worden gemaakt (de gemeenschappelijke vaste kosten). Gemeenschappelijke vaste kosten houden geen verband met het verrichten van een bepaalde pakketdienst en komen pas te vervallen wanneer alle diensten van de onderneming worden beëindigd.

⁽⁸⁾ Dit betekent: De totale inkomsten van de voorbehouden sector zijn hoger dan de totale kosten die in die sector ontstaan. De inkomsten zijn dus niet alleen hoger dan de productspecifieke extra kosten, maar ook hoger dan de gemeenschappelijke vaste kosten, die niet aan een bepaald product kunnen worden toegerekend.

⁽⁹⁾ Overeenkomstig artikel 1, lid 1, onder 2, van de Post-Universaldienstleistungsverordnung („PUDLV”) is DPAG verplicht een pakket te verzenden met inachtneming van een bepaalde termijn (artikel 3, lid 2, PUDLV: ten minste 80 % moet binnen twee werkdagen worden bezorgd). Voordat de PUDLV met terugwerkende kracht tot 1 januari 1998 in werking trad, bestond deze algemene verplichting op grond van artikel 8 van de wet betreffende het postwezen (Gesetz über das Postwesen „PostG”) van 28 juni 1969. Volgens deze wet had iedereen er recht op van de voorzieningen van het postwezen gebruik te maken. De voorwaarden voor het gebruik van de voorzieningen van het postwezen waren in verordeningen geregeld. De voorschriften met betrekking tot de termijn waren voor de inwerkingtreding van de PUDLV vervat in artikel 20, lid 3, van de Post-Kundenschutzverordnung (BGBl. 1995 I, blz. 2016). (80 % op de tweede werkdag na afgifte.)

⁽¹⁰⁾ Zie met name William J. Baumol en J. Gregory Sidak, *Toward Competition in Local Telephony*, (MIT Press 1994), blz. 108-109.

verzendingsoptie tegen uniforme prijzen te bieden, verhogen, het aandeel van de gemeenschappelijke vaste kosten van de carrier of last resort in vergelijking met ondernemingen die geen openbare dienstverleningstaak hebben. In tegenstelling tot een onderneming die vrij over haar dienstenpakket kan beschikken, ontstaan voor de carrier of last resort ook capaciteitsreserveringskosten indien de niet via het postloket afgehandelde pakketdiensten wegvallen. Capaciteitsreserveringskosten zijn dus niet specifiek aan een bepaalde dienst gebonden en worden bij de gemeenschappelijke vaste kosten van DPAG ingedeeld ⁽¹¹⁾. De gemeenschappelijke vaste kosten vallen slechts weg wanneer de gehele openbare verzorgingstaak wegvalt.

— Incrementele kosten ontstaan daarentegen uitsluitend bij het verrichten van een dienst die niet onder de loketdiensten valt. Deze van de hoeveelheid afhankelijke extra kosten, die alleen in verband met de specifieke dienst ontstaan, vallen bij beëindiging van deze dienst weg.

- (10) Om te voorkomen dat de pakketdiensten voor postorderbedrijven worden gesubsidieerd uit inkomsten uit de voorbehouden sector, moeten de inkomsten van DPAG uit deze pakketdienst ten minste de incrementele kosten van deze dienst dekken. Aldus kan op passende wijze rekening worden gehouden met de meerkosten die op grond van de openbare dienstverleningstaak voor DPAG ontstaan omdat zij netwerkcapaciteit voorradig moet houden ⁽¹²⁾. Juist om op billijke wijze rekening te houden met de netwerkreserveringskosten als specifieke meerkosten, wordt bij activiteiten van DPAG op het gebied van pakketdiensten voor postorderbedrijven slechts verlangd dat de incrementele kosten worden gedekt. Aldus wordt deze activiteit niet belast met de algemene netwerkreserveringskosten die voor DPAG ontstaan in verband met haar openbare dienstverleningstaak ⁽¹³⁾.

Berekening van de incrementele kosten van de pakketdiensten voor postorderbedrijven

- (11) DPAG verricht tegenwoordig pakketdiensten voor postorderbedrijven ⁽¹⁴⁾ via 33 vrachtcentra van bestemming respectievelijk aanlevering en 476 leveringsdepots. Deze infrastructuur wordt door DPAG de afdeling vrachtpost genoemd. De infrastructuur van de afdeling vrachtpost wordt ook voor de overige commerciële pakketdiensten van DPAG gebruikt, met name voor b-to-b-diensten. Daarnaast wordt deze infrastructuur ook gebruikt voor pakketleveringen tussen particuliere klanten (de zogenaamde „private-to-private” of „p-to-p-diensten”, ook wel „loketdiensten” genoemd) en de retourzendingen van postorderbedrijven („p-to-b-diensten”) ⁽¹⁵⁾. Pakketdiensten voor postorderbedrijven maken jaarlijks niettemin 71 % van het verzonden volume van de commerciële pakketdiensten uit ⁽¹⁶⁾. De onder de voorbehouden sector vallende brievenpost wordt daarentegen grotendeels via een afzonderlijke infrastructuur vervoerd. De enige uitzondering is de gecombineerde bestelling ⁽¹⁷⁾. Het verwerkingsproces voor pakketdiensten voor postorderbedrijven omvat de volgende onderdelen ⁽¹⁸⁾:

⁽¹¹⁾ Zie met name William J. Baumol en J. Gregory Sidak, *Toward Competition in Local Telephony* (MIT Press 1994), blz. 108-109: „These obligations are appropriately treated as sources of common fixed costs for the firm...”.

⁽¹²⁾ DPAG wijst herhaaldelijk op deze meerkosten, de kosten van universele dienstverlening, bijvoorbeeld in de brieven van 15 mei 1997 en 6 oktober 2000, blz. 4-5 en 8-10.

⁽¹³⁾ De zogenaamde „lasten van universele dienstverlening” (net van filialen in heel Duitsland, bezorging in heel Duitsland tegen een uniform tarief) zouden alleen in geval van een volledige kostenberekening naar rato aan de commerciële pakketdiensten worden toegerekend. Vgl. brief van DPAG van 6 oktober 2000, blz. 4-5 en 8-11. Door alleen te verlangen dat de incrementele kosten worden gedekt, wordt echter juist voorkomen dat de kosten die uit de openbare dienstverleningstaak voortvloeien, naar rato worden toegerekend aan de niet via het postloket afgehandelde pakketdiensten.

⁽¹⁴⁾ Pakketdiensten voor postorderbedrijven bestaan hoofdzakelijk uit postpakketten en catalogi.

⁽¹⁵⁾ Brief van DPAG van 7 april 2000, blz. 3, brief van DPAG van 6 december 1999, blz. 11 en brief van DPAG van 22 december 1999, blz. 2.

⁽¹⁶⁾ Ontleend aan: Ctcon GmbH, *Segmentserfolgsrechnung 1990-1999 Frachtpost ohne Kataloge von 200 g bis 1 000 g, ohne Postgut klein und Postgut leicht sowie ohne Post Express, stand van 23 juni 2000*.

⁽¹⁷⁾ Bij uitzondering dragen de bezorgers van de brievenpost in landelijke gebieden tevens zorg voor de bestelling van pakketten, zie de brief van DPAG van 9 maart 2000, blz. 10. Volgens DPAG ging het hierbij in 1999 naar raming om [...] % van het verzonden volume van de pakketten die voor postorderbedrijven worden bezorgd. In de voorafgaande jaren was de situatie als volgt: in de periode 1990-1995 werd een deel van de pakketten voor postorderbedrijven via gecombineerde bestelling bezorgd, terwijl in de periode 1995-1998 vrijwel geen gecombineerde bestelling meer plaatsvond. Vanaf 1999 werd deze vorm van bestelling weer ingevoerd. Gecombineerde bestelling levert schaalvoordelen op die gezien de voorbehouden sector alleen voor DPAG mogelijk zijn. Gezien de geringe betekenis van de gecombineerde bestelling vanaf 1995 zou al met al niets veranderen aan de voor deze periode vastgestelde dekking van de incrementele kosten. Sinds 1998 zijn de incrementele kosten bij pakketdiensten zodanig gedekt, dat ook wanneer met de gecombineerde bestelling rekening wordt gehouden, het resultaat niet beslissend zou zijn beïnvloed.

⁽¹⁸⁾ Brief van DPAG van 9 maart 2000, blz. 9-10.

- (12) De *afhaling*. Bij grote klanten in de postordersector worden de pakketten niet aan de loketten van de postkantoren of -agentschappen in ontvangst genomen en aan de vrachtcentra van aanlevering doorgezonden, maar door DPAG bij de klant afgehaald en rechtstreeks naar de vrachtcentra van aanlevering vervoerd ⁽¹⁹⁾. Wanneer de pakketten van postorderbedrijven wegvallen, kunnen de kosten van afhaling als incrementele kosten volledig worden bespaard ⁽²⁰⁾.
- (13) De *stationaire verwerking*. Dit onderdeel van het verwerkingsproces omvat het coderen en sorteren van zendingen in het vrachtcentrum van aanlevering voor het verdere vervoer naar de vrachtcentra van bestemming. In het vrachtcentrum van bestemming omvat dit onderdeel het sorteren van binnenkomende zendingen voor het verdere vervoer naar de leveringsdepots. Grote klanten uit de postordersector voeren enkele stappen van de stationaire verwerking zelf uit, zoals het nagaan van de hoogte van de vergoeding of het aanbrengen van het codelabel. De kapitaalkosten voor de bouw van de 33 vrachtcentra en de 476 leveringsdepots kunnen niet specifiek aan een bepaalde dienst worden toegerekend. Deze kosten vallen pas weg wanneer de wettelijke verplichting om te allen tijde een piekaanbod overeenkomstig de voorgeschreven kwaliteitseisen af te wikkelen, eveneens wegvalt. De personeels- en materiaalkosten op het gebied van de stationaire verwerking zijn daarentegen volledig van de werkelijk aangeleverde hoeveelheid pakketten afhankelijk. Wanneer de pakketdiensten voor postorderbedrijven wegvallen, zijn hiervoor dus ook geen specifieke verwerkingskosten meer nodig.
- (14) Het *langeafstandsvervoer* omvat het vervoer tussen de 33 vrachtcentra van aanlevering en bestemming. Ook bij een gering volume moet het langeafstandsvervoer tussen de vrachtcentra alleen al worden instandgehouden om aan de wettelijk voorgeschreven kwaliteitseisen te voldoen ⁽²¹⁾. De kosten van het langeafstandsvervoer (personeels-, materiaal- en kapitaalkosten) kunnen dus niet specifiek aan een bepaalde dienst worden toegerekend en vallen pas weg wanneer de openbare dienstverleningstaak wegvalt.
- (15) Het *regionale en plaatselijke vervoer* tussen de 33 vrachtcentra en de 476 regionale leveringsdepots ⁽²²⁾. Wat het regionale en plaatselijke vervoer tussen vrachtcentra en leveringsdepots betreft, kunnen na een afname van de hoeveelheid pakketten leveringsdepots worden samengevoegd. Wanneer de pakketdiensten voor postorderbedrijven wegvallen, valt volgens DPAG de helft van de kosten voor regionaal en plaatselijk vervoer weg, omdat deze specifiek aan deze pakketdiensten kan worden toegerekend.
- (16) De *levering*. Na de verdeling over de 476 leveringsdepots van DPAG worden de pakketten van de postorderbedrijven afgeleverd. De levering bestaat hoofdzakelijk uit ritten en de overhandiging van de zendingen. Daarbij betreft de helft van de activiteiten de ritten en de helft de overhandiging zelf. De ritten zijn in mindere mate aan een specifieke dienstverrichting gebonden dan de overhandiging ⁽²³⁾. De kosten van de overhandiging hangen daarentegen grotendeels samen met een specifieke dienstverrichting. Indien een dienstverrichting met een groot volume waarbij in de regel per stop van de bestelwagen slechts één zending wordt overhandigd (zoals in de postordersector), wegvalt, dan kan de overhandiging volledig worden bespaard wanneer deze stop niet meer nodig is ⁽²⁴⁾.
- (17) De incrementele kosten per stuk (average incremental costs — „AIC”) bij pakketdiensten voor postorderbedrijven („AIC-PO”) worden — uitgaande van de hierboven genoemde veronderstellingen over het aandeel van deze kosten in verhouding tot de gemeenschappelijke vaste kosten — vanaf 1996 door de inkomsten gedekt.

⁽¹⁹⁾ Volgens DPAG levert slechts één grote klant rechtstreeks aan het vrachtcentrum van bestemming.

⁽²⁰⁾ Brief van DPAG van 25 januari 2001.

⁽²¹⁾ Zie artikel 3, onder 2, van de PUDLV, dat bepaalt dat jaarlijks gemiddeld ten minste 80 % van de op een werkdag aangeleverde pakketten uiterlijk op de tweede werkdag volgende op de dag van aanlevering moeten worden bezorgd. Elk vrachtcentrum heeft een dubbele functie als vrachtcentrum van aanlevering en vrachtcentrum van bestemming. De universele dienstverlening vergt ten minste een rit per dag tussen elk vrachtcentrum van aanlevering en vrachtcentrum van bestemming (d.w.z. 32 ritten van elk vrachtcentrum van aanlevering naar de overige vrachtcentra van bestemming = $32 \times 33 =$ ten minste 1 056 ritten).

⁽²²⁾ Alle 33 vrachtcentra hebben een identiek bouw- en uitrustingsconcept en een dubbele functie als vrachtcentrum van aanlevering en vrachtcentrum van bestemming.

⁽²³⁾ Ook wanneer de verzonden hoeveelheid als gevolg van de beëindiging van een commerciële dienst afneemt kunnen de leveringsroutes pas noemenswaardig worden verkort indien per route significant minder geadresseerden moeten worden aangedaan. Pas wanneer ten minste sprake is van een significante vermindering van het aantal geadresseerden op een bepaalde route, kan deze worden verkort of met een andere route worden samengevoegd (brief van DPAG van 25 januari 2001). Uit onderzoek bleek dat van een aan een specifieke dienst gebonden route slechts sprake is bij koerierdiensten, waarbij afzonderlijke adressen gericht worden aangedaan.

⁽²⁴⁾ Indien echter per stop verschillende zendingen worden overhandigd, zoals bij b-to-b-diensten het geval is, dan valt deze stop ook bij een afname van de hoeveelheid pakketten niet weg.

Tabel 3

AIC-PO van DPAG 1990-1999

Jaar	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999
Inkomsten/stuk PO	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
AIC-PO	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

De maatregelen van DPAG om te zorgen voor doorzichtigheid van de financiële betrekkingen tussen de voorbehouden sector en de commerciële pakketdiensten

- (18) Zoals de Commissie in de mededeling van punten van bezwaar van 7 augustus 2000 heeft aangevoerd, kan alleen door volledige doorzichtigheid van de financiële betrekkingen tussen de voorbehouden sector enerzijds en de in vrije concurrentie verrichte pakketdiensten anderzijds worden gegarandeerd dat afzonderlijke pakketdiensten aantoonbaar hun incrementele kosten dekken. Alleen dan is het zeker dat concurrenten niet worden uitgeschakeld door aanbiedingen die niet op efficiëntie of superieure dienstverlening berusten, maar uitsluitend op het feit dat de incrementele kosten niet worden gedekt ⁽²⁵⁾. Door de voorbehouden sector structureel te scheiden van de bedrijfs-onderdelen die in een concurrentiesituatie hun incrementele kosten moeten dekken, kan de dekking van incrementele kosten inzichtelijk worden gemaakt en onvoldoende dekking op doeltreffende wijze worden voorkomen.
- (19) Voorts heeft de Commissie in het kader van de procedure de mening geuit dat doorzichtigheid van de financiële betrekkingen ook een doorzichtig systeem vergt van de „verrekeningsprijzen” voor de goederen en diensten die door de in de voorbehouden sector actieve onderneming worden geleverd aan de onderneming die in een concurrentiesituatie actief is ⁽²⁶⁾. De doorzichtigheid en duidelijkheid van de verrekeningsprijzen kan alleen effectief worden gewaarborgd door een systeem van losgekoppelde verrekeningsprijzen voor de wezenlijke onderdelen van het verwerkingsproces die door de in een concurrentiesituatie actieve onderneming worden betrokken van de onderneming die in de voorbehouden sector actief is. Alleen door een systeem van ontkoppelde verrekeningsprijzen voor de afzonderlijke onderdelen van het verwerkingsproces kan worden gewaarborgd dat de verrekeningsprijs bij gebruikmaking van de gehele verwerkingsketen ook de som van de kosten van de afzonderlijke onderdelen dekt en dat prijsverminderingen die worden toegekend wanneer afzonderlijke onderdelen zelf worden verricht, de bespaarde kosten op passende wijze weerspiegelen.
- (20) DPAG komt aan deze eisen van de Commissie tegemoet door de toezegging dat haar commerciële pakketdiensten in een afzonderlijke structuur worden ondergebracht ⁽²⁷⁾. Deze toezegging moet in de eerste plaats duidelijk en inzichtelijk maken dat geen inkomsten uit de voorbehouden sector worden gebruikt voor de financiering van activiteiten op het gebied van pakketdiensten voor postorderbedrijven. In dit verband verplicht DPAG zich ertoe het onderdeel commerciële pakketdiensten, inclusief de bezorging van catalogi, vóór 31 december 2001 onder te brengen in een juridisch zelfstandige onderneming („Newco”). Het afgestoten onderdeel moet alle b-to-b- en b-to-p-diensten omvatten die niet via het loket, maar op grond van individuele overeenkomsten tegen speciale prijzen worden afgehandeld. Zodra de afstoting een feit is, zal DPAG zelf geen commerciële pakketdiensten meer aanbieden.
- (21) Newco kan de voor haar bedrijfsactiviteiten benodigde diensten of goederen zelf verrichten respectievelijk vervaardigen, dan wel van derden of van DPAG betrekken. Indien Newco diensten of goederen van DPAG betreft, moeten deze diensten of goederen tegen marktprijzen worden verrekend. Indien in een bepaald geval de marktprijzen niet kunnen worden vastgesteld, moet de verrekeningsprijs zich richten naar de incrementele kosten (incremental costs) van DPAG voor de betrokken diensten of goederen. De incrementele kosten moeten via een procedure voor de berekening van de kosten van het proces worden vastgesteld. Bij geschillen is DPAG verplicht om op verzoek van de Commissie de marktprijzen of de incrementele kosten te staven.

⁽²⁵⁾ Vgl. Sidak/Spulber „Protecting Competition from the Postal Monopoly”, blz. 109-124.

⁽²⁶⁾ In het onderhavige geval is het om de voorbehouden sector structureel te scheiden van de bedrijfs-onderdelen in een concurrentiesituatie nodig dat op passende wijze rekening wordt gehouden met de openbare dienstverleningstaak. De infrastructuur die voor deze dienstverleningstaak nodig is, moet eigendom blijven van de onderneming die deze taak vervult.

⁽²⁷⁾ Brief van DPAG van 1 februari 2001.

- (22) Voorts gaat DPAG tegenover de Commissie de verplichting aan om voor het einde van het eerste boekjaar van Newco de verrekeningsprijzen jegens Newco voor de onderdelen van het verwerkingsproces „afhaling, stationaire verwerking (vrachtcentrum van aanlevering), stationaire verwerking (vrachtcentrum van bestemming), vervoer (langeafstandsvervoer en regionaal vervoer) en levering” apart te vermelden. Indien Newco een of meer van de genoemde diensten van DPAG betreft, moet DPAG deze diensten, voorzover de capaciteit dat toelaat, tegen dezelfde prijzen en voorwaarden voor concurrenten van Newco verrichten. Met betrekking tot de verrekeningsprijzen, kosten en inkomsten van Newco brengt DPAG uitvoerig verslag uit aan de Commissie. Deze verslagleggingsplicht geldt voor de eerste drie boekjaren van Newco. DPAG garandeert dat door een afzonderlijke kostenberekening van Newco wordt gezorgd voor volledige doorzichtigheid over de financiële relaties tussen Newco en DPAG.

G. DE KORTINGSREGELINGEN VAN DPAG VOOR PAKKET- EN CATALOGUSDIENSTEN VOOR POSTORDERBEDRIJVEN

- (23) Postorderbedrijven die hun pakketten of catalogi niet via het postloket verzenden, genoten prijskortingen omdat zij zelf bepaalde voorafgaande handelingen verrichtten. De producten die door DPAG tegen speciale vergoedingen als pakketdienst aan de postorderbedrijven werden aangeboden, zijn het voorbereekte pakket (tot 1995 werden ook pakjes (Postgut) als voorbereekt pakket aangeboden) ⁽²⁸⁾ en de infopost zwaar (catalogi van meer dan 1 kg) ⁽²⁹⁾. Voor contractpartners op het gebied van de verzending van pakketten golden speciale prijzen die verder gingen dan de speciale prijzen voor het zelf voorbereken van pakketten ⁽³⁰⁾. Aan de speciale prijzen voor contractpartners was in de desbetreffende AGB FrD Inl echter de voorwaarde verbonden dat de klant zich bereid verklaart om al zijn poststukken die zich ertoe lenen als pakket of pakje te worden verzonden, aan de DBP Postdienst af te geven ⁽³¹⁾. Afgezien van de AGB FrD Inl, die voor de contractpartners toch al gelden, kenden de volgende individuele samenwerkingsovereenkomsten de speciale prijs uitsluitend toe wanneer de betrokken klant zich ertoe verplichtte alle of een aanzienlijk deel van zijn pakketten of catalogi via DPAG te verzenden:

— In een overeenkomst van DPAG van 19 december 1974 inzake economische samenwerking op het gebied van de verzending van pakketten verplichtte een van de grootste klanten uit de postordersector ([...]) zich ertoe ten minste alle zendingen tot 10 kg die geen bijzondere behandeling vergen ⁽³²⁾ (niet-sperrige Sendungen), die in de bedrijven in de hoofdvestigingsplaats van de klant werden afgegeven en die zich ertoe leenden om als pakket of pakje te worden verzonden, bij DPAG aan te leveren. Bij wijzigingsovereenkomst van 13 februari 1987 werd deze verplichting uitgebreid tot alle zendingen tot 20 kg die geen bijzondere behandeling vergen. Deze regeling bleef tot 1 juli 1995 van kracht ⁽³³⁾.

⁽²⁸⁾ Hierbij verricht de klant zelf bepaalde voorafgaande handelingen (wegen, tarifieren, etiketteren, opstellen van de lijst) en levert per jaar ten minste 10 000 voorbereekte zendingen die geen bijzondere behandeling vergen (tot 1995: 10 000 pakjes) aan. Voor deze door de klant verrichte handelingen, die anders bij de afgifte aan het loket hadden moeten worden verricht, verleent DPAG de klant een korting. De procedure voor de berekening van de forfaitaire vergoeding voor voorbereekte pakketzendingen is beschreven in punt 3.3.2 van de Allgemeine Geschäftsbedingungen der Deutschen Bundespost Postdienst für den Frachtdienst Inland („AGB FrD Inl.”), stand van 30 maart 1992, onder paragraaf 3.3 „Besondere Leistungsangebote”. De AGB FrD Inl werden door DPAG als bijlage 4 bij de brief van 24 november 1994 verstrekt.

⁽²⁹⁾ De samenwerkingsprocedure voor „infopost zwaar” is beschreven in het in augustus 1995 bekendgemaakte besluit P 777/1993 onder het nieuwe punt 3.3.4.2 van de AGB FrD Inl: „Versender größerer Mengen von Infopost Schwer können für diese Sendungen durch vertragliche Vereinbarung bestimmte über die Bedingungen des Abschnitts 4.2 hinausgehende Verteilleistungen und/oder das Beladen zielreiner Transporteinheiten vom Postdienst übernehmen. Als Gegenleistung ermäßigt der Postdienst das Grundentgelt für Infopost Schwer...” (Verzenders van grotere hoeveelheden infopost zwaar kunnen voor deze zendingen door middel van contractuele regelingen bepaalde distributiewerkzaamheden die verder gaan dan de voorwaarden van paragraaf 4.2 en/of het beladen van vervoereenheden per bestemming van de postdienst overnemen. Als tegenprestatie verlaagt de postdienst de basisvergoeding voor infopost zwaar).

⁽³⁰⁾ De grondslag voor de samenwerking op het gebied van de verzending van pakketten is punt 3.3.4 van de AGB FrD Inl: „3.3.4 Zusammenarbeit mit Versendern (Kooperation). Danach ist die Paketkooperation die Zusammenarbeit der Versender mit der Deutschen Bundespost Postdienst (DBP Postdienst) über das Selbstbucherverfahren hinaus. Hierbei überträgt die DBP Postdienst einem Absender durch Vertrag Verteil-, Belade-, and Beförderungsleistungen bei Päckchen und Paketsendungen und vereinbart für diese Leistungen einen finanziellen Ausgleich. Nach Ziffer 3.3.4 AGB FrD Inl. war die Kooperation an zwei Voraussetzungen geknüpft: (1) Teilnahme am Selbstbucherverfahren und (2) Bereitschaft des Kunden, sein gesamtes für den Paket- and Päckchenversand geeignetes Versandgut der DBP Postdienst zu übergeben.” (3.3.4 Samenwerking met verzenders. De samenwerking op het gebied van pakketten tussen de verzenders en de Deutsche Bundespost Postdienst (DBP Postdienst) gaat verder dan de voorbereekingsprocedure. Deze samenwerking houdt in dat de DBP Postdienst bij overeenkomst distributie- beladings- en vervoerswerkzaamheden voor pakjes en pakketzendingen aan een afzender overdraagt tegen een financiële tegenprestatie. Volgens punt 3.3.4 van de AGB FrD Inl. zijn aan deze samenwerking twee voorwaarden verbonden: 1. Deelname aan de voorbereekingsprocedure en 2. Bereidheid van de klant om al zijn zendingen die zich ertoe lenen als pakket of pakje te worden verzonden, aan DBP Postdienst af te geven.) Zie AGB FrD Inl, stand van 30 maart 1992, paragraaf 3.3 Besondere Leistungsangebote, verstrekt door DPAG als bijlage 4 bij de brief van 24 november 1994. Volgens DPAG werd punt 3.3.4 op 28 december 1994 opgeheven, zie de brief van DPAG van 6 oktober 2000. blz. 16.

⁽³¹⁾ Vgl. de tweede voorwaarde in punt 3.3.4 van de AGB FrD Inl.

⁽³²⁾ Het begrip „sperriges Paket” is gedefinieerd in artikel 25, lid 3, van de Postordnung, zie de volgende voetnoot.

⁽³³⁾ Deze klant handelde volgens zijn eigen gegevens sinds 1994 aantoonbaar [...] van zijn pakketzendingen via DPAG af, zie brief van [...] van oktober 2000 en brief van DPAG van 14 juli 2000.

- In een samenwerkingsovereenkomst van 3 augustus 1984 verplichtte een tweede grote klant (...) zich ertoe om, met uitzondering van de pakketten die een bijzondere behandeling vergen in de zin van artikel 25, lid 3, van de Postordnung⁽³⁴⁾, ten minste alle zendingen tot 10 kg die vanuit zijn hoofdvestigingsplaats moeten worden verzonden en die zich ertoe lenen om als pakket of pakje te worden verzonden, bij DPAG af te geven⁽³⁵⁾. Bij wijzigingsovereenkomst van 13 februari 1987 werd de verplichting voor deze grote klant uitgebreid tot alle pakketten tot 20 kg, met uitzondering van de pakketten die een bijzondere behandeling vergen in de zin van artikel 25, lid 3, van de Postordnung. Als tegenprestatie voor het feit dat de klant voortaan niet alleen alle pakketten tot 10 kg die geen bijzondere behandeling vergen bij DPAG zal afgeven, maar ook die tot 20 kg, ontving hij met terugwerkende kracht tot 1 oktober 1986 een extra korting van 0,20 DEM per stuk⁽³⁶⁾. Deze regeling bleef tot 1 juli 1995 van kracht.
- In een samenwerkingsovereenkomst van 16 april 1987 ging een derde grote klant (...) de verplichting aan alle pakketten tot 20 kg die geen bijzondere behandeling vergen en die vanuit de hoofdvestiging van deze klant moeten worden verzonden, bij DPAG af te geven⁽³⁷⁾. Deze regeling bleef tot 1 juli 1995 van kracht.
- In een aanvullende overeenkomst van 25 juni 1995 werd de speciale prijs voor de verzending van pakketten voor een contractpartner (...) afhankelijk gemaakt van het bereiken van een jaarlijkse hoeveelheid van ongeveer [...] miljoen zendingen, waarbij de via de concurrent [...] verzonden hoeveelheid werd meegerekend. De speciale prijs werd in het volgende jaar derhalve slechts toegekend, wanneer de klant de hoeveelheid die in het vorige jaar via een met name genoemde concurrent werd afgehandeld, naar DPAG overhevelde. De klant heeft in het volgende jaar inderdaad [...] miljoen pakketten via DPAG verzonden⁽³⁸⁾. Deze regeling trad op 1 juli 1995 in werking en gold totdat deze klant in 1996 werd overgenomen door een andere grote klant van DPAG (...).
- Sinds november 1997 heeft DPAG met de vier belangrijkste grote klanten uit de postordersector (...), 1 november 1997, [...], 4 maart 1998, [...] 22 juli 1998 en [...], 28 september 1998) nieuwe samenwerkingsovereenkomsten gesloten die het totale volume van deze klanten omvatten, alsmede het totale volume van hun dochterondernemingen. Deze bepaling ten aanzien van de dochterondernemingen is soms in de overeenkomst zelf opgenomen (zie de overeenkomst van 22 juli 1998), soms in afzonderlijke overeenkomsten (zie de aanvullende overeenkomst van 23 augustus 1998 bij de overeenkomst van 1 november 1997). Gezien de consolidatie in de postordersector vormen deze vier grote klanten de hoofdafnemers van pakketdiensten voor postorderbedrijven. Al deze standaardovereenkomsten omvatten o.a. de volgende clausules: 1. Overeenkomstig artikel 1 heeft de overeenkomst betrekking op alle pakketvrachtzendingen van de betrokken klant⁽³⁹⁾; 2. overeenkomstig artikel 2, lid 2, van de overeenkomst verplichtte DPAG zich ertoe de verzending van deze pakketvrachtzendingen op zich te nemen tegen een vergoeding, verminderd met de kortingen waarin dit samenstel van overeenkomsten voorziet; 3. overeenkomstig artikel 2, lid 3, van de overeenkomst verplichtte de betrokken klant zich ertoe ons als tegenprestatie gedurende de looptijd van de overeenkomst de verzending van zijn pakketvrachtzendingen (en die van zijn dochterondernemingen) aan zijn afnemers uitsluitend door DPAG te laten uitvoeren; en 4. overeenkomstig artikel 6, lid 3, van de overeenkomst kende DPAG aan de betrokken klant een zogenaamde hoeveelheidskorting (Mengenbonus) toe. Deze was getrapd naar uitgaande hoeveelheid. Hiervoor kwam de verzonden hoeveelheid uitgaande postpakketten in aanmerking, wanneer een individueel overeengekomen jaarlijkse hoeveelheid werd bereikt of overschreden.
- Op 28 september 1998 heeft DPAG met een grote klant uit de postordersector (...) een overeenkomst gesloten over de verzending van „infopost zwaar”⁽⁴⁰⁾. Volgens deze overeenkomst gaat de klant de verplichting aan om tot 2002 elk jaar de totale hoeveelheid infopost zwaar (catalogi), een jaarlijkse hoeveelheid van ten minste [...] miljoen stuks, door DPAG te laten verzenden. Als tegenprestatie berekent DPAG voor elk vanaf 1 december 1998 aangeleverd stuk infopost zwaar een gereduceerd tarief (...) DEM netto).

⁽³⁴⁾ Overeenkomstig artikel 25, lid 3, van de Postordnung van 16 mei 1963 (laatstelijk gewijzigd bij de 11e ÄndVPostO van 10 augustus 1988 (BGBl. I S. 1573, Amtsbl. blz. 1613) geldt een pakket als „sperrig”, indien het 1. langer dan 120 cm, breder dan 60 cm of hoger dan 60 cm is en 2. een bijzondere behandeling vergt (d.w.z. het pakket is niet stapelbaar, kan niet op de lopende band of bevat levende dieren).

⁽³⁵⁾ Ongeveer [...] van de pakketzendingen van de firma [...] worden via de hoofdvestigingsplaats [...] verzonden, zie brief van de firma [...] van 26 september 2000. Alle pakketzendingen van de firma [...] vanuit [...] worden via DPAG verzonden, zie brief van DPAG van 1 juli 2000.

⁽³⁶⁾ Zie brief van DPAG (Oberpostdirektion Nürnberg) aan de firma [...] van 17 februari 1987.

⁽³⁷⁾ Deze klant handelde [...] van zijn pakketzendingen via DPAG af, zie brief van de firma [...] van 4 oktober 2000 en brief van DPAG van 14 juli 2000.

⁽³⁸⁾ Zie bijlage bij de brief van DPAG van 7 en 14 juli 2000.

⁽³⁹⁾ Alle overeenkomsten hadden betrekking op pakketten die machinaal konden worden verwerkt, met de maximale door de Postordnung voorgeschreven afmetingen, namelijk een lengte van 120 cm, een hoogte en breedte van 60 cm en een maximaal gewicht van 31,5 kg, zie artikel 3, lid 1, onder 2, van de betrokken samenwerkingsovereenkomsten.

⁽⁴⁰⁾ Infopost zwaar is de benaming van DPAG voor catalogi van meer dan 1 000 g. Infopost zwaar wordt sinds 1993 via infrastructuur van de afdeling vrachtpost afgehandeld.

- Op 2 november 1998 heeft DPAG met een tweede grote klant uit de postordersector ([...]). een overeenkomst gesloten over de verzending van infopost (reclamezendingen van meer dan 50 g). Volgens deze overeenkomst gaat de klant de verplichting aan om jaarlijks ten minste [...] miljoen infopostzendingen door DPAG te laten verzenden. Indien de betrokken onderneming aan deze verplichting voldoet, verleent DPAG een korting ten belope van [...] %. Uit bijlage 4 bij de overeenkomst bleek dat de jaarlijkse minimumhoeveelheid van [...] miljoen stuks precies [...] % bedroeg van de totale hoeveelheid die door de klant en de met hem verbonden ondernemingen werd verzonden. Indien de klant de minimumhoeveelheid van [...] miljoen stuks overschreed, werd een getrapte korting verleend die bij het bereiken van [...] miljoen stuks (= 100 % van de verzonden hoeveelheid) opliep tot [...] %. Anderzijds ontving de klant overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de overeenkomst de korting van [...] % ook wanneer het aantal verzonden exemplaren weliswaar afnam, maar de door DPAG verzonden hoeveelheid [...] % van de totale hoeveelheid van de klant en de met hem verbonden ondernemingen bleef bedragen. Deze regeling was tot juni 1999 van kracht.
- Op 26 maart 1999 en op 3 januari 2000 sloot DPAG met twee grote klanten ([...] en [...]) een overeenkomst over samenwerking op het gebied van infopost zwaar. Volgens deze overeenkomsten gingen de klanten de verplichting aan ten minste [...] % van alle zendingen infopost zwaar door DPAG te laten vervoeren. Ten bewijze van de hoeveelheid gaven de klanten DPAG inzage in hun interne gegevens. Als tegenprestatie verleende DPAG de klanten een lineaire korting van tussen [...] % (bij aanlevering van [...] % van de totale hoeveelheid) en [...] % (bij aanlevering van 100 % van de totale hoeveelheid) op alle overeenkomstig het contract aangeleverde zendingen. Aan een van deze klanten ([...]) werd van tevoren reeds [...] miljoen van de later toegekende korting uitbetaald. DPAG beëindigde de overeenkomsten van 26 maart 1999 en 3 januari 2000 in juni 2000 door middel van een beëindigingsovereenkomst, volgens welke de partijen hun samenwerking op het gebied van infopost zwaar in onderling overleg met onmiddellijke ingang beëindigden.
- (24) Onmiddellijk na de ontvangst van de aanvullende mededeling van punten van bezwaar van 4 oktober 2000 kondigde DPAG in een persmededeling van 19 oktober aan uit voorzorg een einde te maken aan de kortingsregelingen die de Commissie in deze aanvullende mededeling van punten van bezwaar had bekritiseerd. Voorts kondigde DPAG aan zich er in de toekomst door middel van een systeem van voorafgaande controle van te vergewissen dat overeenkomsten betreffende pakketdiensten voor postorderbedrijven geen afspraken over kortingen zouden bevatten die in strijd zijn met het mededingingsrecht. DPAG bevestigde dit tijdens de hoorzitting van 9 november 2000.

II. JURIDISCHE BEOORDELING

A. TOEPASSELIJKHEID VAN ARTIKEL 83 VAN HET EG-VERDRAG

- (25) DPAG is een onderneming die op verschillende postmarkten diensten tegen vergoeding aanbiedt. DPAG is derhalve een onderneming in de zin van artikel 82 van het EG-Verdrag. Dit geldt ongeacht de vraag hoe DPAG is georganiseerd en of de onderneming een publiekrechtelijk dan wel een privaatrechtelijk statuut heeft ⁽⁴¹⁾.

B. RELEVANTE PRODUCTMARKT EN GEOGRAFISCH RELEVANTE MARKT

- (26) Op grond van hun specifieke eigenschappen, kosten en toepassingsgebied vormen pakketdiensten voor postorderbedrijven een aparte relevante productmarkt. Zoals hierboven reeds werd vermeld, worden pakketdiensten voor postorderbedrijven niet via de postloketten van DPAG afgehandeld, maar haalt DPAG de pakketten rechtstreeks bij de bedrijfsgebouwen van de klant op. Voorts geeft DPAG kortingen aan klanten die hun pakket- of cataloguszendingen niet via het loketpakket afhandelen. Door deze kenmerken verschillen de pakketdiensten fundamenteel van het loketpakket, dat tegen standaardtarieven bij het postloket wordt afgehandeld.
- (27) Binnenlandse zendingen voor postorderbedrijven moeten worden onderscheiden van grensoverschrijdende zendingen. Binnenlandse zendingen worden uitsluitend via de eigen infrastructuur van DPAG bezorgd. Aangezien geen samenwerking plaatsvindt met aanbieders van deze dienst uit andere lidstaten, zijn er geen onderbrekingen. Het onderhavige geval heeft alleen betrekking op binnenlandse zendingen van DPAG.

⁽⁴¹⁾ Arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 23 april 1991, zaak C-41/90, Höfner en Elser, Jurisprudentie 1991, blz. I-1979, rechtsoverweging 21 e.v.

- (28) De postordersector heeft behoefte aan bezorging in het hele land van pakketten tot 31,5 kg en catalogi van meer dan 1 kg („infopost zwaar”) of van meer dan 50 kg („infopost”) aan grote aantallen particuliere huishoudens overal in de Bondsrepubliek ⁽⁴²⁾. Bij pakketten voor postorderbedrijven gaat het vrijwel uitsluitend om pakketten die geen bijzondere behandeling vergen ⁽⁴³⁾. Dit zijn pakketten die gezien hun maximale afmetingen van 120 cm × 60 cm × 60 cm en maximale gewicht van 31,5 kg machinaal kunnen worden verwerkt, d.w.z. dat ze stapelbaar zijn en bij „stationaire verwerking” op de lopende band kunnen worden geplaatst.
- (29) Hoewel zowel voor b-to-b-diensten als voor b-to-p-diensten gebruikt wordt gemaakt van de infrastructuur bij de belangrijkste onderdelen van het verwerkingsproces, te weten „stationaire verwerking” en „vervoer”, wordt bij de individuele levering aan particuliere huishoudens een aanzienlijk groter beslag gelegd op de voertuigen en het bezorgpersoneel dan bij b-to-b-leveringen. Het feit dat de ontvangers over heel Duitsland verspreid zijn leidt ertoe dat bij zendingen van postorderbedrijven de „stopfactor” (aantal afgeleverde pakketten per stop van de bestelwagen) zeer laag is. Bij zendingen van postorderbedrijven wordt in de regel één pakket per stop van de bestelwagen bezorgd. Bij zendingen tussen zakelijke klanten (b-to-b-leveringen) is de stopfactor aanzienlijk hoger, aangezien in dit geval per stop van de bestelwagen doorgaans verschillende pakketten worden bezorgd ⁽⁴⁴⁾. Daar komt in dit geval nog bij dat het prijsniveau voor zendingen van postorderbedrijven in Duitsland uitsluitend door het prijsbeleid van DPAG wordt bepaald en dus niet voortvloeit uit het aanbod van verschillende concurrenten. Dit wordt duidelijk wanneer men de prijzen en kosten van de pakketdiensten voor postorderbedrijven waarvoor speciale vergoedingen waren overeengekomen, vergelijkt met die voor b-to-b-diensten. In de totale periode 1990-1999 lagen de kosten per stuk voor inzameling, vervoer en bezorging van een zending voor postorderbedrijven duidelijk hoger dan de kosten per stuk voor inzameling, vervoer en bezorging van de b-to-b-levering van een pakket. Niettemin heeft DPAG bij b-to-b-diensten inkomsten per stuk behaald die aanmerkelijk hoger lagen dan die bij pakketdiensten voor postorderbedrijven waarvoor speciale vergoedingen waren overeengekomen. Dit prijsbeleid van DPAG beschermt pakketdiensten voor postorderbedrijven in Duitsland af van de overige commerciële pakketdiensten.
- (30) De relevante geografische markt voor pakketdiensten voor postorderbedrijven is Duitsland. Alle diensten van DPAG op deze markt vinden in Duitsland plaats met gebruikmaking van de nationale vrachtpostinfrastructuur. De Gemeenschapsrechter heeft in de vaste jurisprudentie geoordeeld dat het grondgebied van een lidstaat een wezenlijk deel van de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 82 van het EG-Verdrag kan vormen ⁽⁴⁵⁾.

C. MACHTSPOSITIE

- (31) DPAG is in Duitsland de enige noemenswaardige aanbieder van bezorging van pakketten en catalogi in het hele land die aan de specifieke behoeften van de postorderbedrijven voldoet ⁽⁴⁶⁾. Noch UPS, noch de andere concurrenten op het gebied van b-to-b-diensten, Deutscher Paket Dienst („DPD”) of German Parcel („GP”), verrichten in noemenswaardige omvang pakketdiensten voor postorderbedrijven. Hermes Versand Service („Hermes”) bezorgde tot en met 1999 uitsluitend pakketten voor het postorderbedrijf OTTO ⁽⁴⁷⁾. Met uitzondering van Hermes is er voor de postordersector geen alternatieve infrastructuur voor geheel Duitsland ⁽⁴⁸⁾.

⁽⁴²⁾ Volgens enquêtes van de „Verbraucher Analyse '92 West & Ost” verklaarden in de deelstaten van de vroegere Bondsrepubliek 29 % van alle personen boven de 14 dat zij in de voorbije twaalf maanden bij een postorderbedrijf een bestelling hadden gedaan, en in de nieuwe deelstaten was dit percentage meer dan 66 %. In de studie „Versandhauskäufer” (kopers bij postorderbedrijven) is vier jaar later (1996) gebleken dat in de deelstaten van de vroegere Bondsrepubliek 30,8 % van de totale bevolking (ouder dan 14 jaar) in het voorbije jaar een bestelling bij een postorderbedrijf had geplaatst, waar dit percentage in de nieuwe deelstaten op 51,9 % lag. Zie de publicatie „Versandhandel in Deutschland” van het Bundesverband des Deutschen Versandhandels e.V (Vereniging van Duitse postorderbedrijven), blz. 33.

⁽⁴³⁾ Het aandeel van de pakketten die een bijzondere behandeling vergen was in 1999 minder dan 1 %. Ontleend aan: Ctcon, Segmentserfolgsrechnung Sparte Frachtpost. Übersicht Mengen, stand op 13 april 2000, door DP verstrekt bij brief van 20 april 2000.

⁽⁴⁴⁾ DPAG raamt haar eigen stopfactor, inclusief de pakketdiensten voor postorderbedrijven, op ongeveer [...], terwijl die van de concurrenten die zich in het kader van b-to-b-leveringen hoofdzakelijk op bezorging aan bedrijven („Bulk”-leveringen uitsluitend tussen zakelijke klanten) toeleggen, worden geraamd op 1,8 tot 2,1. Zie rapport van de firma Ctcon, Ergebnisbelastungen Frachtpost 1995, blz. 7, uitdraai van 13 mei 1997, door DPAG verstrekt bij brief van 15 mei 1997.

⁽⁴⁵⁾ Zie het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 oktober 1999, zaak T-228/97, Irish Sugar, Jurisprudentie 1999, blz. II-2969, rechtsoverweging 99.

⁽⁴⁶⁾ Zie Sparte Frachtpost der Deutschen Post AG (1996), t.a.p., bijlage 1, blz. 10.

⁽⁴⁷⁾ Deze zelfbezorging (in 1999: ongeveer 140 miljoen leveringen) maakt geen deel uit van de relevante markt.

⁽⁴⁸⁾ DPAG betwist niet dat zij in Duitsland de enige exploitant is van een infrastructuur die geheel Duitsland bestrijkt.

- (32) DPAG vervoerde in de jaren 1995 tot en met 1999 voor postorderbedrijven: [...] miljoen pakketten (1995); [...] miljoen pakketten (1996); [...] miljoen pakketten (1997); [...] pakketten (1998) en [...] miljoen pakketten (1999). Bij een totaal volume van iets meer dan [...] miljoen zendingen per jaar komt dit overeen met een marktaandeel qua volume van DPAG van meer dan 85 %. De machtspositie van DPAG blijkt voorts uit de volgende elementen:
- Qua volume was het marktaandeel van DPAG op het gebied van pakketdiensten voor postorderbedrijven in Duitsland in de gehele periode waarvoor gegevens beschikbaar zijn (1990-1999) stabiel rond 85 %⁽⁴⁹⁾. (De resterende 10-15 % van het volume komen voornamelijk voor rekening van regionale ondernemingen, d.w.z. naast DPAG is geen enkele onderneming in geheel Duitsland actief.)
 - Voor het opbouwen van een alternatieve infrastructuur voor postorderbedrijven moet een systeem van onderling met elkaar verbonden vrachtcentra van aanlevering en bestemming alsmede daarop aangesloten leveringsdepots worden opgezet. Dit vergt een aanzienlijke „verloren” investering (sunk costs)⁽⁵⁰⁾. De investering voor het opzetten van een infrastructuur in geheel Duitsland, die een dagelijkse bezorging mogelijk maakt, is slechts rendabel wanneer de „kritieke massa” van ongeveer 100 miljoen pakketten per jaar wordt overschreden⁽⁵¹⁾. (Zie het hierboven genoemde voorbeeld van het bedrijf Hermes Versand.)
 - DPAG heeft de mogelijkheid tot kruissubsidiëring van activiteiten die voor concurrentie openstaan, waarover de concurrenten niet beschikken. De inkomsten van DPAG zijn sedert ten minste [...] stabiel hoger dan de stand-alone-kosten van de voorbehouden diensten in hun totaliteit (zie tabel 1)⁽⁵²⁾. De voorbehouden sector komt derhalve als bron van kruissubsidiëring in aanmerking⁽⁵³⁾. Deze situatie is gezien de bij wet toegekende exclusiviteit duurzaam, omdat het wettelijke monopolie concurrenten ten minste tot eind 2002 grotendeels uitsluit voor het vervoer van brievenpost tot 200 g.

D. MISBRUIK VAN EEN MACHTSPOSITIE

Getrouwheidskortingen

- (33) Zoals uit de zaak Hoffmann-La Roche⁽⁵⁴⁾ blijkt, mag een onderneming die op een markt een machtspositie inneemt geen afspraak met een afnemer maken waarbij de afnemer zich ertoe verbindt een product goeddeels of uitsluitend te betrekken bij de onderneming die de machtspositie inneemt⁽⁵⁵⁾. In de zaak Hoffmann-La Roche maakte het Hof van Justitie het volgende onderscheid tussen „getrouwheidskortingen” en „hoeveelheidskortingen”:
- De hoeveelheidskorting is alleen van de omvang van de aankopen bij de betrokken fabrikant afhankelijk. De korting wordt berekend aan de hand van objectief en voor de gezamenlijke potentiële kopers vastgestelde hoeveelheden.
 - De getrouwheidskorting is niet gebonden aan een bepaalde hoeveelheid, maar aan de behoefte van de afnemer of een aanzienlijk deel daarvan. Daarbij wordt de korting als „tegenprestatie” voor de aanvaarding van de exclusiviteit bij de voorziening in de behoeften toegekend⁽⁵⁶⁾.

⁽⁴⁹⁾ Zie Sparte Frachtpost der Deutschen Post AG (1996), Darstellung und Bewertung der Entscheidungssituation der Sparte Frachtpost zur Fortführung oder Einstellung des Spartengeschäfts 1996, bijlage 1, blz. 10. Zie ook het informatiedocument van „Bundesverbandes des Deutschen Versandhandels” e. V., waarin wordt aangegeven dat DPAG 92 % van de pakketten van de postordersector in Duitsland vervoert: Versandhandel in Deutschland, blz. 17.

⁽⁵⁰⁾ Zie het rapport „Eigenzustellung im Versandhandel als Alternative zur Zusammenarbeit mit der Post” van 15 september 2000, blz. 7, dat als bijlage 8 bij de brief van DPAG van 6 oktober 2000 was gevoegd.

⁽⁵¹⁾ Zie het rapport „Eigenzustellung im Versandhandel als Alternative zur Zusammenarbeit mit der Post” van 15 september 2000, blz. 5, dat als bijlage 8 bij brief van DPAG van 6 oktober 2000 was gevoegd: „Een geheel Duitsland bestrijkende, dagelijkse bezorging is bij hoeveelheden van minder dan ongeveer 100 miljoen zendingen per jaar nauwelijks te verwezenlijken”.

⁽⁵²⁾ De stand-alone-test wordt in de economie gehanteerd om de bron van kruissubsidiëring te achterhalen. In onderhavige geval biedt de voorbehouden sector de garantie van inkomsten die duurzaam hoger zij dan de stand-alone-kosten.

⁽⁵³⁾ Een voorwaarde voor kruissubsidiëring is dat de inkomsten van ten minste één product van de onderneming hoger zijn dan de stand-alone-kosten van dat product. Voor kruissubsidiëring op middellange tot lange termijn is langdurige toegang nodig tot middelen die in andere bedrijfsonderdelen worden verdiend. Om ervoor te zorgen dat de financieringsbron langdurig kan blijven bestaan, is een markt nodig die door economische of institutionele belemmeringen tegen concurrentie beschermd is. De voorbehouden sector van DPAG is een institutionele toegangsbarrière.

⁽⁵⁴⁾ Arrest van 13 februari 1979, zaak 85/76, Hoffmann-La Roche, Jurisprudentie 1979, blz. 461.

⁽⁵⁵⁾ Hoffmann-La Roche, rechtsoverweging 89.

⁽⁵⁶⁾ Hoffmann-La Roche, rechtsoverwegingen 95 en 96.

- Zelfs wanneer de getrouwheidskorting aan een bepaalde hoeveelheid is gebonden wordt de korting niet toegekend op grond van de hoeveelheid maar op grond van de berekening dat de hoeveelheid een raming van de vermoede afnamecapaciteit van iedere afnemer afzonderlijk vormt, waarbij de korting niet aan een zo groot mogelijke hoeveelheid, maar op aan een zo hoog mogelijk percentage van de behoefte is gebonden ⁽⁵⁷⁾.
- (34) De door DPAG in de periode sedert 1974 overeengekomen regelingen op het gebied van het vervoer van pakketten, die van de hierboven beschreven standaardovereenkomsten deel uitmaken, waren getrouwheidskortingen in de zin van de jurisprudentie in de zaak Hoffman-La Roche:
- De samenwerkingsovereenkomsten van 19 december 1974, van 3 augustus 1984, 13 februari 1987 en 16 april 1987 behelsden een regeling volgens welke de firma verplicht was alle pakketten die geen bijzondere behandeling vergen tot 10 respectievelijk tot 20 kg bij DPAG aan te leveren. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, dekt de uitdrukking „pakketten die geen bijzondere behandeling vergen” in wezen de pakketten van de postordersector volledig ⁽⁵⁸⁾. De overeenkomsten bevatten zodoende een regeling die de afnemers verplichtte alle pakketdiensten tot 10 kg respectievelijk 20 kg uitsluitend bij DPAG te betrekken. Deze alleen aan de behoefte van de afnemer gebonden berekeningsmethode komt overeen met de berekeningsmethode die door het Hof van Justitie in de zaak Hoffmann-La Roche in de rechtsoverwegingen 94, 95 en 96 wordt beschreven.
- In de samenwerkingsovereenkomst van 25 juni 1996 was een regeling vervat, waarin was vastgelegd dat de speciale prijs ervan afhankelijk was of de klant de te verzenden hoeveelheid pakketten, die hij in de vorige jaren door een concurrent liet vervoeren, naast de hoeveelheid zendingen die reeds door DPAG werden afgehandeld, in het daaropvolgende jaar eveneens aan DPAG overdroeg. De tekst van de overeenkomst doelde daarbij niet op de hoeveelheid afgegeven pakketten — die met [...] miljoen ook slechts ruw geschat is — maar op de verhoging van het percentage van de hoeveelheid, die in de toekomst via DPAG moest worden afgehandeld. Deze berekeningsmethode die alleen aan de behoefte van de afnemer is gebonden, stemt overeen met de door het Hof van Justitie in de zaak Hoffmann-La Roche in de rechtsoverwegingen 94 t/m 97 beschreven berekeningsmethode.
- De vier sinds november 1997 gesloten nieuwe samenwerkingsovereenkomsten bevatten een regeling, die niet aan een bepaalde hoeveelheid, doch uitsluitend aan de behoefte van de individuele klant was gebonden en de korting als „tegenprestatie” voor het uitsluitend bij DPAG betrekken van de benodigde diensten waarborgde. Deze uitsluitend aan de totale behoeften gebonden berekeningsmethode komt overeen met de door het Hof van Justitie in de zaak Hoffmann-La Roche in de rechtsoverwegingen 94, 95 en 96 beschreven overeenkomsten met kortingen volgens een „uniform percentage” ⁽⁵⁹⁾.
- In de overeenkomst van 28 september 1998 werd de gereduceerde stukprijs ervan afhankelijk gemaakt of de totale hoeveelheid te verzenden pakketten aan „infopost zwaar” werd overhandigd. De korting berustte aldus op een berekeningsmethode, die in de zin van het arrest in de zaak Hoffmann-La Roche aan de behoefte van de klant is gebonden.
- Krachtens de overeenkomst van 2 november 1998 was de prijskorting ten belope van [...] % gebonden aan de voorwaarde dat de klant ten minste [...] % van zijn infopostzendingen door DPAG liet vervoeren. Hoewel in de tekst van de overeenkomst vooralsnog met een leveringsvolume van [...] miljoen stuks per jaar rekening werd gehouden, bleek uit bijlage 4 bij de overeenkomst duidelijk dat dit aantal precies met [...] % van de behoefte van de klant in het referentiejaar 1997 overeenkomt. Dat de korting hierbij niet aan de hoeveelheid, maar alleen aan de behoefte is gebonden, blijkt voorts uit het feit dat de klant ook bij een jaarlijkse hoeveelheid van minder dan [...] miljoen stuks de prijskorting ten belope van [...] % kreeg, zolang de via het DPAG afgehandelde hoeveelheid pakketten [...] % van de totale behoefte bedroeg. Voorts nam de prijskorting toe naar gelang van de stijging van het percentage, dat de klant in het daaropvolgende jaar via DPAG afhandelde. Dit stemt overeen met de methode, die het Hof van Justitie in de zaak Hoffmann-La Roche in de rechtsoverwegingen 97 t/m 100 als overeenkomsten met progressieve kortingen heeft aangemerkt. Volgens die methode stijgt de korting naar gelang van het percentage van de geschatte behoefte van de afnemer, die in de loop van één jaar wordt gedekt.

⁽⁵⁷⁾ Hoffmann-La Roche, rechtsoverweging 98: het Hof van Justitie duidt het aan een geraamde jaarlijkse behoefte verbinden van de verlening van korting, die met het percentage van de voorziening in deze behoefte stijgt, aan als een „bijzondere vorm van getrouwheidskortingen”.

⁽⁵⁸⁾ Pakketten die een bijzondere behandeling vereisen (zie hierboven de toelichting bij artikel 25, lid 3, van de „Postordning”) worden bij de verzending van kleding of bij de verzending van volledige installaties en toestellen (meubelen, keukeninrichtingen, enz.) gebruikt. Zij wegens doorgaans meer dan 20 kg en spelen qua hoeveelheid een te verwaarlozen rol. (In 1999 maakten de pakketten die een bijzondere behandeling vergen 0,06 % van het totale volume aan pakketten in de postordersector uit. Ontleend aan: Ctcon, Segmentserfolgsrechnung afdeling vrachtpost, overzicht hoeveelheden, stand op 13 april 2000, door DPAG verstrekt als bijlage bij de brief van 20 april 2000.)

⁽⁵⁹⁾ De naast de getrouwheidsverplichting overeengekomen „hoeveelheidsbonus” heeft geen bindend effect dat uitgaat boven de in ieder geval bestaande verplichting de totale hoeveelheid bij DPAG aan te leveren.

- In de samenwerkingsovereenkomsten van 26 maart 1999 en 3 januari 2000 werd als voorwaarde voor de korting gesteld, dat de klant ten minste [...] % van alle „infopost zwaar“-zendingen via DPAG afhandelde. Deze prijskorting nam toe naar gelang van de stijging van het percentage dat de klant via DPAG afhandelde. Dit stemt overeen met de methode, die het Hof van Justitie in de zaak Hoffmann-La Roche in de rechtsoverwegingen 97 t/m 100 als overeenkomsten met progressieve kortingen heeft aangemerkt. Voorts blijkt het feit dat van beloning van trouw sprake is hieruit, dat de samenwerkingsovereenkomst van 26 maart 1999 een regeling bevatte inzake de voorafbetaling van de korting ten belope van [...] miljoen DEM, die pas later opeisbaar werd: deze vooruitbetaling werd al drie dagen nadat de overeenkomst was gesloten — en vóór de inwerkingtreding van de resterende overeenkomst op 1 juni 1999 — op 30 maart 1999 opeisbaar zonder dat DPAG ook maar enige dienst heeft verricht en zonder dat de begunstigde ook maar enige tegenprestatie heeft moeten verrichten die voor DPAG economische waarde had.

Een op uitsluiting van concurrenten gericht beleid

- (35) Van op uitsluiting van concurrenten gerichte prijzen is sprake, wanneer een onderneming in een machtspositie een dienst onder de kostprijs aanbiedt om concurrenten uit de markt te drukken of te verhinderen dat zij de markt betreden, zodat de onderneming die zich in een machtspositie bevindt zijn totale marktmacht verder kan vergroten. Dit soort ongerechtvaardigd lage prijzen vormen een inbreuk op artikel 82 van het EG-Verdrag. Volgens de jurisprudentie van de Gemeenschapsrechter is er sprake van prijsmisbruik, wanneer de prijs lager is dan de gemiddelde variabele kosten van de onderneming met een machtspositie⁽⁶⁰⁾. Dit principe werd in het arrest-AKZO opgenomen, waarin het Hof van Justitie gemiddelde variabele kosten als „kosten die variëren naar gelang van de geproduceerde hoeveelheden” definieerde⁽⁶¹⁾. Bij de vaststelling van die kosten, zie naar gelang van de geproduceerde hoeveelheden variëren, moet ten behoeve van DPAG met de hierboven uiteengezette splitsing tussen enerzijds de gemeenschappelijke vaste kosten en anderzijds de incrementele kosten rekening worden gehouden. Wegens de openbare dienstverleningstaak variëren met de hoeveelheid uitsluitend de incrementele kosten.
- (36) Uitgaande van de hierboven getrokken conclusies over de verhouding tussen de kosten voor de instandhouding van voldoende capaciteit en de exploitatiekosten kunnen ten aanzien van de andere activiteiten van DPAG dan de loketdiensten de volgende punten worden vastgesteld: voor de periode 1990-1995 verwierf DPAG op het gebied van de pakketdiensten voor de postordersector inkomsten die onder de incrementele kosten lagen (zie tabel 3). Iedere verkoop van DPAG op het gebied van pakketdiensten voor de postordersector betekende in de periode van 1990 tot 1995 zodoende een verlies, dat de totale kosten voor de instandhouding van voldoende capaciteit en ten minste een deel van de incrementele kosten omvatte. Dit betekent dat, gezien het voorgaande, iedere bijkomende verkoop, naast het verlies van ten minste een deel van deze bijkomende kosten, in ieder geval niet bijdroeg tot de dekking van de kosten van de onderneming voor de instandhouding van voldoende capaciteit. Op middellange termijn druist een dergelijk prijsbeleid in tegen het economische eigenbelang van de onderneming. DPAG heeft er onder deze omstandigheden op middellange termijn geen economisch belang bij om een dergelijke dienst aan te bieden. De onderneming zou namelijk haar winstsituatie kunnen verbeteren door hetzij de prijs te verhogen tot boven de incrementele kosten hetzij — indien een dergelijke prijs in de markt niet realiseerbaar zou zijn — geheel van het verlenen van deze dienst af te zien, aangezien de inkomsten bij de huidige prijs minder dan de uit dit aanbod voortvloeiende extra kosten bedragen. Op deze markt blijven zonder een verbetering van de inkomstsituatie binnen afzienbare tijd vormt anderzijds een belemmering voor concurrenten, die wel in staat zijn deze dienst kostendekkend aan te bieden.

Gevolgen voor de concurrentie

- (37) Alle getrouwheidskortingen waartegen bezwaar wordt gemaakt kunnen, in tegenstelling tot de mening van DPAG, gevolgen voor de concurrentiemogelijkheden van andere aanbieders van pakketdiensten voor postorderbedrijven hebben. Om met succes toe te treden tot de markt voor pakketdiensten voor postorderbedrijven is een bepaalde orde van grootte (circa 100 miljoen pakketten of

⁽⁶⁰⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 3 juli 1991, zaak C-62/86 AKZO/Commissie, Jurisprudentie 1991, blz. I-3359 en arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 1 april 1993, zaak T-65/89. BPB Industries en British Gypsum, Jurisprudentie 1993, blz. II-389.

⁽⁶¹⁾ Zie voetnoot 60, AKZO, t.a.p., rechtsoverweging 71.

catalogi) en derhalve het volume van zendingen van ten minste twee samenwerkende partners op dit gebied vereist. Door getrouwheidskortingen voor de belangrijkste contractpartners verhinderde DPAG welbewust, dat concurrenten de „kritische massa” van circa 100 miljoen jaaromzet behaalden. Het beleid van getrouwheidskortingen was voorts ook schadelijk voor de concurrentie, omdat de „zuigkracht” die bij de pakketdiensten voor de postordersector van getrouwheidskortingen uitgaat een oneconomische aanbodstructuur met de volgende kenmerken in stand hield:

- hulpbronnen werden verspild door het feit dat de aanbieder met de machtspositie zijn incrementele kosten niet dekt en zodoende een blijvende „kruissubsidiëring” uit de voorbehouden sector noodzakelijk maakte;
- economisch efficiëntere alternatieven, die zonder een dergelijke „subsidie” kostendekkend functioneren, werden geblokkeerd;
- bijgevolg werden meer dan absoluut noodzakelijke schaarse goederen voor het verrichten van pakketdiensten voor postorderbedrijven gebruikt ⁽⁶²⁾; en
- de consument in de voorbehouden sector was gehouden een verspilling van schaarse middelen te financieren, die had kunnen worden voorkomen.

(38) De getrouwheidskortingen die door DPAG in de periode sinds november 1997 met vier partners zijn afgesproken hebben bewijsbaar een gelijke werking als een exclusiviteitseis in een afnamecontract. De pakketzendingen die werkelijk in het kader van de samenwerking via DPAG zijn afgehandeld maakten in alle jaren waarvoor de Commissie over cijfers beschikt vrijwel [...] % van de behoefte van de individuele klanten uit ⁽⁶³⁾. Daarnaast heeft het beleid van getrouwheidskortingen ook de concurrentie, die van de postorderbedrijven zelf uitgaat, verhinderd. Alternatieve leveringsdiensten kunnen, zelfs indien zij in eerste instantie de dekking van hun eigen behoefte op het gebied van de verzending van pakketten of catalogi dekken, zich verder ontwikkelen tot de latere infrastructuur van een concurrent ⁽⁶⁴⁾. Zodra een infrastructuur de kritieke massa bereikt, kan deze zich tot een volledig en volwaardig alternatief voor DPAG ontwikkelen ⁽⁶⁵⁾. De afspraken over getrouwheidskortingen hadden tot gevolg dat postorderbedrijven afzagen van het tot stand brengen van alternatieve leveringsstructuren, zolang hierdoor de getrouwheidsverplichting en aldus de speciale prijs in gevaar werd gebracht. Dit stond de totstandkoming van potentiële concurrentie, die op alternatieve infrastructuur is gebaseerd, in de weg.

(39) Het stelselmatig afspreken van getrouwheidskortingen met contractpartners kan alleen tot de conclusie leiden, dat DPAG klanten aan zich wil binden en daardoor de concurrentie belemmert of uitschakelt ⁽⁶⁶⁾. Uit de vaste jurisprudentie van de Gemeenschapsrechter vloeit voort dat van kortingsregelingen, die de werkelijke verlening van die korting aan een percentage van de behoefte van de

⁽⁶²⁾ Zie hierover : William J. Baumol und J. Gregory Sidak, *Toward Competition in Local Telephony*, blz. 66: „... the result will be that more resources than the minimum necessary will be expended in bringing [product] X to consumers, which clearly violates economic efficiency.”

⁽⁶³⁾ Zie het door de DPAG op 14 juli 2000 ingediende overzicht over omzet, afzet en netto-inkomsten per stuk met de acht grote klanten van de postordersector 1996-1999.

⁽⁶⁴⁾ Deze ontwikkeling wordt juist door het door DPAG genoemde voorbeeld van het postorderbedrijf Otto aangetoond: de Duitse Hermes Versand Service, de dochteronderneming van Otto-Versand die activiteiten heeft op het gebied van pakketbezorging, is, naar dit bedrijf zelf aangeeft, met een volume aan zendingen ten belope van 141,6 miljoen pakketten in 2000 intussen de zesde grootste koerier, express en pakket („KEP”)-aanbieder in Duitsland (omzet in 1999: 337 miljoen EUR). Dit voorbeeld toont aan, dat een in eerste instantie voor het eigen beheer van de postordersector opgezette alternatieve infrastructuur zich, wanneer een bepaald volume aan zendingen is bereikt, als concurrent van DPAG kan ontwikkelen, die tot verbetering van de capaciteitsbezetting ook voor derden pakketten zal vervoeren.

⁽⁶⁵⁾ Hermes Versand Service heeft in 2000 volgens eigen gegevens zijn 3 000e „pakketshop” geopend. Deze plaatsen, waar pakketten in ontvangst worden genomen, zijn als „shop-in-shop”-concept ondergebracht in andere winkels, zoals tijdschriften- en tabakswinkels, kopieerwinkels, drankzaken en reinigingsbedrijven. Hiermee biedt Hermes Versand Service een totale service voor de postordersector, waarbij ook de terugzendingen door klanten („retouren”), zijn inbegrepen.

⁽⁶⁶⁾ Zie het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 oktober 1999, zaak T-228/97, Irish Sugar, (nog niet gepubliceerd), rechtsoverweging 213, Hoffmann-La Roche, t.a.p., rechtsoverweging 90 en arrest van het Hof van Justitie van 9 november 1983, zaak 322/81, Michelin, Jurisprudentie 1983, blz. 3461, rechtsoverweging 85.

klant verbinden, alleen al wegens hun berekeningslogica een „zuigkracht” uitgaat die de concurrentie schade toebrengt. Vragers, die een dergelijke kortingsovereenkomst zijn aangegaan, zullen regelmatig geneigd zijn hun zendingen uitsluitend te vervoeren via de onderneming die deze korting verleent. Daarenboven gaat van een kortingsregeling waarbij de korting aan het percentage van de behoefte van de klant is gekoppeld, gelet op de berekeningslogica ervan, een niet-prestatiegerichte belemmerende werking uit. Dit resulteert daarin, dat concurrenten worden gedwongen prijskortingen aan te bieden om het verlies te compenseren dat vragers lijden, wanneer deze een geringer percentage van hun zendingen met een lagere korting via DPAG afhandelen.

- (40) Overeenkomstig de jurisprudentie van de Gemeenschapsrechter staat eveneens vast dat het begrip van misbruik een „objectief begrip” is, zodat het gedrag van een onderneming met een machtspositie ook zonder dat deze zich daadwerkelijk schuldig maakt als misbruik in de zin van artikel 82 van het EG-Verdrag kan worden beschouwd⁽⁶⁷⁾. DPAG kan zich er daarom niet op beroepen dat de ambtenaren van de onderneming in de fase van de overgang van een overheidsonderneming naar een onderneming van de particuliere sector niet op de hoogte waren van de speciale verantwoordelijkheid van een onderneming met een machtspositie.
- (41) Evenmin kan DPAG zich er in het onderhavige geval op beroepen, dat de afspraken over getrouwheidskortingen door de grote klanten zelf op grond van hun vraag afgedwongen zijn. Overeenkomstig de jurisprudentie in de zaak Hoffmann-La Roche staat vast dat, als een onderneming op een markt een machtspositie inneemt, zij de kopers niet aan zich kan binden door hen, zij het op hun eigen wens, ertoe te verplichten zich voor al hun behoeften dan wel voor een groot gedeelte van hun behoeften uitsluitend bij die onderneming te bevoorraden⁽⁶⁸⁾. Ten slotte kan DPAG zich er evenmin op beroepen, dat aan de gewraakte overeenkomsten over getrouwheidskortingen noch door de klanten noch door de DPAG een bindende werking is toegeschreven. Het onderhavige geval toont juist aan dat de grote klanten in de postordersector, overeenkomstig de verplichting die zij uit hoofde van de overeenkomst hadden, hun volledige behoefte op het gebied van pakketdiensten of een groot percentage daarvan, via DPAG afhandelden.

E. GEVOLGEN VOOR DE HANDEL TUSSEN LIDSTATEN

- (42) Het beleid van getrouwheidskortingen, dat in de periode 1990-1995 nog werd versterkt door prijzen die lager waren dan de incrementele kosten bij pakketdiensten voor postorderbedrijven, hadden op grond van de „zuigkracht” die van een systeem van getrouwheidskortingen uitgaat, gevolgen voor de handel tussen de lidstaten. Als gevolg van de getrouwheidskortingen concentreerden de afnemers zich op DPAG, zodat werd voorkomen dat de Duitse postorderbedrijven zich wendden tot aanbieders uit andere lidstaten. Het is geen enkele aanbieder van pakketdiensten uit andere lidstaten gelukt om in Duitsland op het gebied van pakketdiensten voor postorderbedrijven in noemenswaardige omvang toegang tot de markt te krijgen. Zodoende werd de Duitse markt voor deze pakketdiensten tegen concurrenten uit de overige lidstaten afgeschermd. Het kortingen- en prijsbeleid van DPAG heeft derhalve in een aanzienlijke en voor het gemeenschappelijk belang in een functionerende interne markt schadelijke mate het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloed.

F. ARTIKEL 86, LID 2, VAN HET EG-VERDRAG

- (43) DPAG beroept zich niet op de beperking van artikel 86, lid 2, om getrouwheidskortingen met het oog op uitgekozen grote klanten op het gebied van de pakketdiensten voor de postordersector te rechtvaardigen. Overigens heeft de onderneming echter ook niet kunnen toelichten, in hoeverre de afspraak over deze getrouwheidskortingen zou bijdragen tot de vervulling van een door haar in het algemeen economische belang te verrichten dienst. DPAG kan zich er evenmin op beroepen dat een verhoging van de prijzen tot minstens het niveau van de incrementele kosten van de pakketdiensten voor postorderbedrijven de vervulling van een door de onderneming uit te voeren dienstverleningstaak van algemeen economisch belang in de weg zou staan. Integendeel: inkomsten die hoger liggen dan de incrementele kosten zijn juist naar eigen zeggen van DPAG het beste middel om te zorgen voor bijdragen aan de dekkingsinfrastructuur, die gelet op de openbare dienstverleningstaak als reservecapaciteit voorradig moet worden gehouden⁽⁶⁹⁾. Verkopen onder deze drempel leveren echter juist geen dekkingsbijdrage op en zijn derhalve nadelig voor de vervulling van de openbare dienstverleningstaak.

⁽⁶⁷⁾ Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 1 april 1993 in de zaak T-65/89, BPB Industries en British Gypsum, Jurisprudentie 1993, blz. 389, rechtsoverweging 70.

⁽⁶⁸⁾ Hoffman-La Roche, t.a.p., rechtsoverweging 89.

⁽⁶⁹⁾ Brief van DPAG van 9 maart 2000, blz. 5 t/m 7.

- (44) Overigens bestaat er geen overheidsmaatregel die DPAG ertoe verplichtte overeenkomsten over pakketdiensten aan te bieden, die de onderneming elders dan aan het postloket afsloot en afhandelde en waarbij afspraken over speciale prijzen worden gemaakt, die de incrementele kosten welke met deze dienstverrichting gepaard gaan niet eens dekken. Uit de door DPAG aangedragen feiten en het door de Commissie verrichte onderzoek komt geen enkele overheidsmaatregel naar voren die DPAG bij afspraken over speciale prijzen voor de postordersector verplicht een dergelijk prijsniveau vast te stellen. De door DPAG genoemde regelgeving, zoals bijvoorbeeld de „Gesetz zur Regulierung der Telekommunikation und des Postwesens (PTRegG)”, bevatte uitsluitend algemene bepalingen, maar geen bepalingen over het in individuele gevallen toe te passen prijsniveau⁽⁷⁰⁾. Indirecte prijsvoorschriften waren in ieder geval wel vervat in artikel 37 van de „Postverfassungsgesetz”, die sedert 1989 van kracht is. Volgens die bepaling moest DPAG voor zijn individuele diensten in de regel steeds de volledige kosten en een adequate winst behalen⁽⁷¹⁾. Deze bepaling inzake de prijs ging zelfs nog verder dan de hier verlangde dekking van de incrementele kosten⁽⁷²⁾.
- (45) In ieder geval concludeert de Commissie dat getrouwheidskortingen, ten dele in combinatie met prijzen onder de incrementele kosten, de ontwikkeling van het handelsverkeer in een mate beïnvloedt die strijdig is met het belang van de Gemeenschap. Zoals reeds werd gesteld, had dit gedrag de afscherming van de Duitse markt voor pakketdiensten voor de postordersector tot gevolg. Deze afscherming van een nationale markt beïnvloedt de ontwikkeling van het handelsverkeer in een mate die strijdig is met het belang van de Gemeenschap.

G. ARTIKEL 3 VAN VERORDENING Nr. 17

- (46) Ook wanneer er geen aanwijzingen voor bestaan dat op dit ogenblik op het gebied van pakketdiensten voor postorderbedrijven verdere afspraken over getrouwheidskortingen van kracht zijn, moet de Commissie erop toezien dat het beleid van getrouwheidskortingen door DPAG ook werkelijk blijvend is beëindigd en dat DPAG ook in de toekomst van afspraken over dergelijke kortingen zal afzien⁽⁷³⁾.
- (47) Ten aanzien van de te geringe dekking van de incrementele kosten in de periode 1990-1995 wordt geen geldboete opgelegd, omdat tot nog toe niet duidelijk is geworden welke kostendekkingsnorm moet worden gehanteerd voor de diensten die door een „multiproduct”- of „multidienst”-onderneming, welke over een voorbehouden sector beschikt, in een concurrentiesituatie worden verricht. Ook het feit dat DPAG, zodra het in de punten van bezwaar van 7 augustus 2000 en in de daaropvolgende procedure met de hier ontwikkelde economische beginselen ten aanzien van de relevante kostendekkingsnorm werd geconfronteerd, een toezegging over de totstandbrenging van volledige transparantie van de financiële betrekkingen tussen de voorbehouden sector en de in een concurrentiesituatie verrichte pakketdiensten deed, is een argument dat tegen een geldboete pleit.
- (48) Ook al zijn er geen aanwijzingen dat de pakketdiensten van DPAG voor postorderbedrijven tegenwoordig hun incrementele kosten niet dekken, acht de Commissie het noodzakelijk — met inachtneming van de volgende redenen — om in dit geval een beschikking te geven⁽⁷⁴⁾:
- De Commissie stelt met deze beschikking vast, dat prijzen die lager zijn dan de incrementele kosten buiten de wettelijk voorgeschreven loketdiensten, een inbreuk op artikel 82 van het EG-Verdrag vormen. DPAG heeft — in tegenstelling tot de houding van de onderneming ten aanzien van de getrouwheidskortingen — niet toegegeven dat prijzen die onder de incrementele kosten liggen een inbreuk op artikel 82 van het EG-Verdrag zijn.

⁽⁷⁰⁾ Artikel 2 van de PTRegG bevat de volgende streefmaat: „Die Sicherung der Chancengleichheit ländlicher Räume im Verhältnis zu Verdichtungsräumen, im Postwesen unter Beachtung der Tarifeinheit im Raum für Monopol- und Pflichtleistungen” (Het waarborgen van gelijke kansen van landelijke gebieden in verhouding tot dichtbevolkte gebieden, in de postdiensten, met inachtneming van de tarifeenheid op het gebied van dienstverlening uit hoofde van het monopolie en verplichte diensten).

⁽⁷¹⁾ In de officiële motivering verklaart de regering van de Bondsrepubliek het doel van dit voorschrift als volgt: „Absatz 2 enthält den auch für die Höhe der Leistungsentgelte wichtigen Grundsatz, dass die einzelnen Dienste der Regel die vollen Kosten und einen angemessenen Gewinn erwirtschaften sollen. Dies ist nicht immer möglich. So können zum Beispiel die Marktverhältnisse bei Pflichtdiensten aufgrund von Infrastrukturvorgaben ausnahmsweise nur eine Teilkostendeckung zulassen, die dann mindestens die variablen Kosten ausgleichen sollte.” (Lid 2 bevat het ook voor de hoogte van de vergoeding van de dienstverrichting belangrijke beginsel, dat de aparte diensten doorgaans de volledige kosten en een adequate winst moeten opbrengen. Dit is niet altijd mogelijk. Zo kunnen bijvoorbeeld de marktvoorwaarden bij verplichte diensten om redenen van infrastructuur bij uitzondering slechts een gedeeltelijke dekking van de kosten mogelijk maken, die dan ten minste de variabele gedeelde kosten zou moeten compenseren.) (Deutscher Bundestag — 11e Wahlperiode, Drucksache 11/2854).

⁽⁷²⁾ Het in de brief van 6 juni 2000 (blz. 4 t/m 6) en van 6 oktober 2000 (blz. 7 en 16) van DPAG aangevoerde artikel 6, lid 4, van de verordening inzake consumentenbescherming (Post-Kundenschutzverordnung — „PKV”) heeft uitsluitend betrekking op vergoedingen voor monopolies en is niet op de niet-voorbehouden pakketdiensten toepasselijk. Overigens wordt ook in dit voorschrift bepaald dat de prijzen „qua hoogte en opbouw in verhouding tot de kosten” moeten staan.

⁽⁷³⁾ Zie arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 juli 2000, zaak T-62/98, Volkswagen AG (nog niet gepubliceerd), rechtsoverweging 199.

⁽⁷⁴⁾ Zie arrest van het Hof van Justitie van 2 maart 1983, zaak 7/82, Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL), Jurisprudentie 1983, blz. 483.

- De Commissie is van oordeel dat een formele beschikking in dezen haar positie duidelijk kan maken. Op deze wijze kan niet alleen DPAG worden ontmoedigd deze gedragslijn te volgen, maar ook andere ondernemingen die soortgelijke handelwijzen zouden kunnen toepassen of voornemens zouden kunnen zijn dit te doen. Ook hebben verdere potentiële concurrenten belang bij de rechtszekerheid, die van een dergelijke beschikking van de Commissie uitgaat.

H. ARTIKEL 15 VAN VERORDENING Nr. 17

- (49) Krachtens artikel 15 van Verordening nr. 17 kunnen inbreuken op artikel 82 worden bestraft door geldboeten tot 1 miljoen EUR of 10 % van de omzet van de onderneming in het voorgaande boekjaar, indien dat bedrag hoger is dan 1 miljoen EUR. Gelet op de duur, de duurzaamheid en de aanzienlijke omvang van de door DPAG overeengekomen getrouwheidskortingen bij pakketdiensten voor postorderbedrijven kan de conclusie worden getrokken dat de inbreuken waar het hier om gaat opzettelijk zijn gemaakt. Bij de vaststelling van het bedrag van de geldboete wordt rekening gehouden met de zwaarte en de duur van de inbreuk.

Zwaarte van de inbreuk

- (50) Een beleid van getrouwheidskortingen van een onderneming met een machtspositie die dit beleid juist voert op de markt waar zij de machtspositie heeft, moet als een zware inbreuk worden aangemerkt ⁽⁷⁵⁾. Getrouwheidskortingen van een onderneming met een machtspositie zijn door het Hof van Justitie al meerdere keren afgekeurd. In het onderhavige geval vonden deze misbruiken plaats met als doel en als effect enerzijds de particuliere concurrenten van DPAG op de markt voor pakketdiensten in Duitsland uit te schakelen en anderzijds te verhinderen dat alternatieve leveringsinfrastructuren van de postordersector („eigen beheer”) tot stand zouden komen ⁽⁷⁶⁾. Het kortingen- en prijsbeleid van DPAG heeft aanzienlijke negatieve gevolgen voor de concurrentie bij pakketdiensten voor de postordersector gehad. Ondanks de voordelen voor de gehele economie, die doelmatige alternatieve leveringsinfrastructuren met een kostendekkende werking zouden hebben opgeleverd, is het DPAG gelukt, op de Duitse markt voor pakketdiensten voor postorderbedrijven een marktaandeel te behouden dat stabiel bleef op meer dan 25 % en de totstandkoming van iedere andere infrastructuur te verhinderen. Rekening houdend met deze feiten wordt het bedrag voor de zwaarte van de inbreuk op 12 miljoen EUR vastgesteld, waarin het zwaarwegende karakter, de omvang en de nadelige gevolgen van de inbreuk tot uitdrukking komen.

Duur van de inbreuk

- (51) De inbreuk is herhaaldelijk en stelselmatig gemaakt. De inbreuken duurden in totaal van 1974 tot 2000 en werden ernstiger (zoals in overweging 23 wordt uiteengezet), met name in de zeer recente periode vanaf november 1997 tot oktober 2000. Het betreft hier dus een inbreuk van lange duur. Volgens de richtsnoeren kan bij inbreuken van lange duur het bedrag dat op basis van de zwaarte van de inbreuk wordt opgelegd voor elk jaar met 10 % worden verhoogd. Voor de periode van november 1997 tot oktober 2000 vindt de Commissie een verhoging van 30 % een passende verhoging. Voor de periode van 1974 tot 1997 acht de Commissie een verhoging van 70 % een passende verhoging. Dit levert een basisbedrag van 24 miljoen EUR op.

Verzwarende en verzachtende omstandigheden

- (52) Er zijn geen verzwarende of verzachtende omstandigheden. Het is weliswaar principieel mogelijk om als verzachtende omstandigheid voor een onderneming rekening te houden met het feit dat deze onderneming de Commissie na ontvangst van de mededeling van punten van bezwaar mededeelt dat zij de feiten waarop de Commissie haar bezwaren baseert, niet bestrijdt. In dit geval gaat het bij de feiten waarop de bezwaren van de Commissie zijn gebaseerd, echter uitsluitend om de teksten van de overeenkomsten zelf, die afspraken over getrouwheidskortingen bevatten. De Commissie kan het feit dat DPAG tijdens de hoorzitting van 9 november 2000 mededeelde dat zij het bestaan van deze overeenkomsten niet ontkende, dan ook niet als verzachtende omstandigheid aanmerken,

⁽⁷⁵⁾ Zie de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 15, lid 2, van Verordening nr. 17 worden opgelegd („richtsnoeren”), PB C 9 van 14.1.1998, blz. 3, onder punt A.

⁽⁷⁶⁾ T.a.v. de rol van alternatieve leveringsstructuren als bron van de uit het oogpunt van de nationale economie wenselijke concurrentie, zie de overwegingen 37 en 38 hierboven.

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

1. Deutsche Post AG („DPAG”) heeft van 1974 tot 2000 inbreuk gemaakt op artikel 82 van het EG-Verdrag, omdat de onderneming klanten in de sector pakketdiensten voor postorderbedrijven slechts een speciale prijs aanrekende wanneer de klant als tegenprestatie zich ertoe verplichtte zijn volledige behoefte op het gebied van de verzending van pakketten met een gewicht tot 20 kg respectievelijk 31,5 kg die geen bijzondere behandeling vergden of catalogi van meer dan 1 kg („Infopost Schwer”) of een zo hoog mogelijk percentage van deze behoeften via DPAG af te handelen.

2. DPAG heeft van 1990 tot 1995 inbreuk gemaakt op artikel 82 van het EG-Verdrag, omdat de onderneming pakketdiensten voor de postordersector heeft aangeboden tegen prijzen die onder de incrementele kosten lagen.

Artikel 2

1. DPAG dient de in artikel 1, lid 1, genoemde inbreuk onmiddellijk te beëindigen en herhaling van de in artikel 1, lid 1, genoemde handelwijzen of gedragingen in de toekomst achterwege te laten.

2. DPAG dient aan het einde van ieder boekjaar van de nieuwe dochteronderneming („Newco”) het kosten- en inkomstenoverzicht van Newco op het gebied van de commerciële pakketdiensten bij de Commissie in. Ook dient DPAG jaarlijks een lijst in van de door Newco betaalde verrekeningsprijzen voor alle diensten en goederen die het van DPAG heeft betrokken.

DPAG verstrekt aan de Commissie alle afspraken over kortingen die Newco met de zes grootste klanten in de postordersector afsluit. Deze verplichting begint met het eerste boekjaar van Newco en eindigt met het derde boekjaar van deze onderneming.

Artikel 3

1. Gelet op de in artikel 1, lid 1, genoemde inbreuk wordt hierbij aan DPAG een boete opgelegd van 24 miljoen EUR.

2. De boete dient binnen drie maanden na de datum van bekendmaking van deze beschikking te worden betaald op rekening nr. 642-0029000-95 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen bij de Banco Bilbao Vizcaya Argentaria BBVA (IBAN BE 76 6420 0290 0095, SWIFT-code BBVABEBB), Kunstlaan 43, B-1040 Brussel.

Na het verstrijken van die termijn is van rechtswege rente wegens te late betaling verschuldigd tegen de rentevoet die de Europese Centrale Bank toepast voor de basisherfinancieringstransacties op de eerste werkdag van de maand waarin deze beschikking is gegeven, vermeerderd met 3,5 procentpunt, d.w.z. een rentevoet van in totaal 8,28 %.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot:

Deutsche Post AG
Heinrich-von-Stephan-Straße 1
D-53175 Bonn.

Artikel 5

Deze beschikking vormt executoriale titel overeenkomstig artikel 256 van het EG-Verdrag.

Gedaan te Brussel, 20 maart 2001.

Voor de Commissie

Mario MONTI

Lid van de Commissie

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE**van 19 april 2001****betreffende de verlenging van een aan Duitsland verleende ontheffing uit hoofde van artikel 8, lid 2, onder c), van Richtlijn 70/156/EEG van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan***(kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 1095)***(Slechts de tekst in de Duitse taal is authentiek)**

(2001/355/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Richtlijn 70/156/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/91/EG van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾, inzonderheid op artikel 8, lid 2, onder c),

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De Commissie heeft het door de Duitse Bondsrepubliek ingediende verzoek om ontheffing uit hoofde van artikel 8, lid 2, onder c), van Richtlijn 70/156/EEG voor wat betreft de productie van ruiten van een hard materiaal (polycarbonaat) en de montage daarvan in één type motorvoertuig bij Beschikking 97/848/EG ingewilligd.
- (2) Het verzoek van 14 juni 2000 tot verlenging is door Duitsland ingediend vanwege het feit dat de noodzakelijke maatregelen tot aanpassing van de richtlijnen die verband houden met deze ontheffing, nog niet van kracht zijn en dat voornoemde ontheffing derhalve verlengd moet worden totdat de aanpassingen van voornoemde richtlijnen van kracht worden, in elk geval voor een periode van ten hoogste 24 maanden.

- (3) De in deze beschikking vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het bij Richtlijn 70/156/EEG ingestelde Comité voor de aanpassing aan de vooruitgang van de techniek,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De bij Beschikking 97/848/EG aan Duitsland verleende ontheffing wordt verlengd totdat de aanpassing van de desbetreffende richtlijnen van kracht worden, in elk geval voor een periode van ten hoogste 24 maanden.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot de Bondsrepubliek Duitsland.

Gedaan te Brussel, 19 april 2001.

Voor de Commissie

Erkki LIIKANEN

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB L 42 van 23.2.1970, blz. 1.
⁽²⁾ PB L 11 van 16.1.1999, blz. 25.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 4 mei 2001

tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk en houdende intrekking van Beschikking 2001/172/EG

(kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 1406)

(Voor de EER relevante tekst)

(2001/356/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en producten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/118/EEG⁽²⁾, en met name op artikel 10,

Gelet op Richtlijn 89/662/EEG van de Raad van 11 december 1989 inzake veterinaire controles in het intracommunautaire handelsverkeer in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/118/EEG, en met name op artikel 9,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) In het Verenigd Koninkrijk zijn uitbraken van mond- en klauwzeer geconstateerd.
- (2) De situatie met betrekking tot mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk kan, in verband met het op de markt brengen van en de handel in levende evenhoevige dieren en bepaalde producten daarvan, een gevaar opleveren voor de veebeslagen in andere lidstaten.
- (3) Het Verenigd Koninkrijk heeft maatregelen getroffen op grond van Richtlijn 85/511/EEG van de Raad van 18 november 1985 tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van mond- en klauwzeer⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Akte van Toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden, en heeft bovendien aanvullende maatregelen genomen in de besmette gebieden.
- (4) De diergezondheidssituatie in het Verenigd Koninkrijk vereist dat de maatregelen die het Verenigd Koninkrijk heeft genomen om mond- en klauwzeer te bestrijden,

worden verscherpt door de vaststelling van aanvullende beschermende maatregelen van de Gemeenschap.

- (5) In samenwerking met de betrokken lidstaat heeft de Commissie Beschikking 2001/172/EG tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk⁽⁵⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 2001/318/EG⁽⁶⁾, vastgesteld.
- (6) Richtlijn 64/432/EEG van de Raad⁽⁷⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2000/20/EG⁽⁸⁾, betreft veterinaire rechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer van runderen en varkens.
- (7) Richtlijn 91/68/EEG van de Raad⁽⁹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 94/953/EG van de Commissie⁽¹⁰⁾, betreft veterinaire rechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer van schapen en geiten.
- (8) Richtlijn 64/433/EEG van de Raad⁽¹¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 95/23/EG⁽¹²⁾, betreft gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van vers vlees.
- (9) Bij Richtlijn 94/65/EG van de Raad⁽¹³⁾ zijn voorschriften vastgesteld voor de productie en het in de handel brengen van gehakt vlees en vleesbereidingen.
- (10) Richtlijn 91/495/EEG van de Raad⁽¹⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 94/65/EG, betreft gezondheidsvoorschriften en veterinaire rechtelijke voorschriften voor de productie en het in de handel brengen van konijnenvlees en vlees van gekweekt wild.
- (11) Richtlijn 80/215/EEG van de Raad⁽¹⁵⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Akte van Toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden, betreft veterinaire rechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer van vleesproducten.
- (12) Richtlijn 77/99/EEG⁽¹⁶⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 97/76/EG van de Raad⁽¹⁷⁾, betreft gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van vleesproducten en bepaalde andere producten van dierlijke oorsprong.

⁽⁵⁾ PB L 62 van 2.3.2001, blz. 22.

⁽⁶⁾ PB L 109 van 19.4.2001, blz. 75.

⁽⁷⁾ PB 121 van 29.7.1964, blz. 1977/64.

⁽⁸⁾ PB L 163 van 4.7.2000, blz. 35.

⁽⁹⁾ PB L 46 van 19.2.1991, blz. 19.

⁽¹⁰⁾ PB L 371 van 31.12.1994, blz. 14.

⁽¹¹⁾ PB 121 van 29.7.1964, blz. 2012/64.

⁽¹²⁾ PB L 243 van 11.10.1995, blz. 7.

⁽¹³⁾ PB L 368 van 31.12.1994, blz. 10.

⁽¹⁴⁾ PB L 268 van 24.9.1991, blz. 41.

⁽¹⁵⁾ PB L 47 van 21.2.1980, blz. 4.

⁽¹⁶⁾ PB L 26 van 31.1.1977, blz. 85.

⁽¹⁷⁾ PB L 10 van 16.1.1998, blz. 25.

⁽¹⁾ PB L 224 van 18.8.1990, blz. 29.

⁽²⁾ PB L 62 van 15.3.1993, blz. 49.

⁽³⁾ PB L 395 van 30.12.1989, blz. 13.

⁽⁴⁾ PB L 315 van 26.11.1985, blz. 11.

- (13) Bij Richtlijn 92/118/EEG ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2001/7/EG ⁽²⁾, zijn veterinaire rechtelijke en gezondheidsvoorschriften vastgesteld voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van producten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regelgeving geldt zoals bedoeld in bijlage A, hoofdstuk I, van Richtlijn 89/662/EEG, en, wat ziekteverwekkers betreft, van Richtlijn 90/425/EEG.
- (14) Bij Richtlijn 88/407/EEG van de Raad ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Akte van Toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden, zijn veterinaire rechtelijke voorschriften vastgesteld voor het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer van diepgevroren sperma van runderen.
- (15) Richtlijn 89/556/EEG van de Raad ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Akte van Toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden, betreft veterinaire rechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer uit derde landen van embryo's van als huisdier gehouden runderen.
- (16) Beschikking 90/424/EEG van de Raad ⁽⁵⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 2001/12/EG ⁽⁶⁾, betreft de uitgaven op veterinair gebied.
- (17) Beschikking 90/426/EEG van de Raad ⁽⁷⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 2001/298/EG van de Commissie ⁽⁸⁾, betreft veterinaire rechtelijke voorschriften voor het verkeer van paardachtigen en de invoer van paardachtigen uit derde landen.
- (18) Beschikking 2001/304/EG van de Commissie ⁽⁹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 2001/345/EG ⁽¹⁰⁾, betreft het merken en het gebruik van bepaalde dierlijke producten in verband met Beschikking 2001/172/EG tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.
- (19) Beschikking 2001/172/EG is reeds zeven keer gewijzigd en bijgevolg lijkt het aangewezen de bepalingen van deze beschikking te consolideren. Derhalve moet Beschikking 2001/172/EG worden ingetrokken maar om praktische redenen moeten alle verwijzingen naar Beschikking 2001/172/EG worden gelezen als verwijzingen naar de onderhavige beschikking.
- (20) De in deze beschikking vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Permanent Veterinair Comité,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

Onverminderd de maatregelen die het Verenigd Koninkrijk heeft genomen in het kader van Richtlijn 85/511/EEG van de

Raad, zorgt het Verenigd Koninkrijk ervoor dat de volgende maatregelen worden getroffen:

1. Levende runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren worden niet verplaatst tussen het in bijlage I en het in bijlage II omschreven gebied.
2. Levende runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren worden niet verzonden uit of verplaatst via de in bijlage I en bijlage II omschreven gebieden.

Onverminderd de door de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toegepaste beperkende maatregelen inzake verplaatsingen van ziektegevoelige dieren in en via Groot-Brittannië en in afwijking van het bepaalde in de eerste alinea mogen de bevoegde autoriteiten rechtstreeks en ononderbroken transitvervoer van evenhoevige dieren via hoofdwegen en spoorlijnen door de in bijlage I en bijlage II omschreven gebieden toestaan.

3. Op de bij Richtlijn 64/432/EEG van de Raad vastgestelde gezondheidscertificaten voor levende runderen en varkens en op de bij Richtlijn 91/68/EEG van de Raad vastgestelde gezondheidscertificaten voor levende schapen en geiten wordt de volgende vermelding aangebracht als de dieren naar andere lidstaten worden verzonden uit andere delen van het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk dan de in bijlage I en bijlage II omschreven gebieden:

„Deze dieren voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

4. Op de gezondheidscertificaten voor andere evenhoevige dieren dan die waarvoor de in punt 3 bedoelde certificaten worden afgegeven, die naar andere lidstaten worden verzonden uit andere delen van het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk dan de in bijlage I en bijlage II omschreven gebieden, wordt de volgende vermelding aangebracht:

„Deze levende evenhoevige dieren voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

5. Verplaatsingen naar andere lidstaten van dieren die verzonden gaan van een diergezondheidscertificaat zoals bedoeld in punt 3 of punt 4, worden alleen toegestaan als de plaatselijke veterinaire autoriteit drie dagen tevoren een melding ter zake heeft verzonden aan de centrale en plaatselijke veterinaire autoriteiten in de lidstaat van bestemming.

Artikel 2

1. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen vers vlees van runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren dat afkomstig is uit het in bijlage I omschreven gebied of dat is verkregen van dieren uit dat gebied.

Vers vlees zoals bedoeld in de eerste alinea omvat ook gehakt vlees en vleesbereidingen overeenkomstig Richtlijn 94/65/EG van de Raad.

⁽¹⁾ PB L 62 van 15.3.1993, blz. 49.

⁽²⁾ PB L 2 van 5.1.2001, blz. 27.

⁽³⁾ PB L 194 van 22.7.1988, blz. 10.

⁽⁴⁾ PB L 302 van 19.10.1989, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 224 van 18.8.1990, blz. 19.

⁽⁶⁾ PB L 3 van 6.1.2001, blz. 27.

⁽⁷⁾ PB L 224 van 18.8.1990, blz. 42.

⁽⁸⁾ PB L 102 van 12.4.2001, blz. 63.

⁽⁹⁾ PB L 104 van 13.4.2001, blz. 6.

⁽¹⁰⁾ PB L 122 van 3.5.2001, blz. 31.

2. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor:

a) vers vlees dat vóór 1 februari 2001 is verkregen, op voorwaarde dat het vlees duidelijk is geïdentificeerd en dat het sedert die datum bij vervoer en opslag gescheiden is gehouden van vlees dat niet bestemd is om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied;

b) vers vlees dat is verkregen van dieren die zijn gehouden buiten de in bijlage I en bijlage II omschreven gebieden en die, in afwijking van het bepaalde in artikel 1, punt 1, rechtstreeks, onder officiële controle, in verzegelde vervoermiddelen en voor onmiddellijke slachting zijn vervoerd naar een slachthuis dat ligt in het in bijlage I omschreven gebied, maar buiten de beschermingsgebieden; dit vlees mag alleen in het Verenigd Koninkrijk op de markt worden gebracht met inachtneming van de volgende voorwaarden:

- al dit verse vlees wordt voorzien van het in Beschikking 2001/304/EG vastgestelde keurmerk,
- in de inrichting wordt gewerkt onder stringente veterinaire controle,
- het verse vlees wordt duidelijk geïdentificeerd en wordt bij vervoer en opslag gescheiden gehouden van vlees dat niet bestemd is om uit het Verenigd Koninkrijk te worden verzonden,
- de naleving van de hierboven vastgestelde voorwaarden wordt gecontroleerd door de bevoegde veterinaire autoriteit onder toezicht van de centrale veterinaire autoriteiten, die de andere lidstaten en de Commissie een lijst meedelen van de inrichtingen die zij op grond van deze bepalingen hebben erkend;

c) vers vlees dat in uitsnijderijen in het in bijlage I omschreven gebied is verkregen met inachtneming van de volgende voorwaarden:

- in de inrichting wordt alleen vers vlees zoals omschreven onder a) verwerkt of vers vlees dat is verkregen van dieren die zijn gehouden en geslacht buiten het in bijlage I omschreven gebied,
- al dit verse vlees wordt voorzien van het in hoofdstuk XI van bijlage I bij Richtlijn 64/433/EEG van de Raad of, wanneer het gaat om vlees van andere evenhoevigen, het in hoofdstuk III van bijlage I bij Richtlijn 91/495/EEG vastgestelde keurmerk,
- in de inrichting wordt gewerkt onder stringente veterinaire controle,
- het verse vlees wordt duidelijk geïdentificeerd en wordt bij vervoer en opslag gescheiden gehouden van vlees dat niet bestemd is om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied,
- de naleving van de hierboven vastgestelde voorwaarden wordt gecontroleerd door de bevoegde veterinaire autoriteit onder toezicht van de centrale veterinaire autoriteiten, die de andere lidstaten en de Commissie een lijst meedelen van de inrichtingen die zij op grond van deze bepalingen hebben erkend.

3. Vlees dat uit het Verenigd Koninkrijk naar andere lidstaten wordt verzonden, gaat vergezeld van een door een officiële dierenarts afgegeven certificaat. Op het certificaat wordt de volgende vermelding aangebracht:

„Dit vlees voldoet aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

Artikel 3

1. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen vleesproducten die in het in bijlage I omschreven gebied zijn bereid met vlees van runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren, of die elders zijn bereid met vlees van dieren uit bovenbedoeld gebied.

2. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor vleesproducten die een van de in artikel 4, lid 1, van Richtlijn 80/215/EEG van de Raad vastgestelde behandelingen hebben ondergaan, noch voor vleesproducten zoals omschreven in Richtlijn 77/99/EEG van de Raad bij de bereiding waarvan in het gehele product de pH minder dan 6 bedroeg.

3. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor:

a) vleesproducten die zijn bereid met vlees van evenhoevige dieren die vóór 1 februari 2001 zijn geslacht, op voorwaarde dat de vleesproducten duidelijk zijn geïdentificeerd en dat zij sedert die datum bij vervoer en opslag gescheiden zijn gehouden van vleesproducten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied;

b) vleesproducten die in inrichtingen zijn bereid met inachtneming van de volgende voorwaarden:

- al het verse vlees dat in de inrichting wordt gebruikt, voldoet aan de in artikel 2, lid 2, onder a) of c), vastgestelde voorwaarden,
- alle in het eindproduct verwerkte vleesproducten voldoen aan de onder a) vastgestelde voorwaarden of zijn bereid met vers vlees dat is verkregen van dieren die zijn gehouden en geslacht buiten het in bijlage I omschreven gebied,
- alle vleesproducten worden voorzien van het in hoofdstuk VI van bijlage B bij Richtlijn 77/99/EEG vastgestelde keurmerk,
- in de inrichting wordt gewerkt onder stringente veterinaire controle,
- de vleesproducten worden duidelijk geïdentificeerd en worden bij vervoer en opslag gescheiden gehouden van vlees en vleesproducten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied,
- de naleving van de hierboven vastgestelde voorwaarden wordt gecontroleerd door de bevoegde autoriteit onder de verantwoordelijkheid van de centrale veterinaire autoriteiten, die de andere lidstaten en de Commissie een lijst meedelen van de inrichtingen die zij op grond van deze bepalingen hebben erkend;

c) vleesproducten die buiten het in bijlage I omschreven gebied zijn bereid met vlees dat vóór 1 februari 2001 is verkregen in het in bijlage I omschreven gebied, op voorwaarde dat het vlees en de vleesproducten duidelijk zijn geïdentificeerd en bij vervoer en opslag gescheiden zijn gehouden van vlees en vleesproducten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied.

4. Vleesproducten die uit het Verenigd Koninkrijk naar andere lidstaten worden verzonden, gaan vergezeld van een officieel certificaat. Op het certificaat wordt de volgende vermelding aangebracht:

„Deze vleesproducten voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

5. In afwijking van het bepaalde in lid 4 kan, voor vleesproducten die aan de in lid 2 vastgestelde eisen voldoen en die zijn verkregen in een inrichting die zowel HACCP⁽¹⁾ toepast als een controleerbare standaard-werkmethode die garandeert dat aan de behandelingsnormen wordt voldaan en dat de desbetreffende gegevens worden geregistreerd, ermee worden volstaan dat de inachtneming van de in lid 2 vastgestelde eisen inzake de behandeling wordt vermeld in het handelsdocument waarvan de zending vergezeld gaat en dat is aangevuld overeenkomstig artikel 9.

6. In afwijking van het bepaalde in lid 4 kan, voor vleesproducten die een zodanige hittebehandeling in hermetisch gesloten recipiënten hebben ondergaan dat de houdbaarheid gegarandeerd is, ermee worden volstaan dat zij vergezeld gaan van een handelsdocument waarin wordt verklaard welke hittebehandeling is toegepast.

Artikel 4

1. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen voor menselijke consumptie of niet voor menselijke consumptie bestemde melk uit het in bijlage I omschreven gebied.

2. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor voor menselijke consumptie of niet voor menselijke consumptie bestemde melk die ten minste:

a) eerst is gepasteuriseerd overeenkomstig de in hoofdstuk 1, punt 3, onder b), van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG van de Raad vastgestelde normen en vervolgens een tweede hittebehandeling heeft ondergaan in de vorm van hogetemperatuurpasteurisatie, UHT of sterilisatie — telkens met een negatieve reactie op de peroxydasetest tot gevolg —, dan wel een drogingsprocédé waarbij onder andere een hittebehandeling wordt toegepast waarvan het resultaat gelijkwaardig is aan dat van een van bovengenoemde behandelingen, of

b) eerst is gepasteuriseerd overeenkomstig de in hoofdstuk 1, punt 3, onder b), van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG vastgestelde normen en bovendien een behandeling heeft ondergaan waarbij de pH gedurende ten minste één uur tot minder dan 6 is teruggebracht.

3. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor melk die in inrichtingen in het in bijlage I omschreven gebied is bereid met inachtneming van de volgende voorwaarden:

- alle in de inrichting gebruikte melk voldoet aan de in lid 2 vastgestelde voorwaarden of is afkomstig van dieren die worden gehouden buiten het in bijlage I omschreven gebied;
- in de inrichting wordt gewerkt onder stringente veterinaire controle;
- de melk wordt duidelijk geïdentificeerd en wordt bij vervoer en opslag gescheiden gehouden van melk en melkproducten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied;

d) rauwe melk die afkomstig is van bedrijven buiten het in bijlage I omschreven gebied, wordt naar bovenbedoelde inrichtingen vervoerd in voertuigen die voorafgaand aan dat vervoer zijn gereinigd en ontsmet en die vervolgens niet in contact zijn geweest met in het in bijlage I omschreven gebied gelegen bedrijven waar dieren worden gehouden van voor mond- en klauwzeer gevoelige soorten;

e) de naleving van de hierboven vastgestelde voorwaarden wordt gecontroleerd door de bevoegde veterinaire autoriteit onder toezicht van de centrale veterinaire autoriteiten, die de andere lidstaten en de Commissie een lijst meedelen van de inrichtingen die zij op grond van deze bepalingen hebben erkend.

4. Melk die uit het Verenigd Koninkrijk naar andere lidstaten wordt verzonden, gaat vergezeld van een officieel certificaat. Op het certificaat wordt de volgende vermelding aangebracht:

„Deze melk voldoet aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

5. In afwijking van het bepaalde in lid 4 kan, voor melk die aan de in lid 2, onder a) of b), vastgestelde eisen voldoet en die is verwerkt in een inrichting die zowel HACCP toepast als een controleerbare standaard-werkmethode die garandeert dat aan de behandelingsnormen wordt voldaan en dat de desbetreffende gegevens worden geregistreerd, ermee worden volstaan dat de inachtneming van de in lid 2, onder a) of b), vastgestelde eisen inzake de behandeling wordt vermeld in het handelsdocument waarvan de zending vergezeld gaat en dat is aangevuld overeenkomstig artikel 9.

6. In afwijking van het bepaalde in lid 4 kan, voor melk die aan de in lid 2, onder a) of b), vastgestelde eisen voldoet en die een zodanige hittebehandeling in hermetisch gesloten recipiënten heeft ondergaan dat de houdbaarheid gegarandeerd is, ermee worden volstaan dat zij vergezeld gaan van een handelsdocument waarin wordt verklaard welke hittebehandeling is toegepast.

Artikel 5

1. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen voor menselijke consumptie of niet voor menselijke consumptie bestemde melkproducten uit het in bijlage I omschreven gebied.

2. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor voor menselijke consumptie of niet voor menselijke consumptie bestemde melkproducten:

- die vóór 1 februari 2001 zijn bereid;
- die zijn bereid met melk die voldoet aan het bepaalde in artikel 4, lid 2 of lid 3;
- die een hittebehandeling hebben ondergaan bij een temperatuur van ten minste 72 °C gedurende ten minste 15 seconden, met dien verstande dat een dergelijke behandeling niet vereist is voor eindproducten waarvan de ingrediënten aan de desbetreffende bij deze beschikking vastgestelde veterinaire rechtelijke voorschriften voldoen;
- die worden uitgevoerd naar een derde land waar dergelijke producten mogen worden ingevoerd nadat ze een andere dan de bij deze beschikking vastgestelde behandeling hebben ondergaan.

⁽¹⁾ HACCP = Hazard Analysis and Critical Control Points.

3. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor:
- a) melkproducten die in inrichtingen in het in bijlage I omschreven gebied zijn bereid met inachtneming van de volgende voorwaarden:
- alle in de inrichting gebruikte melk voldoet aan de in artikel 4, lid 2, vastgestelde voorwaarden of is afkomstig van dieren die worden gehouden buiten het in bijlage I omschreven gebied,
 - alle in het eindproduct gebruikte melkproducten voldoen aan de in lid 2 vastgestelde voorwaarden of zijn bereid met melk afkomstig van dieren die worden gehouden buiten het in bijlage I omschreven gebied,
 - in de inrichting wordt gewerkt onder stringente veterinaire controle,
 - de melkproducten worden duidelijk geïdentificeerd en worden bij vervoer en opslag gescheiden gehouden van melk en melkproducten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied,
 - de naleving van de hierboven vastgestelde voorwaarden wordt gecontroleerd door de bevoegde autoriteit onder de verantwoordelijkheid van de centrale veterinaire autoriteiten, die de andere lidstaten en de Commissie een lijst meedelen van de inrichtingen die zij op grond van deze bepalingen hebben erkend;
- b) melkproducten die buiten het in bijlage I omschreven gebied zijn bereid met melk die vóór 1 februari 2001 is verkregen in het in bijlage I omschreven gebied, op voorwaarde dat de melkproducten duidelijk zijn geïdentificeerd en bij vervoer en opslag gescheiden zijn gehouden van melkproducten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied.

4. Melkproducten die uit het Verenigd Koninkrijk naar andere lidstaten worden verzonden, gaan vergezeld van een officieel certificaat. Op het certificaat wordt de volgende vermelding aangebracht:

„Deze melkproducten voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

5. In afwijking van lid 4 kan, voor melkproducten die voldoen aan de in lid 2 vastgestelde eisen en die zijn verwerkt in een inrichting die zowel HACCP toepast als een controleerbare standaard-werkmethode die garandeert dat aan de behandelingsnormen wordt voldaan en dat de desbetreffende gegevens worden geregistreerd, ermee worden volstaan dat de inachtneming van de in lid 2 vastgestelde eisen wordt vermeld in het handelsdocument waarvan de zending vergezeld gaat en dat is aangevuld overeenkomstig artikel 9.

6. In afwijking van het bepaalde in lid 4 kan, voor melkproducten die aan de in lid 2 vastgestelde eisen voldoen en die een zodanige hittebehandeling in hermetisch gesloten recipiënten hebben ondergaan dat de houdbaarheid gegarandeerd is, ermee worden volstaan dat zij vergezeld gaan van een handelsdocument waarin wordt verklaard welke hittebehandeling is toegepast.

Artikel 6

1. Het Verenigd Koninkrijk zendt geen sperma, eicellen en embryo's van runderen, schapen, geiten, varkens of andere

evenhoevige dieren uit het in bijlage I omschreven gebied naar andere delen van zijn grondgebied.

2. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen sperma, eicellen en embryo's van runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren uit de in bijlage I en bijlage II omschreven gebieden.

3. De bovenstaande verbodsbepalingen gelden niet voor diepgevroren sperma en embryo's van runderen, die zijn verkregen vóór 1 februari 2001.

4. Op het bij Richtlijn 88/407/EEG van de Raad vastgestelde gezondheidscertificaat waarvan uit het Verenigd Koninkrijk naar andere lidstaten verzonden diepgevroren sperma van runderen vergezeld gaat, wordt de volgende vermelding aangebracht :

„Dit diepgevroren sperma van runderen voldoet aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

5. Op het bij Richtlijn 89/556/EEG van de Raad vastgestelde gezondheidscertificaat waarvan uit het Verenigd Koninkrijk naar andere lidstaten verzonden embryo's van runderen vergezeld gaan, wordt de volgende vermelding aangebracht:

„Deze embryo's van runderen voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

Artikel 7

1. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen huiden van runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren uit het in bijlage I omschreven gebied.

2. Het in lid 1 vastgestelde verbod geldt niet voor huiden die vóór 1 februari 2001 zijn verkregen of die voldoen aan de eisen die zijn vastgesteld in hoofdstuk 3, deel I, punt A, tweede tot en met vijfde streepje, of punt B, derde en vierde streepje, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG. Behandelde huiden moeten zorgvuldig gescheiden worden gehouden van onbehandelde huiden.

3. Het Verenigd Koninkrijk ziet erop toe dat huiden van runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren die naar andere lidstaten worden verzonden, vergezeld gaan van een certificaat met de volgende vermelding :

„Deze huiden voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”.

4. In afwijking van het bepaalde in lid 3 kan, voor huiden die aan de in hoofdstuk 3, deel 1, punt A, tweede tot en met vijfde streepje, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG vastgestelde eisen voldoen, ermee worden volstaan dat zij vergezeld gaan van een handelsdocument waarin wordt verklaard dat zij voldoen aan de eisen inzake de behandeling die zijn vastgesteld in hoofdstuk 3, deel 1, punt A, tweede tot en met vijfde streepje, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG.

5. In afwijking van het bepaalde in lid 3 kan, voor huiden die aan de in hoofdstuk 3, deel 1, punt B, tweede en derde streepje, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG vastgestelde eisen voldoen, ermee worden volstaan dat de inachtneming van de in hoofdstuk 3, deel 1, punt B, tweede en derde streepje, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG vastgestelde eisen inzake de behandeling wordt vermeld in het handelsdocument waarvan de zending vergezeld gaat en dat is aangevuld overeenkomstig artikel 9.

Artikel 8

1. Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen van runderen, schapen, geiten, varkens of andere evenhoevige dieren afkomstige producten die niet in de artikelen 2 tot en met 7 zijn genoemd en die na 1 februari 2001 zijn vervaardigd, uit het in bijlage I omschreven gebied.

Het Verenigd Koninkrijk verzendt geen gier of vaste mest uit het in bijlage I omschreven gebied.

2. Het in lid 1, eerste alinea, vastgestelde verbod geldt niet voor:

- a) in lid 1, eerste alinea, bedoelde dierlijke producten die één van de volgende behandelingen hebben ondergaan:
 - een hittebehandeling in een hermetisch gesloten recipiënt, bij een F_0 -waarde van ten minste 3,0, of
 - een hittebehandeling waarbij de kerntemperatuur op ten minste 70 °C wordt gebracht;
- b) bloed en bloedproducten zoals omschreven in hoofdstuk 7 van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG, die ten minste een van de volgende behandelingen hebben ondergaan:
 - hittebehandeling bij een temperatuur van 65 °C gedurende ten minste drie uur, gevolgd door een test op de doeltreffendheid,
 - bestraling met een straling van 2,5 megarad of met gammastralen, gevolgd door een test op de doeltreffendheid,
 - wijziging van de pH-waarde in pH 5 of lager gedurende ten minste twee uur, gevolgd door een test op de doeltreffendheid,
 - een behandeling zoals bedoeld in hoofdstuk 4 van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG;
- c) reuzel en gesmolten vet die de in hoofdstuk 9, punt 2, onder A, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG van de Raad voorgeschreven hittebehandeling hebben ondergaan;
- d) darmen van dieren waarop het bepaalde in hoofdstuk 2, punt B, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG van de Raad van overeenkomstige toepassing is;
- e) schapenwol, haar van herkauwers en varkenshaar, machinaal gewassen of via looiing verkregen, en onbewerkte schapenwol, onbewerkt haar van herkauwers en onbewerkt varkenshaar, droog en veilig verpakt;
- f) halfvochtig en gedroogd voeder voor gezelschapsdieren dat aan de in hoofdstuk 4, punt 2, respectievelijk punt 3, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG van de Raad vastgestelde eisen voldoet;
- g) mengproducten waarvoor geen verdere behandeling vereist is en die producten van dierlijke oorsprong bevatten, met dien verstande dat de behandeling niet vereist is voor eindproducten waarvan de ingrediënten aan de desbetreffende

bij deze beschikking vastgestelde veterinairerechtelijke voorschriften voldoen;

- h) jachttrofeeën zoals bedoeld in hoofdstuk 13, punt B, onder 2, b), van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG van de Raad;
- i) verpakte producten bestemd voor gebruik als in-vitrodiagnosticum of als laboratoriumreagens.

3. Het Verenigd Koninkrijk ziet erop toe dat de in lid 2 bedoelde dierlijke producten die naar andere lidstaten worden verzonden, vergezeld gaan van een officieel certificaat met de volgende vermelding:

„Deze dierlijke producten voldoen aan Beschikking 2001/172/EG van de Commissie van 1 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk.”

4. In afwijking van het bepaalde in lid 3 kan, voor de in lid 2, onder b), c) en d), genoemde producten, ermee worden volstaan dat de inachtneming van de eisen inzake de behandeling wordt vermeld in het handelsdocument dat krachtens de terzake geldende communautaire wetgeving is vereist en dat is aangevuld overeenkomstig artikel 9.

5. In afwijking van het bepaalde in lid 3 kan, voor de in lid 2, onder e), genoemde producten, ermee worden volstaan dat zij vergezeld gaan van een handelsdocument waarin is vermeld dat zij machinaal zijn gewassen, via looiing zijn verkregen of voldoen aan hoofdstuk 15, punten 2 en 4, van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG.

6. In afwijking van het bepaalde in lid 3 kan, voor de in lid 2, onder g) genoemde producten die zijn vervaardigd in een inrichting die zowel HACCP toepast als een controleerbare standaard-werkmethode die garandeert dat ingrediënten die reeds een behandeling of verwerking hebben ondergaan, voldoen aan de desbetreffende bij deze beschikking vastgestelde veterinairerechtelijke voorschriften, ermee worden volstaan dat dit wordt vermeld in het handelsdocument dat de zending vergezelt en dat is aangevuld overeenkomstig artikel 9.

7. In afwijking van het bepaalde in lid 3 kan, voor de in lid 2, onder i), genoemde producten, ermee worden volstaan dat zij vergezeld gaan van een handelsdocument waarin wordt verklaard dat de producten bestemd zijn voor gebruik als in-vitrodiagnosticum of als laboratoriumreagens, op voorwaarde dat op de producten op duidelijke wijze de vermelding „uitsluitend voor gebruik als in-vitrodiagnosticum” of „uitsluitend voor gebruik als laboratoriumreagens” is aangebracht.

Artikel 9

In de gevallen waarin naar dit artikel wordt verwezen, zien de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk erop toe dat het krachtens de communautaire wetgeving voor het intracommunautaire handelsverkeer vereiste handelsdocument wordt aangevuld met een kopie van een officieel certificaat waarin wordt verklaard dat het productieproces is gecontroleerd, in overeenstemming is bevonden met de terzake geldende communautaire regelgeving en toereikend is om het mond- en klauwzeervirus te vernietigen of dat de betrokken producten zijn vervaardigd uit materiaal dat reeds een behandeling of bewerking heeft ondergaan en dat dienovereenkomstig is gecertificeerd, en dat bepalingen zijn vastgesteld om herbesmetting met het mond- en klauwzeervirus na behandeling te vermijden.

Het certificaat waarin wordt verklaard dat het productieproces is gecontroleerd, wordt voorzien van een verwijzing naar deze beschikking, is geldig gedurende 30 dagen, vermeldt de datum waarop de geldigheidsduur afloopt en kan worden hernieuwd nadat de inrichting is geïnspecteerd.

Artikel 10

1. Het Verenigd Koninkrijk ziet erop toe dat voertuigen die zijn gebruikt voor het vervoer van levende dieren, na elk transport worden gereinigd en ontsmet, en levert het bewijs dat deze ontsmetting is uitgevoerd.
2. Het Verenigd Koninkrijk ziet erop toe dat exploitanten van uitvoerhavens in het Verenigd Koninkrijk ervoor zorgen dat de banden van alle wegvoertuigen die het Verenigd Koninkrijk verlaten, worden ontsmet.

Artikel 11

De in de artikelen 3, 4, 5 en 8 vastgestelde beperkingen gelden niet voor de verzending van de in de artikelen 3, 4, 5 en 8 bedoelde producten uit het in bijlage I omschreven gebied, als die producten:

- hetzij niet zijn vervaardigd in het Verenigd Koninkrijk en zijn bewaard in de oorspronkelijke verpakking waarop het land van oorsprong is vermeld,
- hetzij in een erkende inrichting die gevestigd is in het in bijlage I omschreven gebied, zijn vervaardigd uit producten die reeds een behandeling of bewerking hebben ondergaan, die niet uit dat gebied afkomstig zijn, die sinds zij op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk zijn binnengebracht, bij vervoer, opslag en verwerking gescheiden zijn gehouden van producten die niet bestemd zijn om te worden verzonden uit het in bijlage I omschreven gebied, en die vergezeld gaan van een bij deze beschikking vereist handelsdocument of officieel certificaat.

Artikel 12

1. Andere lidstaten dan het Verenigd Koninkrijk zenden geen levende dieren van gevoelige soorten naar het in bijlage I omschreven gebied.
2. Onverminderd de reeds door de lidstaten genomen maatregelen, treffen andere lidstaten dan het Verenigd Koninkrijk de nodige voorzorgsmaatregelen, inclusief het isoleren van gevoelige dieren en het preventief doden van schapen, geiten, gekweekt evenhoevig wild en kameelachtigen die tussen 1 en 21 februari 2001 uit het Verenigd Koninkrijk zijn verzonden.

De in de eerste alinea bedoelde voorzorgsmaatregelen worden getroffen onverminderd artikel 6 van Beschikking 90/424/EEG van de Raad.

3. De lidstaten werken samen om de persoonlijke bagage van reizigers uit het Verenigd Koninkrijk te controleren en om voorlichtingscampagnes op te zetten die moeten voorkomen dat producten van dierlijke oorsprong op het grondgebied van andere lidstaten dan het Verenigd Koninkrijk worden binnengebracht.

4. Het Verenigd Koninkrijk ziet erop toe dat paardachtigen die vanop zijn grondgebied naar een andere lidstaat worden verzonden, vergezeld gaan van een gezondheidscertificaat volgens het model in bijlage C bij Richtlijn 90/426/EEG van de Raad, dat uitsluitend mag worden afgegeven voor paardachtigen die in de laatste 15 dagen vóór de certificering niet hebben verbleven in een beschermingsgebied of een toezichtgebied, ingesteld overeenkomstig artikel 9 van Richtlijn 85/511/EEG.

Artikel 13

1. Elke verwijzing naar Beschikking 2001/172/EG moet worden gelezen als een verwijzing naar de onderhavige beschikking.
2. Beschikking 2001/172/EG wordt ingetrokken.

Artikel 14

De lidstaten brengen de maatregelen die zij ten aanzien van het handelsverkeer toepassen, in overeenstemming met deze beschikking. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Artikel 15

Deze beschikking is van toepassing tot en met 18 mei 2001 om middernacht.

Artikel 16

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel, 4 mei 2001.

Voor de Commissie

David BYRNE

Lid van de Commissie

BIJLAGE I

Groot-Brittannië, Noord-Ierland.

BIJLAGE II

Groot-Brittannië, Noord-Ierland.
